AGATHA CHRISTIE

Acı Kahve

ALTIN KİTAPLAR

İÇİNDEKİLER

AGATHA CHRISTIE

ACI KAHVE

TÜRKÇESİ
DİLEK AKARI

BİRİNCİ BÖLÜM

Hercule Poirot, Whitehall Mansions'daki küçük fakat insanı dinlendiren dairesinde kahvaltı ediyordu. Tatlı çörekle Kakao nefisti. Alışkanlıklarından çoğu zaman şaşmazdı; fakat o sabah uşağı George'dan bir fincan kakao daha istedi. Bir yandan da kahvaltı masasındaki gazeteye göz atıyordu.

Her zamanki titizliğiyle, işi biten zarfları düzgünce üst üste koydu. Hepsi, dostu Hastings'in yıllar önce doğum gününde verdiği kılıç biçimindeki mektup açacağıyla muntazam olarak açılmıştı. İkinci bir zarf yığını, George'dan atmasını isteyeceği, gereksiz şeylerden oluşmaktaydı. Üçüncü desteyse, cevap vermesi gereken, en azından aldığını bildireceği mektupları

içeriyordu. Bunlarla kahvaltıdan sonra ilgilenecekti, ancak kesinlikle saat ondan önce değil. Poirot işlere sabahın daha erken vaktinde başlamanın profesyonelliğe aykırı olduğuna inanırdı. Oysa bir davayla ilgilendiğinde... O zaman durum değişirdi tabii. Bir seferinde Hastings'le şafaktan önce...

Hayır, geçmişe dalmanın sırası değildi. Ah, o mutlu günler. "Muhteşem Dörtlü" diye bilinen uluslararası bir suç örgütünü başarıyla çözdükleri son işlerinin ardından Hastings Arjantin'deki çiftliğine ve karısına dönmüştü. Eski dostu Hastings çiftlikle ilgili bir iş için geçici olarak Londra'daydı. Gel gör ki, bir olayı çözmek için yeniden beraber çalışmaları olası görünmüyordu. Hercule Poirot'nun 1934 Mayısfnın o güzelim bahar sabahında yaşadığı huzursuzluğun nedeni bu muydu yoksa? Emekliydi

gerçi ama karşısına ilginç bir dava geldiğinde, ara sıra bu emekliliği bir yana bıraktığı olurdu. Keşke, fikirlerini ve teorilerini sınayacak Hastings'le birlikte yine iz peşinde olabilseydi. Ne var ki, son birkaç aydır mesleki ilgisini çekecek bir olaya rastlamamıştı. Artık hayal güçleri geniş suçlular kalmamış mıydı ne? Hercule Poirot çözmeye tenezzül etmeyeceği, alçakça, vahşice işlenmiş cinayetlerle hırsızlık vakaları mı duyacaktı sadece?

George'un sessizce yanına gelip kakao vermesiyle düşünceleri yarıda kesildi. Buna sevindi ama yalnızca nefis tadına bayıldığı için değil. Parkta gezintinin ardından Mayfair'i takiben tek başına öğle yemeği yiyeceği Soho'daki restorana kadar yapacağı yürüyüş dışında ilginç bir şey gözükmeyen günü bir süre daha ertelemesini

sağladığı için de memnun olmuştu. Yemeğe pateyle başlar/ardından sade bir bonne (emme, sonra da...

George'un çekilmeyip ona bir şeyler söylediğini farketti. Kusursuz bir uşak ve tipik İngiliz olan George uzun zamandır yanında çalışıyordu. Poirot'nun bir uşakta aradığı tüm özelliklere sahipti. Meraklı değildi ve fikirlerini nadiren dile getirirdi. Aynı zamanda İngiliz aristokrasisi hakkında bilgi küpüydü. Dahası, ünlü dedektifin kendisi gibi tam bir düzen hastasıydı. Poirot bir defasında ona, "Pantolonlarımı çok iyi ütülüyorsun, George," demişti. "Fakat hayal gücün sıfır." Nasıl olsa hayal gücü Hercule Poirot'da fazlasıyla mevcuttu. İyi pantolon ütülemek ise ender bulunan bir meziyetti. Evet, yanında George olduğu için gerçekten şanslıydı.

"... ve bu sabah onu arayacağınızı söyledim, efendim," diyordu

George.

"Bağışla, sevgili George. Aklım başka yerdeydi. Birisi telefon mu etti, dedin?"

"Evet, efendim. Siz dün gece Bayan Oliver'la tiyatrodayken. Dönüşünüzden önce yattım ve o saatte not bırakmayı uygun görmedim."

"Arayan kimdi?" diye sordu Poirot.

"Beyefendi adının Sir Claud Amory olduğunu söyledi, efendim. Bıraktığı telefon numarası Surrey'de bir yere ait olmalı. Çok hassas bir konuymuş. Karşınıza çıkan kişiye adınızı vermemenizi Sir Claud'un kendisiyle konuşmakta ısrar etmenizi istedi."

"Teşekkür ederim, George. Numarayı çalışma masama bırak. Bu sabahki Times'ı okuduktan sonra Sir Claud'u arayacağım. Konu ne kadar hassas da olsa, telefon etmek için henüz erken."

George eğilip selam vererek yanından ayrıldı. Poirot kakaosunu yavaş yavaş bitirdikten sonra, gazetesini alıp balkona çıktı.

Birkaç dakika sonra, gazete bir kenara bırakılmıştı. Uluslararası haberler her zamanki gibi iç sıkıcıydı. Hitler denen o korkunç adam Alman mahkemelerini Nazi partisinin kuklalarına çevirmiş, faşistler Bulgaristan'da iktidarı ele geçirmiş ve en kötüsü de, Poirot'nun ülkesi Belçika'da, Mons yakınlarında bir madendeki patlamada kırk iki işçi ölmüştü. Yurt haberleri kısmen daha iyiydi. Yetkililerin karşı çıkmasına rağmen, kadın tenisçilerin Wimbledon'da o yaz şortla maçlara çıkmalarına izin verilmişti. Poirot'nun yaşıtları, hatta daha gençler ölme çağına dayandıklarından, ölüm ilanlarını okumak da ruhunu karartıyordu.

Poirot şezlongda arkasına yaslanıp ayaklarını pufa koydu. Sir Claud Amory? Bu isim ona hiç de yabancı gelmiyordu. Mutlaka bir yerde duymuştu. Evet, bu Sir Claud Amory bir alanda oldukça tanınmış birisiydi. Ama hangi alanda? Politikacı mıydı? Avukat mı? Devlet görevlisi mi? Sir Claud Amory. Amory.

Balkon sabah güneşini cepheden alıyordu. Poirot için şimdiden çok sıcaktı hava. Güneşten çok hoşlanmadığı için, birazdan daha da rahatsız olacaktı. Daha fazla dayanamamayacağımı hissedince, içeri girip Kim Kimdir kitabına bir bakayım, diye düşündü. Sir Claud tahmin ettiği gibi tanınmış bir simaysa, o kitapta adı geçiyordu mutlaka. Değilse... Ufak tefek dedektif kendi kendine omuz silkti. Hercule Poirot'nun kendini beğenmişliği iflah olmazlık

düzeyindeydi. Sir Claud'a ancak önemli bir unvanı varsa ilgi göstermeyi peşinen kafasına koymuştu. Sir Claud'un adı, kendi öz geçmişinin de yer aldığı Kim Kimdir'de geçiyorsa, ilgisine belki o zaman şayan olabilirdi.

Poirot aniden çıkan esinti yüzünden ve merakının da etkisiyle içeri girince ilk işi kütüphaneye koşup, sırtında altın harflerle Kim Kimdir yazan, kalın, kırmızı ciltli kitabı almak oldu. Aradığı ismi bulup yüksek sesle okudu.

AMORY, Sir Claud (Herbert): 1927'de şövalye ilan edildi. 24 Kasım 1878'de doğdu. 1907'de Helen Graham (1929'da öldü) ile evlendi. Eğitimi: Weymouth Lisesi; King's College. Londra. Fizik Araştırma Uzmanı, GEÇ Laboratuvarları, 1905; RAE Famborough (Radyo Bölümü), 1916; Hava Araştırmaları Kurumu,

Swanage. 1921; partiküllerin hızlarını artırmak ve doğrusal ilerleyen dalga hızlandırıcı konularında yeni prensipler ortaya koydu, 1924. Fizik Cemiyeti'nin Monroe Madalyası'yla onurlandırıldı. Yayınları: Bilim dergilerinde makaleleri yayınlandı. Adres: Abbot's Cleve, Market Cleve kasabası, Surrey. Tel: Market Cleve 314. Kulüp: Athenaeum.

"Ah, evet," diye mırıldandı Poirot. "Şu ünlü fizikçi." Birkaç ay önce, ortalığa dökülmeleri hükümet açısından sakıncalı bazı kayıp belgeleri bulduğunda, Majesteleri Kral'ın kabinesinden bir bakanla sohbet ediyordu. Bakan güvenlik önlemlerinin genel olarak yetersizliğinden yakınmıştı. "Mesela, Sir Claud Amory'nin üzerinde çalıştığı şey, gelecekteki savaşlar için büyük önem taşıyor. Ne yazık ki, kendisinin ve

buluşunun emniyet altında olacağı laboratuvar ortamında çalışmayı reddederek, şehir dışındaki evinde çalışmakta ısrar ediyor. Korkunç."

Poirot Kim Kimdir'\ rafa koydu. "Yoksa Sir Claud, Hercule Poirot'nun yorgun, yaslı bir bekçi köpeği olmasını mı isteyecek? Savaşla ilgili icatlar, gizli silahlar... Hayır, bunlar bana göre değil. Eğer Sir Claud..."

George'un yan odada çalan telefonu açtığını işitti. Bir dakika sonra uşak kapıdaydı. "Yine Sir Claud Amory arıyor, efendim."

Poirot telefona gitti. "Alo? Ben Hercule Poirot."

"Poirot? Şahsen tanışmadık, fakat ortak dostlarımız var. Adım, Amory. Claud Amory..."

"Adınızı işitmiştim, Sir Claud."

"Bakın, Poirot. Şeytani bir sorunla karşı karşıyayım. Daha doğrusu, öyle tahmin ediyorum. Emin değilim. Atomun patlatılmasın)

sağlayacak bir yöntem üzerinde çalışmaktayım. Ayrıntılara girmeyeceğim, ancak Savunma Bakanlığı bu projeye büyük önem veriyor. Her şey tamam. Yeni ve öldürücü bir bombanın nasıl yapılacağını belirledim. Ev halkından birinin bu formülü çalmaya teşebbüs edeceği yolunda ciddi kuşkularım var. Şimdilik başka açıklama yapmam imkansız. Konuğum olarak hafta sonu Abbot's Cleve'e gelirseniz, beni çok sevindirirsiniz. Formülü Londra'ya götürüp, adını vereceğim Bakanlık görevlisine teslim etmenizi rica ediyorum. Bu isi Bakanlığın kuryesine vermememin nedenleri var. Bilim camiası dışında, başkalarının işine burnunu sokmayan, fakat zeki biri olması lazım..."

Karşıdaki aynada saçsız, yumurtaya benzeyen kafasına ve özenle sekil

vermiş olduğu bıyığına bakan Hercule Poirot, uzun meslek hayatı boyunca kimsenin onu "başkalarının işine burnunu sokmayan" biri olarak tanımlamadığını, kendisinin de kendini öyle görmediğini düşündü. Fakat şehir dışında bir hafta sonu ve saygın bir bilim adamıyla tanışmak hiç fena görünmüyordu. Böylece sadece cebinde ne olduğunu bilmediği, fakat ölümcül bir formülü taşıyarak hükümete de şükranlarını göstermiş olacaktı.

Poirot, "Davetinizi seve seve kabul ediyorum, sevgili Sir 'Claud," diye adamın konuşmasını kesti. "Sizce sakıncası yoksa, cumartesi öğleden sonra orada olmak isterim. Pazartesi sabahı da, emanet edeceğiniz şey her ne ise onunla birlikte Londra'ya dönerim. Sizinle tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Poirot olayı ilginç bulmuştu. Yabancı ajanlar Sir Claud'un formülünün peşinde olabilirlerdi. Ama ev halkından biri gerçekten de... Neyse ne, hafta sonu bazı şeyler ortaya çıkacaktı nasıl olsa.

"George," diye seslendi. "Kalın tüvit takımımı, ceketimi ve pantolonumu temizleyiciye götür lütfen. En geç cuma günü almalıyım. Hafta sonunda şehir dışında olacağım." Sanki ömrünün kalanını Orta Asya steplerinde geçirecekmiş gibi bir tavırla konuşmuştu.

Telefonda bir numara çevirdi. "Sevgili Hastings, birkaç günlüğüne Londra'deki işlerinden uzaklaşmaya ne dersin? Yılın bu zamanında Surrey çok güzel olur..."

İKİNCİ BOLÜM

Sir Claud Amory'nin evi Abbot's Cleve, Londra'nın yirmi beş mil güneydoğusundaki küçük kasabanın, daha doğrusu büyücek köyün, yani Market Cleve'in hemen dışındaydı. Ev mimari açıdan belirgin özellikler taşımayan, Viktorya tarzı, büyük bir yapıydı. Yer yer ağaç kümelerinin göze çarptığı bir araziye inşa edilmişti. Çakıl döşeli yol, ağaçların arasında kıvrılarak ana kapıda son bulmaktaydı. Arka cephe boyunca uzanan, terasın önünde, bakımsız bir bahçeye uzanan, eğimli, çimenlik bir alan vardı. '

Hercule Poirot'yla yaptığı telefon görüşmesinin üzerinden iki gün geçmişti. Sir Claud Amory evin doğu tarafında birinci kattaki küçük fakat rahat döşenmiş çalışma

odasındaydı. Hava kararmaktaydı. Uzun boylu, asık suratlı ve görgü kurallarını çok iyi bilen bir adam olan, Sir Claud'un uşağı Tredwell iki üç dakika önce akşam yemeği gongunu çalmıştı. Aile üyeleri, koridorun öbür tarafındaki salonda toplanıyor olmalıydılar.

Sir Claud kendini çabuk karar vermeye zorladığı anlarda olduğu gibi, parmaklarıyla masanın üstünde trampet çalmaktaydı. Elli yaşlarında, orta yapılı bir adamdı. Kır saçlarını geniş alnından geriye doğru taramıştı. Buz mavisi gözlerinde endişeyle karışık şaşkınlık vardı.

Tredwell kapıyı hafifçe tıklattıktan sonra içeri girdi. "Affedersiniz, Sir Claud. Galiba gongu duymadınız..."

"Evet, evet, Tredwell; tamam. Yemeğe az sonra geleceğimi söyler misin lütfen? Telefonla konuştuğumu belirt. Aslında, bir

yeri aramak üzereyim. Sen servise başla."

Tredwell sessizce uzaklaşırken Sir Claud derin bir soluk alarak telefonu önüne çekti. Ahizeyi kaldırdı. Birkaç saniye dinledikten sonra konuşmaya başladı.

"Burası Market Cleve 314. Benim için Londra'dan bir numara bağlamanızı rica ediyorum." Numarayı söyleyip bekledi. Sağ elinin parmakları yine masada trampet çalıyordu.

Sir Claud Amory birkaç dakika sonra yemek masasının basındaki yerine oturdu. Altı kişi çoktan masaya yerleşmişti. Sir Claud'un sağında yeğeni Barbara Amory, kuzeni ve Sir Claud'un tek oğlu olan Richard'la yan yana oturuyordu. Richard Amory'nin yanında İtalyan konukları Dr. Carelli vardı. Sir Claud'un karşısında, masanın diğer ucunda kız kardeşi Caroline Amory

oturmaktaydı. Hiç evlenmemiş olan Caroline, Sir Claud'un karısının birkaç yıl önceki ölümünden beri evin yönetimini üstlenmişti. Sir Claud'un sekreteri Edward Raynor, Bayan Amory'nin sağındaydı. Richard Amory'nin karısı Lucia onunla aile reisinin arasında yer almıştı.

O akşamki yemek hiç de şenlik havasında değildi. Caroline Amory, nazik fakat kısa cevaplar veren Dr. Carelli'yle sohbet etmeye çalışıyordu. Her zaman terbiyeli ve sıcakkanlı olan Edward Raynor, Caroline kendisine bir şeyler söyleyince irkilerek yerinden sıçradı, sonra bir özür mırıldandı. Sir Claud o akşam her zamankinden daha ciddi ve sessizdi. Richard Amory ara sıra karısı Lucia'ya endişeli bakışlar fırlatmaktaydı. Sadece Barbara Amory neşeli görünüyor, halası

Caroline'la havadan sudan konuşuyordu.

Tredwell tatlı servisini yaparken, Sir Claud herkesin duyacağı bir sesle uşağına, "Jackson'ın Market Cleve'deki garajını ara lütfen," dedi. "Ve Londra'dan gelen dokuza on kala treninden inecek bir beyefendiyi karşılamak için araba yollamalarını söyle. Akşam yemeğimiz bittikten sonra burada olacak beyefendi o trenle gelecek."

"Elbette, Sir Claud." Tredwell odadan çıkarken, Lucia bir özür mırıldanarak aniden yerinden fırladı. Kapıyı kapamak üzere olan uşağa çarpacaktı neredeyse.

Koridorda hızlı adımlarla ilerleyerek, evin arka tarafındaki odalardan birine gitti. Kütüphane diye adlandırılan bu mekan daha çok misafir odası olarak kullanılmaktaydı. Şık olmaktan çok, rahatlatıcı tarzda dekore edilmişti.

Camlı uzun kapıları terasa açılıyordu. Sir Claud'un çalışma odasına açılan bir kapısı da vardı. Şöminenin üzerinde eski moda bir saat, biblolar ve ateşi yakmakta kullanılan çıralarla katlanmış "kâğıt parçalarının konduğu vazo göze çarpmaktaydı.

Kütüphanede mobilya olarak, tepesinde metal bir kutu bulunan yüksek bir kitaplık, telefonun durduğu çalışma masası, tabure, üzerinde gramofon ve plaklarla küçük bir masa, bir kanepe, kahve sehpası, kitaplarla dolu bir başka masa, iki sandalye, koltuk, üzerine pirinç saksı içinde çiçek yerleştirilmiş bir sehpa vardı. Mobilyalar, antika denecek kadar eski ve nitelikli olmasa da, geçmiş zamanların modasını yansıtıyordu.

Yirmi beş yaşında güzel bir kadın olan Lucia'nın gür, parlak siyah saçları omuzlarına dökülüyordu.

Kahverengi gözleri anlaşılmaz bir duygu yoğunluğuyla çakmak çakmaktı. Odanın ortasında bir an durakladıktan sonra camlı kapıya gidip perdeleri araladı, karanlık geceye baktı. Dudaklarından hafif bir soluk dökülürken alnını soğuk cama dayadı ve düşüncelere daldı.

Koridordan Bayan Amory'nin sesi geliyordu. "Lucia, Lucia, neredesin?" Sir Claud'dan birkaç yaş büyük olan Bayan Amory çok geçmeden kütüphaneye girdi. Lucia'yı kolundan çekerek kanepeye oturttu. Zaten her zaman telaşlı bir yapısı vardı.

"Merak etme, hayatım. Birazdan düzelirsin."

Lucia, Caroline Amory'ye minnettarlıkla gülümsedi. "Evet, tabii. Geçti bile." İngilizce'yi kusursuz konuşsa da, bazen yaptığı hatalar İngilizcenin anadili olmadığını belli ediyordu.

"Bir an bayılacak gibi oldum," diye devam etti Lucia. "Daha önce hiç böyle olmamıştım. Lütfen salona dönün, Caroline Hala. Ben burada iyiyim." Çantasından mendilini çıkarırken, Caroline Amory dikkatle onu izliyordu. Lucia gözlerini silip mendili çantasına koyduktan sonra gülümsedi. "Beni merak etmeyin."

Bayan Amory ikna olmamıştı. "Bu akşam hiç iyi görünmüyorsun, hayatım."

"Öyle mi?"

"Evet." Bayan Amory ona yaklaştı. "Belki üşüttün. İngiltere'de yaz mevsimi insanı yanıltır. Senin alışkın olduğun İtalyan güneşine hiç benzemez. Gerçekten, İtalya çok güzel bir yer olmalı."

Lucia'nın gözleri uzaklara dalmıştı. "İtalya," diye mırıldandı. Çantasını yanına koymuştu. "İtalya..."

"Biliyorum çocuğum. Memleketini çok özlemiş olmalısın. Orayla

buranın iklimleri ve gelenekleri o kadar farklı ki. İtalyanlar..."

"Hayır! İtalya'yı hiç özlemiyorum!" Lucia'nın çığlığı Bayan Amory'yi şaşırtmıştı. "Asla!"

"Haydi, çocuğum. İnsanın ara sıra memleketini özlemesi kötü bir şey değildir..."

"Asla!" diye yineledi Lucia. "İtalya'dan nefret ediyorum. Her zaman da nefret ettim. İngiltere'de sizin gibi iyi kalpli insanların arasında olmak çok güzel. Cennetteyim sanki!"

"Çok naziksin, hayatım. Hepimiz seni mutlu etmek istiyoruz; ama bazen ülkeni özlersin tabii. Ve anneni hiç tanımamış olman..."

"Lütfen... lütfen... Annemden söz etmeyelim."

"istemiyorsan, elbette, hayatım. Seni üzmek istememiştim. Benden istediğin bir şey var mı?"

"Hayır, teşekkür ederim. Gayet iyiyim."

"Benim için sorun değil, biliyorsun," dedi Caroline Amory. "Bir şişe çok güzel amonyak ruhu var odamda. Biraz koklamak sana iyi gelir. Bilirsin; amonyak tuzu mu, tuz ruhu mu nedir, bir adı daha var. Banyoların temizlendiği tuz ruhundan değil tabii."

Lucia yanıt vermeden gülümsedi. Ayağa kalkan Bayan Amory amonyağı getirip getirmemekte kararsızdı. Kanepenin yastıklarını düzeltti. "Evet, soğuk almış olmalısın. Bu sabah çok iyiydin. Belki de İtalyan arkadaşın Dr. Carelli'yi gördüğüne heyecanlandın. Gelişi sürpriz oldu, değil mi? Çok şaşırdın mutlaka."

Bayan Amory, Lucia'nın kocası Richard'ın kütüphaneye girdiğini farketmediği için, son söylediklerinin onu neden huzursuz

ettiğini de anlayamamıştı. Arkasına yaslanıp gözlerini kapayan Lucia için endişelendi. "Ah, tatlım. Neyin var? Yine baygınlık mı geçiriyorsun yoksa?"

Richard Amory kapıyı kapayıp, iki kadına yaklaştı. Otuz yaslarında, acık kumral saçlı, orta boylu, vücudu adaleli bir adamdı. "Sen yemeğini bitir, Caroline Hala. Lucia'yla ben ilgilenirim."

Bayan Amory hâlâ kararsızdı. "Sen miydin, Richard? Eh, ben masaya döneyim bari." Kapıya doğru bir iki adım attı. "Babanın böyle şeylerden hazzetmediğini bilirsin. Hele bir konuğumuz varken. Üstelik bu adam yakın bir aile dostu da değil."

Tekrar Lucia'ya baktı. "Dr. Carelli'nin senin dünyanın bu köşesinde yaşadığından haberi olmaksızın çıkagelmesi ne tuhaf, değil mi? Ona köyde rastladın ve

davet ettin. Senin için büyük sürpriz olmalı."

"Doğru," dedi Lucia.

"Hep dediğim gibi, dünya gerçekten küçük," diye devam etti Bayan Amory. "Arkadaşın çok yakışıklı, Lucia."

"Öyle mi dersiniz?"

"Yabancı görünüşlü, elbette. Fakat yakışıklı. İngilizcesi de çok düzgün."

"Evet, sanırım öyle."

Bayan Amory konuyu değiştirmeye niyetli değildi. "Onun burada olduğunu bilmiyor muydun sahiden?"

Lucia, "Hayır," diye atıldı.

Richard Amory'nin bakışları karısının üzerindeydi. Lafa karıştı. "Senin için hoş bir sürpriz olmalı, Lucia."

Karısı ona kaçamak bir bakış fırlattı, fakat bir şey demedi. Bayan Amory'nin yüzü aydınlanmıştı.

'"Evet. İtalya'dayken onu yakından tanır miydin, hayatım? Arkadaşın mıydı? Bence öyle olmalı."

Lucia, "Hiçbir zaman arkadaşım olmadı," derken sesine aniden bir acılık çöktü.

"Anlıyorum. Uzaktan bir tanıdığın yalnızca. Fakat nazik daveti kabul etti yine de. Yabancıların biraz ısrarcı olduklarını düşünmüşümdür hep. Ah, seni kastetmedim, tatlım..." Bayan Amory her nasılsa kızarıp duraksadı. "Sen yarı İngiliz sayılırsın." Yeğenine anlamlı anlamlı baktı. "Doğrusu, artık tam anlamıyla İngiliz sayılır, değil mi Richard?"

Halasının imalı sözlerine yanıt vermeyen Richard onun diğerlerinin yanına dönmesini beklercesine kapıyı açtı.

Yaşlı kadın gönülsüzce kapıya yürüdü. "Yapabileceğim başka bir şey yoksa..."

"Yok, yok." Richard'ın yanıtı gibi ses tonu da aksiydi. Bayan Amory, Lucia'ya şöyle bir gülümseyerek kütüphaneden çıktı.

Richard kapıyı kapayıp rahat bir soluk alarak karısının yanına gitti. "Ondan hiç kurtulamayacağız sandım."

"Nazik olmaya çalışıyordu, Richard."

"Ah, eminim. Ama biraz abarttı gibi."

"Beni ne kadar sevdiği ortada," diye mırıldandı Lucia.

"Ne? Ha, evet." Aklı başka yerde gibiydi. Öylece durarak dikkatle karısını süzdü. Uzun bir sessizliğin ardından, biraz daha yaklaştı. "Senin için yapabileceğim bir şey olmadığına emin misin?"

Lucia zoraki gülümsedi. "Hayır, sağol, Richard. Sen yemek salonuna dön. Ben iyiyim."

"Hayır. Seninle kalacağım."

"Yalnız kalmak istiyorum."

Kısa bir suskunluktan sonra Richard kanepenin arkasına geçti. "Minderler yeterli mi? Başına bir tane daha ister misin?"

Lucia, "Halimden memnunum," diye terslendi. "Hava almak istiyorum. Teras kapısını açar mısın lütfen?"

Richard kapı kolunu açmakta zorlandı. "Kahretsin! Koca bebek buna o garip kilitlerinden takmış. Anahtar olmadan açılmaz."

Lucia omuz silkti. "Boşver. Önemli değil."

Richard masanın etrafındaki sandalyelerden birine oturdu. Dirseklerini dizlerine dayamıştı. "İhtiyar hep bu tür icatlar yapar."

"Evet," dedi Lucia. "Bu icatlar ona iyi para kazandırıyor."

Richard, "Hem de çuvalla," dedi surat asarak. "Ama onu çeken para değil. Bilim adamları hep aynı.

Kendilerinden başkasına cazip gelmeyen şeylerle ilgilenirler. Atomu patlatmak da neyin nesi, Tanrı aşkına?"

"Baban büyük adam," dedi Lucia.

Richard, "Günümüzün önde gelen bilim adamlarından biri olduğu doğru," diye homurdandı. "Ama onun için sadece kendi bakış açısı geçerlidir." Huzursuzluğu giderek artıyordu. "Bana hep çok kötü davrandı."

"Farkındayım. Tutsak gibi bu evde kapatılmışsın. Neden seni ordudan ayırıp burada yaşamaya zorladı?"

"İşlerinde yardım etmem için herhalde. Fakat ona bir faydam dokunmayacağını anlamalıydı. O kadar zeki değilim." Sandalyeyi Lucia'ya yaklaştırdı. "Tanrım, bazen kendimi bunalımda hissediyorum. İhtiyar para içinde yüzüyor ve servetini son kuruşuna kadar o lanet deneylerine harcıyor! Günün

birinde zaten benim olacak parayı benden esirgememeli, buradan gitmeme de izin vermeli."

Lucia, "Para!" diye bağırdı dikleşerek. "İş her zaman gelip paraya dayanıyor!"

"Örümcek ağına takılmış bir sinek gibiyim," dedi Richard. "Çaresizim, hem de çok."

Lucia dikkatle onu süzdü. "Ah, Richard. Ben de."

Adam kuşkuyla baktı. Bir şey söyleyecekti ki, Lucia söze devam etti. "Ben de çaresizim. Buradan kurtulmak istiyorum." Aniden kalkarak kocasına yaklaştı. "Richard, çok geç olmadan, beni götür buradan."

"Buradan götüreyim mi?" Sesinde ümitsizlik vardı. "Nereye?"

"Nereye olursa!" Lucia'nın heyecanı artıyordu. "Bu evden uzak olsun da, neresi olursa olsun. Korkuyorum, Richard! Her yerde gölgeler var."

Onları gerçekten görüyormuş gibi etrafına baktı.

Richard yerinden kalkmamıştı. "Beş parasız nasıl gideriz? Bir erkek cebinde para olmadan bir kadının gözünde değer kazanamaz, Lucia. Öyle değil mi?"

Lucia geriledi. "Niçin böyle söyledin? Ne demek istiyorsun?"

Richard ifadesiz fakat gergin bir yüzle sessizce ona bakmayı sürdürdü.

"Bu akşam neyin var, Richard? Her zamanki gibi değilsin sanki..."

Richard yerinden kalktı. "Öyle mi?"

"Evet... Neyin var senin?"

"Şey..." Richard birden sustu. "Hiç. Hiçbir şeyim yok."

Lucia arkasını dönmek üzere olan kocasının omuzlarına koydu ellerini. "Richard, hayatım..." Ellerini çekti. "Richard..."

Kocası yüzüne baktı. "Beni aptal mı sanıyorsun? O eski arkadaşının bu akşam eline bir not tutuşturduğunu görmedim mi sanki?"

"Yani demek istediğin..."

Richard hışımla kesti sözünü. "Neden masadan kalktın? Bayılacak falan değildin. Numaraydı. O kıymetli notu okumak için sabırsızlanıyordun. O yüzden yalnız kalmak istedin. Önce Caroline Hala'yı başından savdın. Şimdi de benden kurtulmak istiyorsun." Bakışlarında incinmiştik ve öfke okunuyordu.

"Richard, kızgınlığın yersiz. Carelli'ye bir şeyler hissettiğimi düşünüyor olamazsın! Richard, hayatım. Kalbimde senden başkasına yer yok. Bunu bilmiyor musun?"

Richard bakışlarını ondan ayırmıyordu. "Notta ne yazıyor?" diye sordu usulca.

"Hiç... Hiçbir şey."

"Göster öyleyse."

"Ben... olmaz," dedi Lucia. "Onu yırtıp attım."

Richard'ın yüzünde buz gibi bir gülümseme belirip kayboldu. "Hayır, yırtıp atmadın. Görmek istiyorum."

Lucia sessizce onu süzdü bir an. "Richard, bana güvenmiyor musun?"

Richard ona yaklaşırken, "O notu senden zorla da alırım," dedi dişlerinin arasından. "Bence..."

Lucia onu kendine inandırmayı dilercesine yüzüne bakarken, hafif bir çığlık atarak geriledi. Birden arkasını dönen Richard, "Hayır," dedi kendi kendine konuşur gibi. "İnsanın elinden gelmeyen şeyler vardır." Yüzünü tekrar karısına döndü. "Fakat Carelli'yle kozumu paylaşacağım."

Lucia korkuyla bağırarak koluna sarıldı. "Hayır, Richard. Bunu yapamazsın! Yalvarıyorum sana. Lütfen yapma!"

Richard, "Ne o, aşığın için endişeleniyor musun yoksa?" diye sordu küçümser bir ifadeyle.

"Benim aşığım falan değil!"

Richard onu omuzlarından tuttu. "Henüz değil belki. Kim bilir..." ,

Dışardan birtakım sesler gelince Richard sustu. Şöminenin yanına gitti. Tabakasından çıkardığı sigarayı yaktı. Sesler yaklaşırken, Lucia biraz önce kocasının boşalttığı koltuğa çöktü. Benzi kül gibiydi. Ellerini kucağında kavuşturmuştu.

Bayan Amory yeğeni Barbara'yla içeri girdi. Barbara yirmi bir yaşında, son derece modern bir kadındı. Çantasını sallayarak Lucia'ya yaklaştı. "Merhaba, Lucia. Şimdi iyi misin?"

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Barbara Amory yaklaşırken, Lucia zoraki gülümsedi. "Evet. Sağol, şekerim. İyiyim."

Barbara kuzeninin esmer, güzel karısına baktı. "Richard'a bir müjde mi vermeye çalışıyordun? Sorun bu mu yoksa?"

"Müjde mi? Ne müjdesi? Sen ne demek istiyorsun?"

Barbara kucağında bir bebek tutar gibi kollarını kavuşturarak sağa sola sallandı. Lucia'nın bu harekete tepkisi hüzünlü bir gülümseme olmuştu. Başını iki yana salladı. Fakat Bayan Amory dehşetle bir sandalyeye çöktü. "Tanrım, Barbara!"

"Böyle kazalar olur, bilirsiniz."

Halası başını dehşetle iki yana salladı. "Günümüz genç kızlarının düşünce tarzını anlamıyorum.

Benim zamanımda, genç hanımlar annelik kavramı hakkında böyle hafif ifadeler kullanmazlardı. Ve ben de..." Kapının kapandığını duyunca o yana döndü. Richard odadan çıkmıştı. Yaşlı kadın Barbara'ya hitaben, "Onu utandırdın," dedi. "Buna hiç şaşırmadım."

"Caroline Hala, siz Kraliçe Viktorya döneminin terbiyesini almışsınız. Kendi kuşağınızın temsilcisisiniz; ben de kendimininkinin."

"Hangisini tercih ettiğimi söylememe gerek yok..." Barbara kıkırdayarak halasının lafını böldü. "Viktorya devri insanları bir hoş doğrusu! Bebekleri leyleklerin getirdiğini anlatırsınız çocuklarınıza. Gerçekten hoş."

Çantasından bir sigara çıkarıp çakmağıyla yaktı. Söze devam edecekken, Caroline Hala onu susturdu. "Saçmalamayı kes, Barbara Bu zavallı küçük için çok

üzülüyorum. Benimle alay etmeyi bırak."

Lucia birden hıçkırıklara boğuldu. "Hepiniz bana karşı çok iyisiniz. Buraya gelene kadar kimseden şefkat görmedim. Sizinle olduğum için çok mutluyum. Elimde değil. Ben..."

"Şşş." Bayan Amory yerinden kalkarak Lucia'nın yanına gitti. Omzunu okşadı. "Seni anlıyorum. Hayatın boyunca ülkenden ayrı yaşadın. Bir genç kız için hiç uygun değil. Kıta Avrupası'nın eğitim konusunda bizimkinden ayrı, garip görüşleri vardır. Hadi, sakin ol."

Lucia ayağa kalkarak ürkekçe etrafına baktı. Bayan Amory' nin onu kanepeye götürüp oturtmasına, ardından yanına ilişmesine ses çıkarmadı. "Huzursuz oldun tabii, hayatım. Fakat İtalya'yı unutmalısın artık. İtalya'daki göllerin baharda çok güzel

olduğunu biliyorum. Tatil için çok uygun, ama kimse sürekli orada yaşamak istemez. Ağlama, hayatım."

Barbara sehpanın üzerine oturmuştu. Lucia'yı süzdü. Bakışlarında eleştiri kadar anlayış da okunuyordu. "Kuvvetli bir içkiye ihtiyacı var bence," dedi. "Burası korkunç bir yer, Caroline Hala. Zamanın çok gerisinde kalmış. İnsan istediğinde ne kokteyl, ne seri, ne de viski bulabiliyor. Yemekten sonra brendi de yok. Lucia'yı ancak Şeytan İksiri kendine getirebilir."

Bayan Amory dehşetle yeğenine baktı. "Şeytan İksiri de neyin nesi?"

"Gerekli malzeme varsa, hazırlamak kolay. Brendi ve nane likörünü eşit oranda karıştırıyoruz. Kırmızı biber eklemeyi de unutmamalısınız tabii. En önemlisi bu. İnsanı derhal kendine getirir."

"Barbara, bu tür alkollü içkileri onaylamadığımı bilirsin," dedi Bayan Amory. "Babam her zaman derdi ki..."

Barbara, "Babanızın çevresine ne tavsiye ettiği ayrı konu," dedi. "Fakat ailede herkes bilir ki, Büyük Amca Algernon içkiye epeyce düşkündü."

Bayan Amory önce kızacak oldu, ardından yüzünde gergin bir gülümseme belirdi. "Erkekler farklıdır."

Barbara hiç etkilenmedi. "Farklı falan değiller. Neden olsunlar ki? Canları istediği gibi davranıyorlar, hepsi bu." Çantasından ayna, pudra ve ruj çıkardı. "Nasıl göründüğümüze bakalım. Tanrım!" Telaşla dudaklarına ruj sürdü.

"Barbara, dudaklarına o kadar kırmızı ruj sürmemelisin. Rengi çok göz alıcı."

"Umarım öyledir." Hâlâ makyajını tazeliyordu. "Bana yedi pound, altmış pense mal oldu çünkü."

"İsraftan başka bir şey değil..."

"Çok ünlü bir marka, Caroline Hala."

Bayan Amory hoşnutsuzluğunu belirten bir ses çıkardı. "Soğuktan çatlayan dudaklara yumuşatıcı sürmeye elbette itiraz etmem. Mesela ben her zaman lanolin kullanırım..."

"Sevgili Caroline Hala, lafı dolandırma. Bir genç kız aşırı ruj kullanmamalı, değil mi? Ne de olsa, taksiyle eve dönerken ne kadarının silineceğini bilemez." Ayna, pudra ve ruju çantasına koydu.

Bayan Amory şaşkın şaşkın baktı. "Ne demek bu? Anlamıyorum..."

Barbara ayağa kalkarak kanepenin arkasında durdu ve Lucia'nın üstüne eğildi. "Lucia anladı. Öyle

değil mi, şekerim?" Lucia'nın çenesinin altını hafifçe gıdıkladı.

Lucia Amory boş boş baktı çevresine. "Bağışla, dalmışım. Ne diyordun?"

Caroline Amory onun sağlığı üzerinde yoğunlaştı yine. "Senin için endişeleniyorum, hayatım." Barbara'ya döndü. "Ona bir şey vermeliyiz, Barbara. Elimizde ne var? Gevşetici tuzum iyi gelirdi; fakat dikkatsiz Ellşn bu sabah odamda toz alırken kavanozu kırmış."

Barbara dudaklarını büzerek düşündü. "Buldum! Hastane malzemeleri."

"Hastane malzemeleri mi? Onlar da ne?" diye sordu Bayan Amory.

Barbara halasının yanına oturdu. "Edna'nın hazırladıklarını kastettim."

Bayan Amory'nin yüzü aydınlandı. "Elbette ya!" Sevinçle Lucia'ya

döndü. "Keşke büyük yeğenim, yani Barbara'nın ablası

Edna'yla tanışabilseydin. Sen Richard'la buraya gelmeden üç ay kadar önce kocasıyla Hindistan'a gitti. Edna çok yetenekli bir kadındır."

"Doğru," diye onayladı Barbara. "Yakın zamanda ikizleri oldu. Hindistan'da leylek yoksa da, onları bir çift Hint Bülbülü getirmiştir."

Bayan Amory gülümsedi. "Yeter, Barbara." Tekrar Lucia'ya döndü. "Edna savaşta buradaki hastanede görev almıştı. Belediye binasını o zaman hastane olarak kullanıyorduk. Edna savaştan sonra da evlenene kadar eczacı olarak çalışmaya devam etti. İlaçlar konusunda ayaklı ansiklopedi gibidir. Bu bilgi Hindistan'da çok işine yarıyor olmalı. Ne diyordum? Ha, evet. Onun bıraktığı ilaçları nereye kaldırmıştık peki?"

"Ben gayet iyi hatırlıyorum," dedi Barbara. "Edna'nın hastaneden getirdiği ilaçların hepsi bir kutuda. Düzene konup, hastanelere dağıtılacaktı. Şu ana kadar kimse elini değdirip de bu işi yapmadı. Hepsi şurada..." Kitaplığı gösterdi."... hâlâ olduğu gibi duruyorlar."

Sandalyeyi kitaplığın yanına götürüp üstüne çıktı ve en üstte duran teneke kutuyu aldı. Lucia'nın, "Lütfen, benim için zahmet etmene gerek yok," seslenişine kulak asmamıştı. Elindekini masaya koydu.

"Bunlara bir bakalım." Kutudakileri birer birer çıkardı. "İyot, merhem, kunduz yağı." Suratını ekşitti. "Ah, işte bunlar da tehlikeli maddeler! Atropin, morfin, striknin. Dikkat et Caroline Hala. Beni kızdırırsın, 'kahvene striknin katarım ve korkunç acılar içinde kıvranarak

ölürsün." Barbara'nın imalı bakışları karşısında Bayan Aınory elini sallayıp homurdandı.

"Burada Lucia'ya verebileceğimiz bir ilaç yok." Şişeleri teker teker kutuya koydu. Tam morfini de koyacakken, Tredvvell kapıyı açarak saygıyla ardından gelenlere yol verdi. Edward Raynor, Dr. Carelli ve Sir Claud Amory içeri girdiler. Sir Claud'un sekreteri Edward Raynor en öndeydi. Fazla dikkat çekmeyen, otuzuna yakın bir adamdı. Barbara'nın yanına giderek kutuya baktı. "Merhaba, Bay Raynor," dedi Barbara. "Zehirlerle ilgilendiğinizi bilmiyordum."

Dr. Carelli de masaya yaklaşmıştı. Kırk yaşlarında ve esmerdi. Çok şık giyinmişti. Konuşmasında belli belirsiz İtalyan aksanı vardı. "Bunlar nedir, sevgili Bayan Amory?"

Sir Claud kapıda durup Tredwell'e, "Dediklerimi anladın, değil mi?"

diye sordu.

"Elbette, Sir Claud." Uşak yanlarından ayrılınca, Sir Claud konuğuna yaklaştı. "Beni bağışlayacağınızı umarım, Dr. Carelli. Hemen çalışma odama giderek bazı mektuplarla ilgilenmem gerekiyor. Raynor, benimle gelir misin?"

Sekreter patronuyla birlikte ara kapıdan çalışma odasına geçti. Kapı arkalarından kapanırken, Barbara bir anda elindeki şişeyi düşürüverdi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dr. Carelli atılarak, şişeyi yerden kaldırdı. Nazikçe eğilerek geri vermeden önce etiketi okudu. "Bu da ne? Morfin!" Bir başka şişeyi aldı. "Ve striknin! Sevgili genç bayan, bu ölümcül şişeleri nereden buldunuz?" Kutudakilere baktı.

Barbara hoşnutsuzlukla baktı ona. "Savaştan arta kalanlar," dedi gergin bir gülümsemeyle.

Caroline Amory yerinden kalkıp Dr. Carelli'nin yanına gitti. "Bunlar sahiden zehir değil, umarım, doktor. Kimseyi öldürmez, değil mi? Bu kutu yıllardan beri evde. Zararsızdır, değil mi?"

Dr. Carelli, "Bu kutudakilerle," dedi kupkuru bir sesle. "On iki güçlü kuvvetli adamı öldürebilirsiniz. Bu yeterince tehlikeli mi?"

"Tanrım!" Bayan Amory dehşetle koltuğa çöktü.

Carelli, "Mesela şu," dedi odadakilere hitaben. Şişelerden birini alarak etiketi ağır ağır okudu. "Striknin hidroklorid. Her tablette gramın binde dördü kadar aktif madde içerir. Bunlardan yedi veya sekiz adet içerseniz acılar çekerek ölürsünüz. Hem de müthiş acılar çekerek." Başka bir şişe aldı. "Atropin sülfat. Atropin zehirlenmesi kimi zaman ptomain zehirlenmesiyle karıştırılır. Bu da çok acı bir ölümdür."

Carelli elindeki iki şişeyi bırakıp bir başkasını aldı. "Ve bu da..." Ağır ağır, kelimeleri vurgulayarak, "Hiyosin hidrobromid," dedi. "Gramın binde biri dozunda. Pek kuvvetli görünmüyor, değil mi? Fakat bu küçük şişedeki hapların yansını içerseniz..." Dramatik bir hareket yaptı. "Hiç acı vermez. Ama

melekler gibi deliksiz bir uykuya dalar ve bir daha uyanamazsınız." Lucia'nın yanına giderek, incelemesini istercesine şişeyi ona uzattı. Dudaklarındaki gülümseme gözlerine hiç yansımamıştı.

Lucia büyülenmiş gibi ilaca bakıyordu. Sesi de hipnotize olmuş birine aitti sanki. "Ani ve deliksiz bir uyku," diye mırıldanarak elini uzattı.

Dr. Carelli şişeyi ona vermek yerine, soran bakışlarla Bayan Amory'ye döndü. Yaşlı kadın huzursuzdu ama bir şey demedi. Dr. Carelli omuz silkerek arkasını döndü. İlaç hâlâ elindeydi. O sırada kütüphanenin koridora çıkan kapısı açıldı. Önden Richard Amory, peşi sıra üstünde kahve demliğiyle fincanlar bulunan tepsiyle Tredwell girdi. Uşak getirdiklerini sehpaya bırakıp odadan çıkarken, Lucia servise başladı.

Barbara kahve dolu iki fincanı alarak birini Richard'a verdi. Dr. Carelli ise ilaçlan kutuya yerleştirmekle meşguldü.

Bayan Amory, "Farkında mısınız?" dedi Carellrye. "Tüylerimi diken diken ettiniz, doktor. Aniden bastıran deliksiz uykular, korkunç ölümler. İtalyan olduğunuza göre, zehirler hakkında epey bilginiz olmalı."

"Sevgili hanımefendi." Carelli güldü. "Haksızlık ediyorsunuz. Neden bir İtalyanın zehirler hakkındaki bilgisi bir İngiliz'inkinden fazla olsun? Zehirleri erkeklerden çok kadınların silah olarak kullandıkları söylenir. Ah, İtalyan kadınlarını kastettiniz belki de. Mesela şu meşhur Borgia." Lucia'nın uzattığı kahveyi Bayan Amory'ye verip, kendine de bir tane aldı.

"Lucrezia Borgia... Ah, o korkunç yaratık!" dedi Bayan Amory. "Evet, sanırım düşündüğüm buydu. Çocukken rüyalarıma girerdi. Onu beyaz tenli, uzun boylu, koyu renk saçlı bir kadın olarak hayal ederdim. Tıpkı Lucia'mız gibi."

Dr. Carelli şeker kesesiyle yanına gidince, Bayan Amory almayacağını belirtmek için başını iki yana salladı. Carelli şekerliği tepsiye koydu. Richard Amory fincanını bırakıp bir dergi okumaya koyulmuştu. Halası Borgia konusuna devam ediyordu. "Evet, korkunç kabuslar görürdüm. Yetişkinlerle dolu bir salonda tek çocuk bendim. Herkes şık kadehlerden içki içiyordu. Sonra o güzel kadın şimdi düşünüyorum da, gerçekten sana benziyordu, Lucia yanıma geliyor ve elindeki kadehi bana uzatıyordu. Gülümseme biçimi kadehtekini içmememi

anlatsa da, ona karşı gelmeni mümkün değildi. Her nasılsa beni hipnotize etmişti, içiyorum ve boğazımda korkunç bir yanma oluyor. Soluk alamıyorum.,, derken uyanıyorum."

Dr. Carelli, Lucia'nın yanına gitti. "Sevgili Lucrezia Borgia, lütfen merhamet et bize."

Lucia bu şakayı duymamıştı bile. Bir sessizlik oldu. Dr. Carelli, Lucia'ya arkasını dönerek kahvesinden son yudumu aldı. Fincanı masaya bıraktı. Ortamı biraz değiştirmesi gerektiğini düşünen Barbara kahvesini çabucak bitirdi. "Biraz müziğe ne dersiniz?" Gramofonun yanına gitti. "Ne dinleyelim? Geçen gün kasabadan aldığım harika plak olur mu?" Hareketli bir dans eşliğinde şarkının sözlerini mırıldandı. "Oh, hayatım, üzerinde ne var?"

"Barbara, tatlım. O açık saçık şarkı kesinlikle olmaz." Bayan Amory plakları incelemeye başladı. "Burada çok daha hoş şeyler var. Pop müziği istiyorsan, şuralarda John McCormack'in şarkıları olacaktı. 'Kutsal Şehir'e ne dersin? Sopranonun adı aklımda değil. Ya şu Melba plağı nasıl? Ah, evet. İşte Handel'in Largosu!"

"Hadi, Caroline Hala, Handel'in Largosuyla neşelenemeyiz. Klasik müzik istiyorsan, İtalyan operalarının plakları var. Dr. Carelli, seçimi size bırakıyorum. Yardımcı olun lütfen."

Carelli, Barbara'yla Bayan Amory'nin yanına giderek plakları incelemeye başladı. Richard elindeki dergiye dalmıştı.

Lucia ayağa kalkıp orta masaya yanaştı. Teneke kutuya bir göz attı. Diğerlerinin farketmediğine emin olduktan sonra, şişelerden birini

alarak etiketini okudu. Hiyosin hidrobromid. Kapağını açıp hapların tamamına yakınını avucuna döktü. Aynı anda, bitişik çalışına odasının kapısı açıldı. Eşikte Sir Claud'un sekreteri Edward Raynor belirdi. Lucia şişeyi kutuya koyup kahve sehpasına doğru giderken, Raynor'ın onu izlediğinden habersizdi.

Sir Claud çalışma odasından seslendi. Ne dediği tam anlaşılmıyordu. Raynor cevap verdi. "Elbette, Sir Claud. Kahvenizi getiriyorum."

Sir Claud'un sesi tekrar duyulduğunda, Raynor kütüphaneye geçmek üzereydi. "Marshall'a yazılan mektup ne oldu?"

"Akşam postasına verdim, Sir Claud," dedi sekreter.

"Fakat, Raynor! Sana demiştim ki... Buraya gel."

"Bağışlayın, efendim." Raynor tekrar çalışma odasına girdi. Sekreterin ses tonu üzerine başını o yana çeviren Lucia adamın onu izlediğinden habersizdi hâlâ. Richard'a arkasını dönerek, elindeki hapları sehpadaki kahve fincanlarından birine atıp kanepenin önünde durdu.

Gramofon aniden çalmaya başladı. Odaya hızlı bir fokstrot ritmi doldu. Richard Amory dergiyi bırakıp kahvesini bir yudumda bitirdikten sonra karısının yanına gitti. "Sözünü tutacağım. Kararımı verdim. Buradan birlikte gideceğiz."

Lucia hayretle ona baktı. "Richard..." Sesi cılızdı. "Doğru mu duydum? Buradan gidecek miyiz? Ama demiştin ki... Ya... Nasıl geçineceğiz peki?"

"Para kazanmanın çeşitli yolları vardır," dedi Richard.

"Bu da ne demek oluyor?" Lucia'nın sesinde kuşku vardı.

"Yani, bir erkek bir kadını benim seni sevdiğim kadar seviyorsa, her şeyi yapar. Her şeyi!"

"Bu bana bir iltifat gibi gelmedi. Bana hâlâ güvenmediğini, aşkımı satın almak istediğini..."

Çalışma odasının kapısı açılıp, Edward Raynor belirince cümlesi yarım kaldı. Raynor sehpaya gidip dolu fincanlardan birini aldı. Lucia daha önce kanepenin öbür ucuna kaymıştı. Richard dalgın bir edayla şöminenin yanına gitti.

Yalnız başına fokstrot yapmaya başlayan Barbara, Richard'a baktı. Kuzenini de dansa davet edip etmemekte kararsızdı. Onun heykel gibi yüz ifadesi karşısında cesareti kırılmış olacak ki, Raynor'a yöneldi. "Benimle dans eder misiniz, Bay Raynor?"

"Elbette, Bayan Amory. Önce Sir Claud'un kahvesini götüreyim."

Lucia ansızın kanepeden kalktı. "Bay Raynor." Sesi telaşlıydı. "Yanlış fincanı aldınız. O Sir Claud'un kahvesi değil."

"Öyle mi? Pardon."

Lucia başka bir fincanı alarak Raynor'a uzattı. Fincanları değiştirdiler. "Sir Claud'un kahvesi işte bu." Esrarengiz bir ifadeyle gülümsedi. Raynor'ın verdiği fincanı sehpaya koydu. Kanepedeki yerine geçti.

Sekreter, Lucia'ya arkasını dönerek cebinden çıkardığı bazı hapları elindeki fincana attı. O sırada Barbara yolunu kesti. "Hadi, benimle dans edin, Bay Raynor." Çekici bir ifadeyle gülümsüyordu. "Dr. Carelli'yi davet ederdim, ama sanırım o sadece Lucia'yla dans etmek istiyor."

Raynor kararsızlık içinde dikilirken, Richard Amory yanına geldi. "Teklifini kabul et, Raynor. Ona kimse karşı koyamaz. Kahveyi bana ver. Onu babama ben götürürüm."

Raynor fincanın elinden alınmasına gönülsüzce deotea razı oldu. Richard bir an duraksadıktan sonra Sir Claud'un çalışma odasına girdi. Barbara'yla Edward Raynor plağın öteki yüzünü çevirdikten sonra ağır bir valse başlamışlardı. Bir süre onları izleyen Dr. Corelli kanepede oturan Lucia'ya yaklaştı.

"Bayan Amory'nin hafta sonunda sizlere katılmama izin vermesi büyük incelik," dedi Carelli.

Lucia uzun uzun süzdü onu. "O çok nazik bir insandır."

Kanepenin arkasına geçen Carelli, "Burası çok güzel bir ev," diye sürdürdü sözünü. "Bana gezdirmeni isterim. Bu dönemin mimarisi çok ilgimi çekiyor."

O sırada Richard Amory çalışma odasından çıkmıştı. Karısıyla Carelli'ye aldırmadan ilaç kutusunun başına giderek şişeleri düzenlemeye koyuldu.

"Bayan Amory ev hakkında benden çok daha iyi bilgi verecektir," dedi Lucia. "Ben bu konuları pek bilmem."

Richard Amory'nin ilaçlarla meşgul olduğunu, Edward Raynor'la Barbara Amory'nin odanın diğer ucunda dans ettiklerini, Bayan Amory'nin uyuklamakta olduğunu gören Carelli, Lucia'nın yanına oturdu. "Senden istediğimi yaptın mı?"

Sesini ondan daha fazla alçaltan Lucia, "Sende hiç merhamet yok mu?" diye fısıldadı ümitsizce.

Carelli, "İstediğimi yaptın mı?" diye tekrarladı.

"Ben..." Lucia ayağa kalkarak koridora açılan kapıya yaklaştı.

Fakat kapı açılmıyordu.

"Bu kapıda bir sorun var," dedi diğerlerine dönerek. "Bir türlü açamıyorum."

Hâlâ Raynor'la vals yapan Barbara, "Ne oluyor?" diye sordu.

Lucia, "Kapıyı açamıyorum," dedi tekrar.

Raynor'la Barbara dansı bırakarak onun yanına gittiler. Richard Amory de gramofonu kapadıktan sonra onlara katıldı. Sırayla kapıyı açmaya çalıştılar, ama boşuna. Artık uyanmış olan Bayan Amory'yle kitaplığın yanındaki Dr. Carelli onları izlemekteydi.

Sir Claud'un elinde kahve fincanıyla çalışma odasından çıkarak kendilerini gözlediğini hiçbiri farketmemişti.

Kapıyı açma çabasından vazgeçen Raynor, "Ne tuhaf," diyerek diğerlerine döndü. "Galiba sıkışmış."

Sir Claud'un odada yankılanan sesi hepsini yerlerinden sıçrattı. "Yo, hayır, sıkışmadı. Dışardan kilitlenmiş."

Yaşlı Bayan Amory ayağa kalkarak kardeşi Sir Claud'un yanına gitti. "Benim emrimle kilitlendi," dedi Sir Claud.

Sonra odadaki herkesin bakışları kendi üzerindeyken sehpaya gidip fincanına bir küp şeker attı. "Hepiniz beni dinleyin," dedi odadakilere. "Richard, Tredwell'i çağırmak için zili çalar mısın lütfen?"

Sir Claud'un oğlu bir şey diyecek oldu; sonra vazgeçerek şöminenin yanındaki zili çaldı.

Sir Claud, "Herkesin oturmasını istiyorum," dedi, sandalyeleri göstererek.

Kaşlarını soru dolu bir ifadeyle havaya kaldıran Dr. Carelli tabureye oturmak üzere odanın diğer ucuna

yürüdü. Edward Raynor'la Lucia Amory koltuklara geçtiler. Şaşırmış görünen Richard Amory şöminenin başında ayakta durmayı tercih etti. Caroline Amory'yle yeğeni Barbara'ysa kanepedeydi.

Herkes yerleşmişti. Sir Claud koltuğu odadakilerin tümünü en iyi görebileceği yere çekti. Oturdu.

Soldaki kapı açıldı ve Tredwell belirdi.

"Beni mi çağırdınız, Sir Claud?"

"Evet, Tredwell. Sana verdiğim numarayı aradın mı?"

"Evet, efendim."

"Cevap beklediğimiz gibi mi?"

"Fazlasıyla, efendim."

"İstasyona araba yollandı mı?"

"Evet, efendim. Treni karşılayacak."

"Çok iyi, Tredwell. Kapıyı kilitleyebilirsin."

"Tabii, efendim." Tredwell çekilerek kapıyı kilitledi. Anahtarın sesi

herkes tarafından duyulmuştu.

"Claud," diye bağırdı Bayan Amory. "Tredwell ne cüretle...."

'Tredwell bunu benim emrimle yaptı, Caroline." Sir Claud'un sesi sertti.

Richard Amory, "Bütün bunların anlamı ne?" diye sordu buz gibi bir sesle.

"Açıklayacağım," dedi Sir Claud. "Hepiniz sakin olun ve beni dinleyin lütfen. Bildiğiniz gibi, şu iki kapı kilitli." Sir Claud kütüphanenin koridor tarafındaki iki kapısını gösterdi. "Bitişik çalışma odamdan koridora geçiş ancak bu odadan sağlanıyor. Camlı kapılar da kilitli." Carelli'ye döndü. "Ailemin varlığını bildiği, ancak nasıl açılacağını bilmedikleri kendi icadım bir kilit düzeniyle." Sir Claud herkese hitaben konuşmayı sürdürdü. "Burası şimdi bir fare kapanı haline geldi." Saatine baktı. "Dokuza on

var. Dokuzu birkaç dakika geçe, fare avcısı burada olacak."

"Fare avcısı mı?" Richard Amory afallamıştı. "Fare avcısı da kimin nesi?"

"Bir dedektif," diye açıkladı ünlü bilim adamı kahvesini yudumlarken.

Sir Claud'un sözlerini derin bir şaşkınlık izledi. Lucia hafif bir çığlık atarken, kocası dikkatle ona baktı. Bayan Amory inledi. Barbara hayretle, "Vay be!" sözcüklerini kaçırdı ağzından. Edward Raynor, "Tanrım," deyip kalakaldı. Sadece Dr. Carelli sükunetini muhafaza ediyordu.

Sir Claud kahve fincanı sağ, tabağı sol elinde, koltukta oturuyordu. İstediğim etkiyi yarattım, diye düşündü, memnun bir

halde. Kahvesini bitirip, fincanla tabağı masaya bıraktı. Suratını

ekşitmişti. "Bu akşam kahvenin tadı çok acı," diye yakındı.

Yaşlı Bayan Amory kahve hakkında dokundurulan lafı ev kadınlığına doğrudan bir eleştiri kabul ederek rahatsız olmuştu.

Tam bir şey diyecekken, Richard Amory söze karıştı. "Kimmiş bu dedektif?"

"Adı, Hercule Poirot," dedi Sir Claud. "Belçikalı." "Neden?" diye üsteledi Richard. "Onu neden çağırdın?"

"Güzel soru." Babasının yüzünde huzursuz edici, neşesiz bir gülümseme vardı. "Konuya gelelim artık. Çoğunuzun bildiği gibi, bir süredir atom konusunda araştırma yapmaktayım. Yeni bir patlayıcı keşfettim. Şimdiye kadar bu alanda yapılmaya çalışılanlar benimkinin yanında çocuk oyuncağı kalır. Bunu zaten biliyorsunuz..."

Carelli ayağa fırladı. "Ben bilmiyorum ve öğrenmeyi çok isterim."

"Öyle mi, Dr. Carelli?" Sir Claud bu önemsiz cümleyi tuhaf bir vurguyla söylemişti. Carelli mahcup bir edayla yerine oturdu.

Sir Claud kaldığı yerden devam etti. "Ne diyordum... Kendi verdiğim ismiyle Amorit o denli güçlü ki, yüz binlerce insanı bir anda yok edebilir."

"Korkunç," dedi Lucia ürpererek.

"Sevgili Lucia." Kayınpederi anlamlı bir ifadeyle gülümsedi. "Gerçekler korkunç değildir; sadece ilginç yanları vardır."

Richard araya girdi. "Neden... Bize bunları neden anlatıyorsun?"

"Bir süredir, ev halkından birinin Amorit'in formülünü çalmaya çalıştığına inanıyordum. Bu yüzden Mösyö Poirot'dan hafta sonu tatili için bize katılmasını istedim.

Pazartesi günü formülü Londra'ya götürüp, Savunma Bakanlığı'nda bir yetkiliye bizzat teslim edecekti."

Caroline Amory'nin sesi yükseldi. "Fakat Claud, bütün bunlar çok saçma. Böyle bir kuşkun olması..."

"Sözüm bitmedi, Caroline. Söylediklerim de asla saçma değil. Dediğim gibi, Mösyö Poirot'ya yarın için randevu vermiştim, ancak planlarımı değiştirip, onu bu akşam acele çağırdım. Bu hareketimin sebebi..."

Sir Claud sözünün burasında sustu. Tekrar konuşmaya başladığında, kelimeleri tek tek, özenle vurguluyordu "Çünkü..." Bakışları odadakileri taradı. "Sıradan bir not kağıdına yazıp uzun bir zarfa koyduğum formül bu akşam, bu odadakilerden biri tarafından çalışma odamdaki kasadan çalındı!"

Bu sözleri hayret dolu sesler izledi. Ardından herkes bir ağızdan

konuşmaya başladı. "Formül çalındı mı?" diye atıldı Caroline Amory.

"Ne? Kasadan mı çalındı? Ama bu imkansız!" Edward Raynor da dehşet içindeydi.

Yüzünde düşünceli bir ifadeyle yerinde oturan Dr. Carelli bu şaşkınlık uğultusuna katılmamıştı. Diğerleri ancak Sir Claud'un yükselen sesiyle sustular.

"Kendimle ilgili olaylarda hiç yanılmam," dedi Sir Claud. "Saat tam yediyi yirmi geçe, formülü kasaya koydum. Çalışma odamdan çıkarken, içeri Raynor girdi."

Sekreterin utançtan mı, yoksa öfkeden mi kızardığı belli değildi. "Sir Claud, bu sözlerinize..."

Sir Claud elini kaldırarak onu susturdu. "Dr. Carelli kapıya geldiğinde, Raynor hâlâ odada çalışıyordu. Carelli'yle selamlaştıktan sonra onu çalışma

odasında yalnız bırakarak Lucia'nın yanına gitti. Amacı..."

"Bu sözlerinize ben de..." diyerek Carelli itiraza yeltendi. Sir Claud onu da susturdu. "Ne var ki, Raynor kız kardeşim Caroline ile Barbara'ya rastladığında, bu odanın kapısından fazla uzakta değildi. Üçü bu odada kaldılar, sonra Dr. Carelli de onlara katıldı. Caroline'la Barbara, çalışma odasına hiç girmediler."

Barbara halasına baktıktan sonra Sir Claud'a döndü. "Yanılıyorsunuz, Sir Claud. Ben de şüpheliler listesindeyim. Hatırlıyor musunuz, Caroline Hala? Orada bıraktığınızı sandığınız örgü şişini aramam için beni çalışma odasına göndermiştiniz?"

Yeğeninin araya girmesine aldırmayan Sir Claud anlatımını sürdürdü. "Sonra Richard geldi. Çalışma odasına girdi ve bir süre yalnız başına orada kaldı."

"Tanrı aşkına!" diye bağırdı Richard. "O lanet formülü benim çaldığıma inanıyor olamazsın!"

Sir Claud oğluna bakarak imalı bir sesle cevap verdi. "O kâğıt parçası bir servet ediyor."

"Anlıyorum." Richard sabit gözlerle babasına bakıyordu. "Ve benim de bir sürü borcum var. ima ettiğin bu mu?"

Sir Claud ona cevap vermeden diğerlerine baktı. "Dediğim gibi, Richard bir süre çalışma odasında kaldı. Lucia geldiğinde bu odaya girdi. Yemeğin hazır olduğu bildirildiğinde, gongdan birkaç dakika sonra, Lucia bizimle değildi Onu çalışma odasında, kasanın başında buldum."

"Baba!" Richard karısının yanına giderek kolunu korumak istercesine omzuna doladı.

"Dediğim gibi, kasanın yanı başındaydı," diye üsteledi Sir

Claud. "Çok kötü görünüyordu. Derdinin ne olduğunu sorduğumda, kendini iyi hissetmediğini söyledi. Bir kadeh şarap içmesini önerdim. Biraz daha iyi olduğunu söyleyerek, diğerlerinin yanına gitmek üzere beni yalnız bıraktı. Onun ardından yemek salonuna gitmek yerine, çalışma odamda kaldım. Nedenini bilmiyorum, ama içimden bir ses beni kasaya bakmaya zorladı. Formülün içinde bulunduğu zart ortadan kaybolmuştu."

Kimse konuşmuyordu. Herkes durumun ciddiyetini anlamış gibiydi. Richard, "Hangimizin ne zaman ne yaptığını nereden biliyorsun, baba?" diye sordu.

"Dikkatle düşünerek, gözlem yaparak, bilgileri biraraya getirerek elbette. Kendi gözlerim sayesinde ve Tredwell'e sorarak."

"Tredwell'i veya diğer hizmetçileri şüpheliler listesine dahil

etmiyorsun, Claud," diye serzenişte bulundu Caroline. "Sadece aile fertlerinden mi kuşkulanıyorsun?"

"Ailemden... ve misafirimizden," diye düzeltti Sir Claud. "Formülü kasaya koyduğum ve tekrar açıp çalındığını gördüğüm zaman dilimi içerisinde ne Tredwell, ne de diğer hizmetkârlar çalışma odama girmediler."

Söze devam etmeden önce hepsini tek tek süzdü. "Durumu anladığınızı umuyorum. Kim çaldıysa, formül hâlâ onda olmalı. Yemekten sonra doğruca buraya geldik ve formül yemek salonunda değil. Orada saklanmış bir kâğıt parçası olsaydı, Tredwell mutlaka bana haber verirdi. Dediğim gibi, o zamandan beri de kimse bu odadan çıkmadı."

Bunu izleyen gergin bekleyiş Dr. Carelli'nin sesiyle bozuldu. "Hepimizin üstünün aranmasını mı isteyeceksiniz, Sir Claud?"

"Böyle bir düşüncem yok." Sir Claud saatine baktı. "Dokuza iki var. Hercule Poirot, Market Cleve istasyonuna varmış olmalı.

Tredwell'e tam dokuzda bodrumdaki şalterden elektriği kesmesi talimatını verdim. Tam bir dakika boyunca bu odada karanlıkta kalacağız. Işıklar tekrar yandığında, mesele benim alanımdan çıkacak. Hercule Poirot kısa süre sonra buraya varacak ve davayı devralacak. Fakat karartma sırasında formül buraya bırakılırsa..." Sir Claud elini masaya koydu. "...Mösyö Poirot'ya bir hata yaptığımı, yardımına ihtiyacım olmadığını söyleyeceğim."

Richard, "Bu korkunç bir iddia," dedi hararetli bir ses tonuyla. Bakışları diğerlerini tarıyordu. "Hepimizin üstü aransın, diyorum ben."

Edward Raynor, "Sana katılıyorum," diye atıldı.

Richard Amory manidar bir ifadeyle Dr. Carelli'ye yönelince İtalyan gülümseyerek omuz silkti. "Ben de öyle."

Richard'ın gözleri halasına çevrildi. Bayan Amory, "Gerekiyorsa, tamam," diye homurdandı.

"Lucia?" Richard karısına baktı.

"Hayır, Richard." Lucia soluk soluğaydı sanki. "Babanın planı en iyisi bence."

Richard suskunluk içinde onu süzüyordu.

"Evet, Richard?" diye sordu Sir Claud.

Richard uzun bir soluk koyverdi. "Pekâlâ, kabul ediyorum."

Barbara başını sallayarak ona katıldığını belirtti.

Sir Claud yorgunlukla arkasına yaslanıp, bezgin bir sesle söylendi.

"Şu kahvenin tadı hâlâ ağzımdan gitmedi." Sonra esnedi.

Şöminenin üstündeki saat çalmaya başladı. Kimse konuşmuyordu. Sir Claud koltuğunda hafifçe dönerek oğlu Richard'a baktı. Saatin dokuzu son vuruşunda ışıklar söndü ve oda koyu bir karanlığa gömüldü.

Birkaç kişi soluklarını içlerine çekti, kadınlar hafifçe bağırdılar. Bayan Amory'nin sesi yükseldi. "Bütün bunlar umurumda bile değil. Hem de hiç."

"Sessiz ol, Caroline Hala," dedi Barbara. "İşitmeye çalışıyorum."

Birkaç saniyelik sessizliği soluk sesleri ve bir kâğıt hışırtısı izledi. Ardından yine sessizlik. Sonra metalik bir tıkırtı, yırtılan bir şeyin sesi, derken devrilen bir sandalyenin gürültüsü duyuldu.

Birden Lucia bağırdı. "Sir Claud! Sir Claud! Dayanamıyorum! Birisi ışıkları yaksın lütfen!"

Bir süre daha karanlıkta beklediler. Derin bir soluk sesi işitilirken, koridora açılan kapıya vuruldu. Lucia tekrar bağırdı; aynı anda ışıklar yandı.

Richard kapının yanındaydı. Açıp açmamakta kararsız gibiydi. Edward Raynor devrilmiş sandalyesinin başında ayaktaydı. Her an bayılacak gibi duran Lucia sandalyeye yığılmıştı.

Sir Claud ise koltuğunda hareketsiz oturmaktaydı. Gözleri kapalıydı. Sekreteri heyecanla patronunun yanındaki masayı gösterdi. "Bakın! Formül orada!"

Sir Claud'un yanındaki masada daha önce tarif ettiği gibi uzun bir zarf durmaktaydı.

"Şükürler olsun!" dedi Lucia. "Şükürler olsun!"

Tekrar vurulan kapı yavaşça açıldı. Tredwell bir yabancının içeri girmesini bekleyip çekildi.

Herkes yabancıya bakıyordu. Ufak tefek, ancak mağrur edalı, tuhaf bir adamdı gördükleri. Tıpkı yumurtaya benzeyen kafası hafifçe yana eğikti. Bıyığı asker tarzı kesilmişti. Kıyafetiyse gayet şıktı.

"Hercule Poirot hizmetinizde." Yabancı eğilerek hepsini selamladı.

Richard Amory elini uzattı. "Mösyö Poirot." Tokalaştılar.

"Sir Claud?" diye sordu Poirot. "Yo, siz çok gençsiniz. Belki oğlu olabilirsiniz." Richard'ın yanından geçerek odanın ortasına ilerledi. Ardında uzun boylu, orta yaşlı ve ordu kökenli olduğu belli olan bir adam vardı. Dedektif, "Dostum Hastings," diye tanıttı onu.

"Ne hoş bir ortam," dedi Hastings, Richard Amory'yle el sıkışırken.

Richard, Poirot'ya baktı. "Kusura bakmayın, Mösyö Poirot. Fakat sizi buraya kadar boşuna yorduk. Yardımınıza ihtiyacımız kalmadı."

"Öyle mi?" diye sordu Poirot.

"Maalesef, evet. Sizi Londra'dan buraya boşuna yorduk. Tabii ücretiniz... ve masraflarınız... yani, unutulmayacak..."

"Çok iyi anlıyorum," dedi Poirot. "Ancak şu anda beni ilgilendiren ne ücretim, ne de masraflarım."

"Öyle mi? O halde ne? Yani..."

"Iigimi çeken şeyi mi merak ediyorsunuz, Bay Amory? Aslında önemsiz bir şey. Beni çağıran babanızdı. Neden gitmemi de o söylemiyor?"

"Haklısınız. Özür dilerim." Richard, Sir Claud'a döndü. "Baba, Mösyö Poirot'ya artık ona ihtiyacımız olmadığını söyler misin lütfen?"

Sir Claud'dan cevap gelmedi.

"Baba!" Richard hızla koltuğun yanına gitti. Babasının üstüne eğildikten sonra dehşetle etrafına baktı ve seslendi. "Dr. Carelli!"

Bayan Amory bembeyaz bir yüzle ayağa kalkarken, Carelli o yana seğirtip Sir Claud'un nabzını tuttu. Sonra elini kalbinin üstüne koyup başını iki yana salladı.

Poirot koltuğa yaklaşarak bilim adamının hareketsiz vücuduna baktı. "Evet, korkarım..." Kendi kendine mırıldanır gibiydi. "Korkarım ki..."

"Evet?" diye sordu Barbara.

Poirot bakışlarını ona çevirdi. "Korkarım ki, Sir Claud beni çağırmakta çok geç kaldı, matmazel."

Hercule Poirot'nun sözlerini gergin bir sessizlik izledi. Dr. Carelli, Sir Claud'u biraz daha inceledikten sonra doğrularak diğerlerinin yanına gidip, "Baban maalesef ölmüş," dedi Richard'a.

Richard duyduklarına inanmakta güçlük çeker gibiydi. "Tanrım! Ama sebebi ne? Kalp krizi mi?"

"Olabilir." Carelli kuşkulu görünüyordu.

Barbara bayılacak gibi görünen halasını tutarak onu rahatlatmaya çalıştı. Edward Raynor ona yardımcı olmak için yanlarına gitmişti. "Bu adam sahiden doktor mu?" diye fısıldadı Barbara'nın kulağına.

"Evet, ama ne de olsa bir İtalyan doktoru." Birlikte Bayan Amory'yi koltuğa oturttular. Barbara'nın dediğini duyan Poirot başını sertçe iki yana salladı ve bıyığını sıvazlayarak gülümsedi. "Ben de dedektifim, ama Belçikalı bir dedektifim. Mamafih, genç bayan, kimi zaman doğru sonuçları biz yabancılar buluruz."

Barbara biraz mahcup olmuştu. Raynor'la konuşmaya başladı. Lucia, Poirot'yu kolundan tutarak diğerlerinden uzağa çekti.

"Mösyö Poirot." Soluk soluğaydı. "Kalmalısınız! Onların sizi

göndermesine izin vermeyin!"

Poirot ifadesiz bir yüzle ona bakıyordu. "Kalmamı mı istiyorsunuz, madam?"

"Evet, evet!" Lucia, Sir Claud'un koltuktaki cesedine korkuyla baktı. "Kötü bir şeyler oluyor. Kayınpederimin kalbi gayet sağlamdı. Yalvarırım, Mösyö Poirot. Neler olduğunu çözün."

Dr. Carelli'yle Richard Amory hâlâ Sir Claud'un basındaydılar. Richard kımıldayamayacak kadar dehşet içindeydi. Carelli, "Babanızın özel doktorunu çağırmanızı öneririm, Bay Amory," dedi. "Bir doktoru vardı, değil mi?"

Richard kendini zorlayarak doğruldu. "Efendim? Ah, evet. Dr. Graham. Genç Kenneth Graham. Köyde muayenehanesi var. Aslında, gözü yeğenim Barbara'da. Yani... bunu söylememin anlamı yoktu, değil mi? Barbara, Kenneth

Graham'ın telefon numarası neydi?"

"Market Cleve 5," dedi Barbara. Richard telefona giderek santraldan numarayı bağlamalarını istedi. Sekreterlik görevlerini hatırlayan Edward Raynor, "Mösyö Poirot için araba çağırmamı ister misin?" diye sordu Richard'a.

Poirot özür dilercesine ellerini açıp konuşmaya başlayacağı anda Lucia ileri atıldı. "Mösyö Poirot kalıyor... Benim ricam üzerine.

Numaranın bağlanmasını bekleyen Richard şaşkınlık içinde karısına dönerek, "Bu da ne demek oluyor?" diye sordu sertçe.

"Evet, Richard, Mösyö Poirot kalmalı," diye üsteledi Lucia. isteri krizinin eşiğinde gibiydi.

Bayan Amory afallamış halde kalakalmıştı. Barbara'yla Edward Raynor endişeyle bakıştılar. Dr. Carelli düşünceli bir ifadeyle büyük

bilim adamının cansız vücudunu süzüyordu. Bir süre dalgın dalgın raflardaki kitapları inceleyen Hastings dönerek topluluğa göz gezdirdi.

Richard karısına cevap vereceği sırada hat bağlandı. "Efendim? Dr. Graham'la mı görüşüyorum? Kenneth, ben Richard Amory. Babam kalp krizi geçirdi. Hemen gelebilir misin? Evet, öldü... Hayır... Korkarım öyle... Teşekkürler." Ahizeyi yerine koyup karısının yanına gitti ve, "Lucia, sen aklını mı kaçırdın?" diye homurdandı kısık ve kışkırtıcı bir sesle. "Ne yaptığını sanıyorsun? Bu dedektiften kurtulmak zorundayız!"

Lucia hayretle ayağa kalktı. "Ne demek istiyorsun?"

Konuşmaları alçak perdeden, fakat hararetli şekilde devam ediyordu. "Babam ne demişti, unuttun mu?"

dedi Richard. "Bu kahvenin tadı çok acı."

Lucia önce bir şey anlamadan, "Kahvenin tadı çok acı," diye tekrarladı. Sonra dudağından dökülen dehşet dolu iniltiyi eliyle bastırdı.

Richard, "Şimdi anlıyor musun?" dedi. Sonra sesini iyice alçalttı. "Babam zehirlendi. Muhtemelen aileden biri tarafından. Skandal çıkmasını istemezsin, öyle değil mi?"

"Tanrım!" Lucia önüne bakıyordu. "Bağışlayıcı Tanrım!"

Richard, Poirot'nun yanına gitti. "Mösyö Poirot, korkarım karımın sizden neyi araştırmanızı istediğini anlamış değilim."

Poirot kısa bir süre düşündükten sonra tatlı tatlı gülümsedi. "Matmazel evrak hırsızlığı olduğunu söyledi," dedi Barbara'yı

göstererek. "Buraya bu nedenle çağrıldım."

Barbara'ya küçümsercesine bakan Richard tekrar Poirot'ya döndü. "Söz konusu belge ortaya çıktı."

"Öyle mi dersiniz?" Poirot'nun gülümsemesi iyice esrarengiz bir havaya bürünmüştü. Ufak tefek dedektif ortadaki masaya yaklaşıp, Sir Claud'un ölümünün ardından unutulan ve hâlâ orada duran zarfa baktı. Herkesin ilgisi ona yönelmişti.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Richard.

Poirot bıyığını burup, ceketinin kolundaki hayali bir toz zerresini silkeledi. "Belki saçma ama aklıma takıldı. Geçenlerde birisi bana bos bir şişeyle ilgili bir öykü anlatmıştı."

Richard Amory, "Hâlâ anlamıyorum," dedi.

Poirot zarfı aldı. "Acaba..." Zarfı etinden kaparak açan Richard'a

baktı.

"Boş!" Richard zarfı buruşturarak masaya fırlattı. Kendisinden uzaklaşan Lucia'yla göz göze gelmeye çalıştı. "O halde, üstümüz aransın... Biz..."

Richard destek ararcasına diğerlerine baktı. Barbara ve halası şaşkındı. Edward Raynor'ın yüzünde katı bir ifade vardı. Dr. Carelli ise düşüncelerini belli etmiyordu. Lucia ise hâlâ bakışlarını kaçırmaktaydı.

"Neden önerimi kabul etmiyorsunuz, mösyö?" dedi Poirot. "Doktor gelene kadar bekleyin." Çalışma odasının kapısını gösterdi. "Şu kapı nereye açılıyor acaba?"

"Babamın çalışma odasına." Poirot başını kapıdan uzatıp çalışma odasına şöyle bir baktıktan sonra yanlarına döndü. Başını memnun bir edayla sallıyordu.

Richard'a hitaben, "Eh mösyö," dedi. "Eğer istemiyorsanız, hiçbirinizin odada kalmasına gerek yok."

Herkes rahat bir soluk almıştı. İlk hareketlenen Dr. Carelli oldu. Poirot, "Tabii kimse evden ayrılmayacak," diye ekledi, İtalyan doktora bakarak.

Önce Barbara'yia Raynor, ardından Carelli kütüphaneden çıkarken, "Bunu ben temin edeceğim," dedi Richard. Caroline Amory kardeşinin koltuğunun başında kalakalmıştı. "Zavallı Claud," diye mırıldanıyordu. "Zavallı Claud."

Poirot yanına gitti. "Cesur olmalısınız, matmazel. Büyük şok yaşadığınızı biliyorum."

Bayan Amory gözyaşları içinde ona baktı. "Akşam yemeğinde aşçıya dil balığı kızartması yaptırdığıma seviniyorum şimdi. Claud'un en sevdiği yemeklerden biriydi."

Bütün ciddiyetini toplayan Poirot, "Evet, bunun size huzur vereceğine eminim," diyerek, Bayan Amory'yi odadan yolcu etti. Richard halasının ardından çıktı. Lucia da kısa bir kararsızlıktan sonra hızlı adımlarla onları izlemiş: Poirot ve Hastings, Sir Claud'un cansız vücuduyla baş başa kalmışlardı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Kütüphane boşalır boşalmaz, Hastings heyecanla Poirot'ya sordu. "Evet, ne düşünüyorsun?"

Poirot, "Kapıyı örter misin lütfen, Hastings?" demekle yetindi. Dostu kapıyı kapatırken, Poirot başını iki yana sallayarak etrafa bakındı. Odada gezinirken mobilyaları ve ara sıra da yerleri inceliyordu. Işıklar söndüğünde sekreter Edward Raynor'ın oturmakta olduğu devrik sandalyenin yanında yere eğildi. Sandalyenin altından küçük bir nesne aldı.

"Ne buldun?" diye sordu Hastings.

"Bir anahtar. Kasa anahtarına benziyor. Sir Claud'un çalışma odasında bir tane var. Bu anahtarın ona uyup uymadığına bakar mısın, Hastings?"

Arkadaşı çalışma odasına geçerken, Poirot bilim adamının pantolon cebinden çıkardığı destedeki anahtarları tek tek inceledi. Hastings döndü ve anahtarın kasaya uyduğunu söyledi.

"Galiba neler olduğunu tahmin ediyorum," diye sürdürdü Hastings. "Sir Claud onu düşürmüş olmalı ve..."

Poirot kuşkuyla başını iki yana sallıyordu. "Hayır, hayır, mon ami. Anahtarı bana ver." Kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. Hastings'den aldığını destedeki anahtarlardan biriyle karşılaştırdıktan sonra diğerlerini ölen bilim adamının cebine koyup tek anahtarı gösterdi. "Bu bir kopya. Acemi işi, ama vazife gördüğü belli."

Hastings heyecana kapılmıştı. "O halde..." Poirot'nun uyarı anlamındaki el hareketiyle sustu. Ön koridorla evin üst katına çıkan

merdivene açılan kapının kilidinde bir anahtar sesi duyulmuştu. İki adam o yana dönerken, kapı yavaşça açıldı ve evin uşağı Tredwell eşikte belirdi.

"Kusura bakmayın, efendim." Tredwell içeri girip kapıyı arkasından kapadı. "Sir Claud siz gelene kadar bu odanın bütün kapılarını kilitli tutmamı emretmişti. Kendisi..." Sir Claud'un koltuktaki hareketsiz vücudunu gören uşak sustu.

"Korkarım patronunuz öldü," dedi Poirot. "Adınızı öğrenebilir miyim lütfen?"

"Tredwell, efendim." Uşak koltuğa yaklaşarak efendisinin cesedine baktı. "Tanrım! Zavallı Sir Claud!" Poirot'ya döndü. "Beni bağışlayın, efendim. Fakat benim için büyük bir şok oldu. Neler oldu? Yoksa... cinayet mi?"

Poirot, "Neden böyle düşünüyorsunuz?" diye sordu. Uşak sesini alçalttı. "Bu akşam çok tuhaf şeyler oldu, efendim."

"Ya?" Poirot ile Hastings bakıştılar. "Şu tuhaf şeyleri bana da anlatır mısınız?"

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum, efendim. İlk garipliği, o İtalyan bey çaya geldiğinde sezdim."

"İtalyan bey mi?"

"Dr. Carelli, efendim."

"Çaya beklenmedik şekilde mi geldi?" diye sordu Poirot.

"Evet, efendim. Onun Bayan Lucia'nın eski bir arkadaşı olduğunu gören Bayan Amory yemeğe de kalmasını istedi. Fakat bana sorarsanız..."

Sözün burasında susunca, Poirot, "Evet?" diyerek devam etmesini istedi.

"Aile hakkında dedikodu yapmak huyum değildir, efendim," dedi Tredwell. "Ama Sir Claud öldüğüne göre..."

Tekrar susunca, Poirot, "Çok iyi anlıyorum," dedi. "Efendinize çok bağlı olduğunuz ortada." Tredwell başıyla onayladı. "Beni Sir Claud çağırdı. Bu yüzden bana bütün bildiklerinizi anlatmalısınız."

"Gördüğüm kadarıyla, Bayan Lucia İtalyan beyefendinin aksam yemeğine kalmasından hiç hoşlanmadı. Bayan Amory öneriyi yaptığında, yüzünün ifadesini gördüm."

"Dr. Carelli hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"O bir yabancı, efendim." Uşağın sesinde kibir vardı.

Tredwell'in ne kastettiğini anlamayan Poirot, arkasını dönerek güldüğünü saklamaya çalışan Hastings'e ne olduğunu sezmek

istercesine baktıktan sonra tekrar Tredwell'e döndü. Uşak son derece ciddi görünüyordu.

"Sizce Dr. Carelli'nin aniden buraya gelişinde bir tuhaflık var mı?" diye sordu Poirot.

"Evet, efendim. Tam açıklayamıyorum, ama normal bir durum değildi. Sorunlar da onun gelişinin ardından başladı. Sir Claud size haber yollamamı ve kapıları kilitlememi söyledi. Bayan Lucia da bütün akşam kendinde değildi. Yemek masasını terketti. Bay Richard bu yüzden çok sinirliydi."

"Ah," dedi Poirot. "Masayı terketti demek? Doğruca bu odaya mı geldi?"

"Evet, efendim."

Poirot etrafa bakındı. Gözleri Lucia'nın masada unuttuğu çantaya takılmıştı. "Galiba hanımlardan biri burada unutmuş." Çantayı aldı.

Tredwell yanına gelerek baktı. "Bu, Bayan Lucia'ya ait, . efendim."

"Evet," diye onayladı Hastings. "Odadan çıkmadan hemen önce oraya bıraktığını gördüm."

"Odadan çıkmadan hemen önce, öyle mi? Çok ilginç." Poirot çantayı kanepeye bıraktı. Kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı.

"Kapıları kilitleme konusuna gelince," dedi Tredwell. "Sir Claud dedi ki..."

Poirot düşüncelerinden birden sıyrılıverdi. "Evet, evet. Hepsini duymak istiyorum. Şuradan çıkalım." Evin ön tarafına açılan kapıyı gösterdi.

Tredwell, Poirot'nun önünden kapıya yürüdü. Hastings, "Ben burada kalacağım," dedi.

Poirot esrarengiz bakışlarla süzdü arkadaşını. "Hayır, lütfen 'sen de gel."

"Sence burada kalmam daha doğru..."

Poirot sözünü kesti. "Yardımına ihtiyacım var, dostum."

"Eh, bu durumda..."

Üç adam dışarı çıkarak kapıyı arkalarından kapadılar. Aradan henüz birkaç saniye geçmişti ki, koridor kapısı açıldı ve Lucia gizlice içeri süzüldü. Telaşla etrafına bakındıktan sonra, odanın ortasındaki yuvarlak masaya giderek Sir Claud'un kahve fincanını aldı. Her zaman masum bakışlar taşıyan gözlerinde kurnaz, acımasız bir ifade vardı şimdi. Bir anda yaşlanmış gibiydi.

Lucia elinde fincanla kararsız bir halde ayakta dikilirken, evin ön kapısı açıldı ve Poirot içeri girdi.

"İzninizle, madam." Lucia korkuyla sıçramıştı. Poirot abartılı bir zarafetle fincanı elinden aldı.

"Ben... çantamı almaya gelmiştim," diye kekeledi Lucia.

"Ah, evet. Bir bakalım, onu nerede görmüştüm? Ah, işte şurada." Poirot çantayı kanepeden alarak Lucia'ya verdi.

"Teşekkür ederim." Lucia dalgın dalgın etrafına bakıyordu.

"Bir şey değil, madam."

Lucia ona kısaca, endişeli bir ifadeyle gülümseyip telaşla odadan çıktı. Poirot bir iki dakika düşündükten sonra, kahve fincanını alarak dikkatle kokladı. Fincanın dibinde kalan kahveyi cebinden çıkardığı deney tüpüne boşaltıp, kapağını sıkıca kapadı. Tüpü tekrar cebine yerleştirdi. Sonra odadaki fincanları saydı. "Bir, iki, üç, dört, beş, altı. Evet, altı tane kahve fincanı."

Poirot'nun kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı yine. Birden, içten gelen bir heyecanla gözleri ışıldadı. Biraz

önce girdiği kapıya gidip, dışarı çıkmış gibi açıp kapadıktan sonra camlı kapıya koşarak perdelerin ardına saklandı. Birkaç dakika sonra, koridor kapısı açıldı ve tekrar Lucia göründü. Bu sefer öncekinden daha tedbirli bir hali vardı. Her iki kapıyı da görecek şekilde ilerleyerek, Sir Claud'un kahve fincanını aldı ve odayı gözden geçirdi.

Koridor kapısının yanındaki, üzerinde büyük çiçek saksısının durduğu sehpayı görünce gözleri parladı. Sehpaya koşup fincanı ters olarak saksıdaki toprağın içine soktu. Sonra gözünü kapılardan ayırmadan, fincanlardan başka birini Sir Claud'un yanındaki masaya koydu. Tam odadan çıkacakken, koridor kapısı açıldı. Richard yanında kumral, otuz yaşlarında fakat otoriter görünümlü

bir adamla içeri girdi. Adamın elinde doktor çantası vardı.

"Lucia!" Richard karısını orada görünce şaşırmıştı. "Burada ne işin var?"

"Ben... çantamı almaya gelmiştim. Merhaba, Dr. Graham. İzninizle." Lucia telaşla yanlarından geçti. Richard onun ardından bakarken, Poirot perdenin arasından sessizce süzülüp, odaya diğer kapıdan yeni girmişçesine iki adama yaklaştı.

"Ah, işte Mösyö Poirot. Sizi tanıştırayım. Poirot, bu bey Dr. Graham. Kenneth Graham." Poirot'yla Dr. Graham selamlaştıktan sonra Dr. Graham incelemek için Sir Claud'un cansız vücudunun yanına gitti. Richard onu izliyordu. Hercule Poirot'nun odada gezinerek kahve fincanlarını saydığını ikisi de farketmedi. "Bir, iki, üç, dört, beş. Evet, beş fincan." Poirot'nun yüzü sevinçle aydınlandı.

Deney tüpünü cebinden çıkarıp bakarken başını yavaşça iki yana sallıyordu.

Bu arada, Dr. Graham cesedin ilk incelemesini tamamlamıştı. "Maalesef ölüm belgesini imzalamam mümkün değil. Sir Claud'un sağlığı gayet iyiydi. Ani bir kalp krizi geçirmesi bana normal gelmedi. Son saatlerinde ne yiyip içtiğini öğrenmemiz gerekecek."

"Tanrı aşkına, bu gerçekten gerekli mi?" Richard paniğe kapılmıştı. "O da bizimle aynı şeyleri yedi. Bu iddian çok saçma..."

"Bir iddiada bulunmadım." Dr. Graham kesin bir dille konuşuyordu. "Yasalar uyarınca soruşturma açılması gerekiyor. Adli tabip ölüm sebebini öğrenmek isteyecektir. Şu anda, Sir Claud'un kesin ölüm nedenini belirleyemedim. Sabah ilk iş olarak acil bir otopsi yapılacak. Yarın

öğleden sonra size somut bilgi verebilirim."

Hızlı adımlarla odadan çıkarken, Richard öfkeyle ardından gitti. Poirot bir an arkalarından baktıktan sonra, onu Londra'dan apar topar çağıran adamın cansız vücuduna döndü. "Bana söylemek istediğin neydi, dostum? Neden korkuyordun? Sadece formülün çalınmasından mı, yoksa aynı zamanda hayatından da mı endişe ediyordun? Hercule Poirot'nun yardımına güvenmiştin. Belli ki, çağırmakta geciktin; fakat gerçeği öğrenmek için elimden geleni yapacağım."

Poirot düşünceli bir edayla başını sallayarak odadan çıkmak üzereyken, Tredwell girdi. "Diğer beyefendiye odasını gösterdim, efendim. Sizinkini de göstermemi ister misiniz? Odanız üst katta, Bay Hastings ile yan yana. Acıktığınızı

düşünerek, size hafif bir akşam yemeği de hazırlattım."

Poirot nazikçe başını eğdi. "Çok teşekkür ederim, Tredwell. Bay Amory'ye, yarın olay hakkında daha geniş araştırma yapılana kadar bu odanın kapalı tutulmasını söyleyeceğim. Arkamızdan kapıları kilitleyebilir misin lütfen?"

Poirot önden çıkarken, "Tabii, efendim," dedi Tredwell.

Hastings uzun ve derin bir uykunun ardından ertesi sabah kahvaltıya indi. Yemek salonunda kimse yoktu. Tredwell, Edward Raynor'ın çok erken kahvaltı ettikten sonra çalışma odasına çekilerek, Sir Claud'un evraklarını düzene koyduğunu; Bay ve Bayan Amory'nin kendi odalarında yediklerini ve henüz ortaya çıkmadıklarını: Barbara Amory'nin yalnızca bir fincan kahve alarak bahçeye güneşlenmeye çıktığını

söyledi. Caroline Amory de baş ağrısını bahane ederek kahvaltıyı odasına istemişti.

Hastings, "Bu sabah Mösyö Poirot'yı gördün mü, Tredwell?" diye sorunca, dostunun erkenden köye doğru yürüyüşe çıktığını öğrendi. "Anladığım kadarıyla, Mösyö Poirot'nun orada yapılacak işleri varmış, efendim," dedi Tredwell.

Hastings salam, sosis, yumurta, kızarmış ekmek ve kahveden oluşan mükemmel bir kahvaltıdan sonra, üst kattaki odasına çıktı. Odanın harika bir manzarası vardı. Bahçe olduğu gibi görünüyordu. Bir de, güneş banyosu yapan Barbara Amory. Hastings ancak Barbara eve girince koltuğa oturup o günkü Times'] okumaya başladı. Gazete baskıya daha erken girdiği için, Sir Claud Amory'nin ölümünü haber vermiyordu.

Hastings günün yorumu sayfasını açıp okumaya başladı. Yarım saatlik bir şekerlemeden sonra gözlerini açtığında, Hercule Poirot'yu başucunda buldu.

"Ah, mon cher, gördüğüm kadarıyla, dava üzerinde çok çalışıyorsun," diye takıldı Poirot.

"Doğrusunu istersen, Poirot, dün geceyi düşünüyordum. Bu arada uyuya kalmış olmalıyım."

"Neden olmasın, dostum? Ben de Sir Claud'un ölümünü ve çok önemli formülünün çalınmasını düşünüyordum. Harekete geçtim bile. Şüphemin doğru olup olmadığını ortaya çıkaracak bir telefon bekliyorum."

Hastings, "Kimden ya da neden şüpheleniyorsun, Poirot?" diye atıldı.

Poirot pencereden bakıyordu. "Oyunun bu aşamasında sana açıklayamam, dostum," dedi

hınzırca. "Şu kadarını söyleyebilirim, sahnedeki sihirbazların yaptığı gibi, el çabukluğu göz yanıltır."

"Bazen çok can sıkıcı oluyorsun, Poirot! Formülü kimin çaldığından şüphelendiğini söyleyebilirsin, en azından. Ne de olsa, sana yardımım..."

Poirot elini sallayarak onu susturdu. Ufak tefek dedektif o anda gayet masum görünüyordu. Bakışları pencereden uzaklara dalmıştı. "Kafan mı karıştı, Hastings? Neden hemen şüphelinin peşine düşmediğimi mi merak ediyorsun?"

"Eh... onun gibi bir şey."

"Yerimde sen olsan mutlaka öyle yapardın. Benim tarzım farklı. Siz İngilizlerin dediği gibi, samanlıkta iğne aramak için acele eden insanlardan değilim. Şimdilik beklemekle yetineceğim. Neden beklediğime gelince... eh bien,

bazen Hercule Poirot olayları kendisi kadar yetenekli olmayanlardan daha açık şekilde görür."

"Tanrım, Poirot! Biliyor musun, senin bir kerelik olsun çuvalladığını görmek için dünyanın parasını gözden çıkarırdım! Çok kötüsün!"

"Kızmana gerek yok, dostum. Bazen benden hiç hoşlanmadığına inanıyorum. Ne yazık ki, ben büyüklüğümün cezasını çekiyorum!"

Ufak tefek dedektif öyle dramatik bir edayla soluğunu bıraktı ki, Hastings gülmeden edemedi. "Poirot, sen tanıdığım herkesten daha kendini beğenmişsin."

"Elimden ne gelir? İnsan eşi benzeri olmadığını bilmeli. Ciddi olalım, dostum Hastings. Sir Claud Amory'nin oğlu Richard Amory'den öğleyin bizimle kütüphanede olmasını istedim. Senin orada

bulunup, dikkatle izlemeni istiyorum, dostum."

"Her zaman olduğu gibi, sana yardım etmekten zevk duyacağım, Poirot."

Poirot, Hastings ve Richard Amory öğleyin kütüphanede biraraya geldiler. Sir Claud'un cesedi gece geç vakitte kaldırılmıştı. Hastings kanepeye oturarak kulak kesilirken, Poirot, Richard Amory'den onların gelişinden önce olan biteni ayrıntılarıyla aktarmasını istedi. Tüm olanları anlatan Richard, "Sanırım hepsi bu kadar," dedi. Bir gece önce babasının oturduğu koltuktaydı. "Size yardımcı olabildim mi?"

"Hem de çok, Mösyö Amory. Hem de çok." Poirot odadaki tek koltuğun kenarına yaslandı. "Şimdi gözümün önünde net bir tablo belirdi." Gözlerini kapayarak sahneyi hayalinde canlandırmaya

çalıştı. "Sir Claud koltuğunda oturup, olayların akışını yönlendiriyor. Sonra ışıklar sönüyor ve kapı vuruluyor. Evet, gerçekten dramatik bir sahne."

"Pekâlâ." Richard ayağa kalktı. "Hepsi bu kadarsa..."

"Bir dakika lütfen." Poirot elini kaldırarak onu durdurdu.

Richard gönülsüzce koltuğa çöktü. "Evet?"

"Ya akşam neler oldu, Mösyö Amory?"

"Aksam mı?"

"Evet. Yemekten sonra."

"Ha, şu! Anlatacak bir şey yok aslında. Babamla sekreteri Raynor... Edward Raynor, doğruca babamın çalışma odasına gittiler. Hepimiz kütüphanedeydik."

Poirot heyecanla atladı. "Ne yaptınız peki?"

"Ah, sadece sohbet ettik. Epeyce bir zaman gramofondan müzik dinledik."

Poirot biraz düşündü. "Dikkatinizi çeken bir şey olmadı mı?"

"Hayır," dedi Richard hemen.

Poirot dikkatle onu süzüyordu. "Kahve servisi ne zaman yapıldı?"

"Yemekten hemen sonra."

Poirot eliyle daire hareketi yaptı. "Servisi uşak mı yaptı, yoksa sizin yapmanız için tepsiyi bırakıp çekildi mi?"

"Hatırlamıyorum," dedi Richard.

Poirot hafifçe iç çekip tekrar düşündü. "Hepiniz kahve içtiniz mi?"

"Evet, sanırım. Sadece Raynor içmedi. O kahve sevmez."

"Sir Claud'un kahvesi çalışma odasına mı götürüldü?"

"Öyle sanırım." Richard'ın sesinde sinirli bir ifade beliriyordu yavaş

yavaş. "Bütün bu ayrıntılar gerçekten gerekli mi?"

Poirot özür dilercesine kollarını kaldırdı. "Kusura bakmayın. Olayı bütün açıklığıyla zihnimde canlandırmaya çalışıyorum sadece. Üstelik, o kıymetli formülü de bulmak zorundayız, değil mi?"

"Sanırım öyle," dedi Richard. Poirot'nun abartılı bir şekilde kaşlarını kaldırdığını görünce, "Tabii, elbette," diye düzeltti çabucak.

Gözlerini diğer yana çeviren Poirot, "Sir Claud çalışma odasından kütüphaneye ne zaman geldi?" diye sordu.

"Onlar kapıyı açmaya çalışırken."

"Onlar mı?" Poirot yüzünü Richard'a döndü.

"Evet. Raynor ve diğerleri."

"Kapının açılmasını kimin istediğini öğrenebilir miyim?"

"Karını, Lucia," dedi Richard. "Akşam boyunca kendini iyi hissetmiyordu."

Poirot'nun sesinde anlayışlı bir ifade belirmişti. "La pauvre dame! Zavallı kadın! Umarım bu sabah daha iyidir. Ona sormak istediğim bir iki şey var,"

"Korkarım, bu imkansız," dedi Richard. "Kimseyi görecek ve sorulara cevap verecek halde değil. Zaten size söylediklerimden daha çok şey anlatabileceğini sanmam."

"Buna eminim, Mösyö Amory. Fakat kadınların olayları daha ayrıntılı hatırlama yetenekleri vardır. Halanız da bu bakımdan çok yardımcı olabilir."

"Yatıyor," diye atıldı Richard. "Babamın ölümü onun için büyük bir darbe oldu."

"Anlıyorum." Poirot düşünceliydi. Kısa bir sessizlik oluştu. Richard huzursuzca ayağa kalkarak camlı

kapının önünde durdu. "Biraz hava alalım. Burası çok sıcak."

"Tipik bir İngilizsiniz," diye gülümsedi. "Temiz havayı asla dışarda bırakmazsınız. Hayır! Mutlaka evin içine girmeli."

"Sizce sakıncası yoktur umarım?" dedi Richard.

"Hayır, yok elbette. İngilizlerin bütün alışkanlıklarını edindim. Herkes beni İngiliz sanıyor." Hastings elinde olmadan gülümsedi. "Kusura bakmayın Mösyö Amory, o kapı farklı bir mekanizmayla kilitli, değil mi?"

"Evet," dedi Richard. "Anahtarı babamın anahtar destesinde. İşte." Camlı kapıyı sonuna kadar açtı.

Poirot odanın uzak bir köşesine gidip tabureye oturdu. Üşütmüştü. Richard derin derin soluklandıktan sonra bir karara varmış gibi Poirot'nun yanına gitti,

"Mösyö Poirot, lad dolandırmayacağım. Karım dün gece kalmanızı istedi; fakat paniğe kapıldığı için ne yaptığını bilmiyordu. Formül benim umurumda bile değil. Babam zengin bir adamdı. Bu keşfi de çok para ediyor; ancak ben elindekilerle yetinen biriyim ve onun heyecanını maalesef paylaşmıyorum. Dünyada yeterince patlayıcı madde var zaten."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Poirot dalgın dalgın.

"Dediğim gibi, bu meseleyi unutalım artık."

Poirot şaşırdığı zamanlarda yaptığı gibi, kaşlarını kaldırdı yine. "Gitmemi mi istiyorsunuz? Araştırmayı bırakayım mı?"

"Evet, istediğim bu." Richard Amory huzursuz bir şekilde ona arkasını döndü.

"Ama," diye karşı çıktı dedektif. "Formülü çalan kişi bundan büyük kâr sağlayacaktır."

"Evet." Richard yüzünü Poirot'ya döndü. "Yine de..." Poirot manidar bir ifadeyle devam etti. "O halde... nasıl diyeyim... Kimi kuşkular doğmasını da umursamıyorsunuz?" "Kuşkular doğmasını mı?" Richard'ın sesi sertti. "Beş kişi," diye açıkladı Poirot. "Hepsinin de formülü çalma... ya fırsatı vardı. Hırsız bulunana kadar, diğer dördünün masumiyeti kanıtlanamaz."

Poirot konuşurken, Tredwell içeri girmişti. Richard kekeleyerek söze başladığı sırada, uşak araya girdi.

"Affedersiniz, efendim," dedi patronuna. "Dr. Graham sizi görmek istiyor."

Poirot'nun sorularından kurtulduğuna sevinen Richard,

"Hemen döneceğim," dedi kapıya giderken. "İzninizle."

Yalnız kaldıklarında, Hastings heyecanla Poirot'nun yanına geldi. "Zehir, değil mi?"

"Ne dedin, sevgili Hastings?"

"Evet, kesinlikle zehir!" Hastings heyecanla başını sallıyordu.

ALTINCI BÖLÜM

Poirot dostuna bakarken gözlerinde muzip ışıltılar vardı. "Ne kadar dramatik davranıyorsun, sevgili Hastings! Çabucak ve zekice sonuçlara varıyorsun!"

"Hadi, Poirot. Beni bu şekilde saf dışı bırakamazsın. İhtiyarın kalp krizinden öldüğüne inanıyor numarası yapma. Dün gece olanlar gayet açık. Richard Amory'nin zeki bir adam olmadığını itiraf etmeliyim. Zehirlenme ihtimali hiç aklına gelmemiş olmalı." ' "Öyle mi sanıyorsun, dostum?" dedi Poirot.

"Dr. Graham ölüm belgesini imzalayamayacağını ve otopsi gerektiğini söylediği zaman anladım bunu."

Poirot hafifçe içini çekti. "Evet, evet. Dr. Graham otopsi sonucunu bildirmek için gelmiş olmalı. Senin

haklı olup olmadığın birazdan ortaya çıkacak." Poirot bir şey daha söyleyecekken, vazgeçti. Şöminenin yanına giderek, çıraların ve kâğıt parçalarının bulunduğu vazoyu düzeltti.

Hastings dikkatle onu izliyordu. Güldü. "Poirot, sen tam bir düzen hastasısın!"

"Böyle daha iyi değil mi?" Poirot başını yana eğerek şöminenin rafına baktı.

Hastings homurdandı. "Daha önce de fena değildi."

"Dikkatini çekerim!" Poirot tehdit edercesine parmağını ona doğru salladı. "Simetri çok önemlidir. Her yerde, özellikle beynin gri hücrelerinde düzen ve tertip olmalı." Başına dokundu.

"Böbürlenme," dedi Hastings. "O kıymetli beyin hücrelerinin bu durumu nasıl değerlendirdiğini söyle yeter."

Poirot cevap vermeden önce gidip kanepeye oturdu. Gözleri iyice kısılmıştı. "Olayı açıkça görmek için, benim yaptığım gibi gri hücrelerini kullanırsan, gerçeği belki görürsün, dostum. Mamafih, Dr. Graham gelmeden önce, dostumuz Hastings'in fikirlerini öğrenelim."

Hastings heyecanla söze başladı. "Sekreterin sandalyesi altında bulunan anahtar şüphe uyandırıcı."

"Böyle mi düşünüyorsun, Hastings?"

"Elbette. Hem de çok. Ama genel olarak baktığımda, şüphelerim İtalyan üzerinde yoğunlaşıyor."

"Ah, esrarengiz Dr. Carelli."

"Kesinlikle esrarengiz," diye onayladı Hastings. "Çok doğru bir tanımlama. Burada ne işi var? Sana söyleyeyim. Sir Claud Amory'nin formülünün peşinde. Yabancı bir devletin ajanı mutlaka. Ne demek istediğimi anlıyorsun sanırım."

"Tabii, Hastings." Poirot gülümsedi. "Ben de ara sıra casus filmi seyrediyorum."

"Sir Claud gerçekten zehirlendiyse..." Hastings kendini iyice kaptırmıştı. "Dr. Carelli bir numaralı şüpheli haline gelir. Borgia'ları hatırlıyor musun? Zehir İtalyanlara özgü bir suç aletidir. Carelli'nin formülle kaçmasından korkuyorum."

"Bunu yapmayacak, dostum," dedi Poirot.

"Nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

Poirot arkasına yaslanarak parmak uçlarını birleştirdi. "Tam olarak bilmiyorum, Hastings. Emin olamam tabii. Ama belli belirsiz bir fikrim var."

"Ne demek istiyorsun?"

"Formül sence şu an nerede olabilir, benim zeki iş arkadaşım?"

"Nasıl bilebilirim?"

Poirot ona zaman vermek istercesine bir süre Hastings'e baktı. "Düşün, dostum. Fikirlerini düzene koy. Sistemli ve düzenli ol. Başarının sırrı budur." Hastings şaşkın halde kafasını iki yana sallayınca, Poirot ona bir ipucu verdi. "Tek bir yerde olabilir."

'Tanrı aşkına, neresi olabilir?" Hastings sabırsızdı.

"Bu odada elbette." Poirot mağrur bir edayla gülümsedi. ' "Bu da ne demek?"

"Tabii, Hastings. Olguları bir düşün. Tredwell'den, Sir Claud'un formülün bu odadan çıkarılmaması için her tedbiri aldığını öğrendik. Sürprizini patlatıp, bizim gelişimizi haber verdiğinde, formül hâlâ hırsızın üstündeydi. Bu durumda ne yapabilir? Ben geldiğimde formülün üstünde bulunmasını istemezdi. İki seçeneği vardı. Ya Sir Claud'un önerdiği şekilde iade edecekti ya

da karanlıktan yararlanıp bir yere saklayacaktı. İlkini yapmadığına göre, ikinci yolu seçti demektir. Voilâ! Formülün bu odada bir yerde olduğu gayet açık."

"Tanrım, Poirot! Haklısın! Hadi arayalım." Hastings ayağa fırlayarak çalışma masasına gitti.

"Sana ilginç gelecek ama onu senden daha kolay bulacak biri var."

"Kimmiş o?" diye sordu Hastings.

Poirot bıyığını burdu. "Onu saklayan kişi, parbleu!" Şapkasından tavşan çıkaran bir sihirbaz gibi yaptı.

"Yani..."

"Yani," dedi Poirot sabırlı olmaya çalışarak. "Hırsız er geç sakladığı hazineyi almaya gelecektir. İkimizden biri sürekli tetikte olmalı..." Kapı açılırken, Poirot, Hastings'! gramofonun yanına çekti. Böylece, odaya girenler onları ilk anda göremeyecekti.

YEDİNCİ BÖLÜM

Kapı açıldı ve Barbara Amory sessizce içeri girdi. Duvarın yanından aldığı bir sandalyeyi kitaplığın önüne koyup üzerine çıktı. İlaçların bulunduğu teneke kutuya uzandı. Aynı anda Hastings'in hapşırmasıyla sıçradı. Kutuyu elinden düşürdü. "Ah! Burada kimse yok sanmıştım."

Hastings'in koşup yerden kaldırdığı kutuyu Poirot eline aldı. "İzninizle, matmazel. Sizin için çok ağır olmalı." Kutuyu masaya koydu. "İçinde koleksiyonunuz mu var? Kuş yumurtaları? Yoksa deniz kabuklan mı?"

"O kadar ilginç değil, Mösyö Poirot." Barbara neşesizce güldü. "Sadece ilaçlar var."

"Sizin kadar genç ve sağlıklı birinin bunlara ihtiyacı olacağını sanmam,"

dedi Poirot.

"Kendim için değil. Lucia'ya götürüyordum. Bu sabah bası çok ağrıyor."

Poirot, "La pauvre dame," diye mırıldandı, anlayışlı bir sesle. "Sizi ilaçları almaya o gönderdi o halde?"

"Evet. Ona iki aspirin verdim ama daha etkili bir şey istedi. Kütüphanede kimse yoksa, ilaç kutusunu olduğu gibi getireceğimi söyledim ben de."

Poirot ellerini masanın üstüne koymuştu. "Burada kimsenin olmaması neden önemli, matmazel?"

"Böyle durumlarda ev halinin nasıl olduğunu bilirsiniz," dedi Barbara. "Telaş, telaş, telaş! Caroline Hala şaşkın anaç tavuklara döndü. Richard da bütün erkekler gibi ayakaltında dolaşmaktan başka işe yaramıyor."

Poirot anlayışla başını salladı. Parmaklarını ilaç kutusunun kapağında gezdirdi. Sonra şaşkınlıkla eline baktı. Duraksayıp hafifçe öksürdü. "Matmazel, böyle hizmetkârlarınız olduğu için çok şanslısınız."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Barbara.

Poirot teneke kutuyu gösterdi. "Bakın, kutunun üstünde tozdan eser yok. Bir sandalyenin üstüne çıkıp o kadar yüksekteki tozları almak... Çok az hizmetkâr bu kadar çalışkan olur."

"Haklısınız. Dün gece kutunun tozlu olmayışı bana da tuhaf gelmişti."

"Dün gece onu aşağı mı indirdiniz?" diye sordu Poirot.

"Evet. akşam yemeğinden sonra. İçinde hastanede kullanılan ilaçlar var."

"Bir gözden geçirelim." Poirot kutuyu açtı; şişeleri tek tek alarak

etiketlerine baktı. Bir yandan da kaşlarını abartılı bir ifadeyle kaldırıyordu. "Striknin... atropin... çok hoş bir koleksiyon! Ah, işte hiyosin şişesi. Hemen hemen boş!"

"Ne?" diye bağırdı Barbara. "Dün gece bütün şişelerin dolu olduğuna eminim!"

"Voilâ!" Poirot söz konusu tüpü ona gösterdikten sonra kutuya koydu. "Çok ilginç. Bütün bu küçük şişelerin dolu olduğunu söylediniz, değil mi? Dün gece bu kutu tam olarak nerede duruyordu, matmazel?"

"Kutuyu kitaplıktan indirince, bu masanın üstüne koymuştuk. Sonra Dr. Carelli şişelere tek tek bakarak bilgiler verdi ve..."

Lucia odaya girince sustu. Richard Amory'nin karısı iki adamı görünce şaşırmıştı. Solgun, mağrur yüzü gün ışığında yorgun görünüyordu. Dudaklarının bükülüşünde

düşünceli bir hava vardı. Barbara yanına koştu. "Hayatım, yataktan kalkmamalıydın. Ben ilaçları getiriyordum."

"Başımın ağrısı hafifledi, Barbara." Lucia'nın gözleri Poirot'nun üzerinde sabitlenmişti. "Mösyö Poiro't'yla konuşmak için geldim buraya."

"Hayatım, dinlenmen gerektiğini..."

"Lütfen, Barbara."

"Pekâlâ, sen bilirsin." Barbara kapıya yürüyünce, Hastings o tarafa koşarak açtı. Barbara'nın gidişinden sonra, Lucia sandalyelerden birine oturdu. "Mösyö Poirot..."

"Hizmetinizdeyim, madam."

Lucia tereddüt ediyordu. Sesi titrekti. "Mösyö Poirot, dün gece sizden bir ricada bulunmuştum. Burada kalmanız için yalvardım. Fakat bu sabah, hata yaptığımı anladım."

Poirot, "Emin misiniz, madam?" diye sordu hafif bir sesle.

"Evet. Dün gece çok sinirli ve korku içindeydim. Kaldığınız için minnettarım; ancak şimdi buradan ayrılmanız gerekiyor."

Belli belirsiz, "Ah, c'est comme ça!" diye mırıldanan Poirot, "Anlıyorum, madam," dedi yüksek sesle.

Lucia ayağa kalktı. "Mesele halloldu öyleyse?"

"Pek sayılmaz, madam." Poirot ona yaklaştı. "Hatırlarsanız, kayınpederinizin eceliyle ölmediğinden kuşkulanıyordunuz."

"Dün gece ruhsal durumum aşırı derecede sarsılmıştı," diye ısrar etti Lucia. "Ne dediğimin farkında değildim."

"Şimdi kayınpederinizin eceliyle öldüğüne ikna oldunuz demek?"

"Kesinlikle."

Poirot'nun kaşları havadaydı. Sessizce Lucia Amory'ye bakmayı sürdürdü.

"Neden bana öyle bakıyorsunuz?" Lucia huzursuzlanmıştı.

"Çünkü, bir köpeği iz peşine takmak zordur, madam. Ancak burnu bir kez kokuyu aldı mı, onu vazgeçirmek imkansızdır. İyi bir köpekse tabii. Ve madam, ben de bu anlamda çok iyi bir köpeğim." Lucia adamakıllı paniğe kapılmıştı. "Ama Mösyö Poirot, gerçekten gitmek zorundasınız! Yoksa büyük zarar vereceksiniz!"

"Size mi, madam?"

"Hepimize, Mösyö Poirot. Daha fazla açıklama yapamam fakat sözüme inanın lütfen. İlk andan beri size güveniyorum. Lütfen..."

Kapı açılınca gerisini getirmedi. Dr. Graham'la içeri giren Richard altüst olmuş haldeydi. "Lucia!" diye bağırdı karısını orada görünce.

"Richard, ne oldu?" Lucia kocasının yanına koştu. "Yüzünden belli oluyor. Sorun ne?"

"Hiçbir şey, hayatım." Richard sesinin kararlı çıkması için gayret sarfediyordu. "Bizi yalnız bırakır mısın lütfen?"

Lucia bakışlarıyla kocasının yüzünü inceliyordu. "Ben,,." Kapıyı açtığını görünce duraksadı. Richard, "Lütfen," diye ısrar etti.

Lucia korku dolu gözlerle son kez arkasına baktıktan sonra odadan çıktı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Çantasını sehpaya bırakan Dr. Graham kanepeye oturdu. "Maalesef kötü bir durumla karşı karşıyayız, Mösyö Poirot."

"Kötü bir durum mu, dediniz? Yanlış duymadım, değil mi? Sır Claud'un ölüm sebebini buldunuz sanırım?"

"Ölüm güçlü bir bitkisel alkaloide bağlı zehirlenmeden kaynaklanmış," diye açıkladı Dr. Graham.

"Mesela hiyosin gibi mi?" diye sordu Poirot ilaç kutusunu masadan alarak.

"Evet, tam olarak öyle." Dr. Graham dedektifin kusursuz tahmini karşısında şaşırmıştı. Poirot kutuyu odanın öbür tarafına götürüp gramofonun durduğu masaya koyarken, Hastings de peşinden yürüdü. Richard Amory doktorun

yanına oturmuştu. "Bütün bunlar ne anlama geliyor?"

"Bir kere, polisin de ise karışacağı anlamına geliyor," oldu Dr. Graham'ın yanıtı.

"Tanrım! Korkunç bir şey bu. Olayı örtbas edemez miyiz?"

Dr. Graham onu uzun uzun süzdükten sonra, kelimeleri özenle vurgulayarak konuşmaya başladı. "Sevgili Richard, inan bana, kimse bu olaydan benim kadar üzüntü duyamaz. Hele de zehrin Sir Claud'un kendisi tarafından bilerek alınmamış olduğu ortadayken."

Richard uzun bir sessizliğin ardından, "Yani, cinayet mi?" diye sordu sesi titreyerek.

Dr. Graham sessizce başıyla onayladı.

"Cinayet ha? Ne yapacağız şimdi?"

Graham resmi bir ses tonuyla, takip edilecek yolu anlatmaya başladı. "Adli tabibe haber yolladım. Yarın

adli makam tarafından soruşturma başlatılacak."

"Ve... polis de işin içine girecek, değil mi? Başka bir çıkış yolu yok mu?"

"Maalesef yok. Bunu sen de biliyor olmalısın, Richard."

Richard kendini kaybetmişçesine bağırdı. "Neden beni önceden uyarmadın..."

"Kendine hakim ol, Richard. Bu yolu izlemeye mecburdum. Böyle olaylarda zaman kaybetmeye gelmez."

"Tanrım!" dedi Richard.

Dr. Graham'ın sesi biraz yumuşadı. "Richard, biliyorum. Ve gayet iyi anlıyorum. Senin için büyük bir sarsıntı oldu. Fakat öğrenmem gereken bazı şeyler var. Sorularıma cevap verebilecek misin?"

Richard kendini toplamaya çalıştı. "Neyi bilmek istiyorsun?"

"Öncelikle," dedi Graham. "Baban dün gece neler yedi ve ne içti?"

"Bir düşüneyim. Hepimiz aynı şeyleri yedik. Çorba, kızarmış dil balığı, söğüş et. Yemeği meyve salatasıyla tamamladık." "Peki ne içtiniz?" diye sordu Graham. Richard biraz düşündü. "Babamla halam kırmızı şarap içtiler. Galiba Raynor da aynısından içti. Ben viski soda içtim, Dr. Carelli de... evet, Dr. Carelli yemek boyunca beyaz şarap içti."

"Ah, şu esrarengiz Dr. Carelli," diye mırıldandı Graham. "Bağışla, Richard. Bu adamı ne kadar tanıyorsun?"

Richard Amory'nin cevabını merak eden Hastings iki adama yaklaştı. "Onu tanımıyorum," dedi Richard. "Düne kadar varlığından bile haberim yoktu."

"Ama karının arkadaşı, öyle değil mi?" "Anlaşıldığı kadarıyla, öyle."

"Karın onu yakından mı tanıyor?" "Hayır, öylesine bir tanıdığı sadece." Graham dilini şaklatıp başını iki yana salladı. "Bu evden ayrılmasına izin vermedin, umarım?"

"Hayır, hayır. Çalınan formül meselesi çözülene kadar, evde kalması gerektiğini dün gece söyledim ona. Kaldığı oteldeki eşyalarını da buraya getirttim."

"Bütün bunlara karşı çıkmadı mı?" diye sordu Graham şaşarak.

"Hayır. Aksine, son derece memnun oldu." "Hmm." Graham etrafına bakındı. "Peki ya bu oda?" Poirot da onlara yaklaştı. "Odayı dün gece Tredwell kilitledi ve anahtarlar bana teslim edildi. Her şey dün geceki gibi muhafaza edildi, sadece sandalyelerin yerlerini değiştirdik."

Dr. Graham masadaki kahve fincanına baktı. "Fincan bu mu?" Eline alarak kokladı. "Richard,

babanın kahve içtiği fincan bu mu? Yanıma almam gerekiyor. Tahlil ettirmek için." Fincanı sehpaya götürerek çantasını açtı.

Richard ayağa fırladı. "Bunu gerçekten..." Sustu.

"Zehrin yemekte verilmiş olma ihtimali zayıf," dedi Graham. "En yakın olasılıkla, Sir Claud'un kahvesine konmuş."

"Ben..." Richard doktorun yanına gidecekken vazgeçti. Ümitsiz bir halde camlı kapıdan bahçeye çıktı.

Dr. Graham fincanı çantasından çıkardığı küçük karton kutuya koydu. Bir yandan da Poirot'yla konuşuyordu. "Berbat bir iş. Richard Amory'nin telaşa kapılmasına şaşmıyorum. Gazeteler karısının şu İtalyan doktorla arkadaşlığından söz edecek. İnsanın adı bir kez çıkmaya görsün, Mösyö Poirot. Zavallı kadın! Büyük ihtimalle tamamen masum.

Adamın, güvenini kazanarak onunla ahbaplık kurduğu ortada. Şu yabancılar çok zeki doğrusu. Biraz ön yargılı bir yorum oldu ama insan başka nasıl düşünebilir ki?"

"Sizce her şey gün gibi açık öyle mi?" Poirot dostu Hastings'le bakıştı.

"Sir Claud'un buluşu çok değerli," dedi Dr. Graham* Birden ortaya kimsenin tanımadığı bir adam çıkıyor. Bir İtalyan. Sir Claud da esrarengiz şekilde zehirlendi..."

"Ah, evet, Borgia'lar!" dedi Poirot.

"Anlayamadım?"

"Hiç, hiç."

Dr. Graham çantasını alarak elini Poirot'ya uzattı. "Artık gitmeliyim."

"Şimdilik güle güle, Mösyö le docteur."

Dr. Graham kapıda duraksadı. "Hoşçakalın, Mösyö Poirot. Polis gelene kadar kimsenin bu odaya

girmemesini sağlarsınız, değil mi? Bu çok önemli."

"Elbette. Bunu bizzat ben sağlayacağım," diye güvence verdi Poirot.

Kapı doktorun arkasından kapanınca, Hastings kuru bir sesle konuştu. "Bu evde hastalanmak istemezdim, Poirot. Ortalıkta insanları zehirleyen bir katil dolaşıyor ve şu genç doktora güvenebileceğime emin değilim."

Poirot esrarengiz bir ifadeyle dostuna baktı. "Burada hastalanacak kadar kalmamayı dileyelim." Şömineye giderek zile bastı. "Şimdi işe koyulma zamanı, sevgili Hastings." Poirot, aklı karışık bir ifadeyle sehpaya bakan dostunun yanına gitti.

"Planın ne?" diye sordu Hastings.

"Sen ve ben, dostum..." Poirot'nun gözlerinde kurnazca ışıltılar

belirmişti. "Sezar Borgia'yı sorguya çekeceğiz."

Tredwell içeri girdi. "Zili siz mi çaldınız, efendim?"

"Evet, Tredwell. Dr. Carelli'ye buraya gelmesini söyler misin lütfen?"

"Tabii, efendim." Tredwell çekilince, Poirot masaya giderek ilaç kutusunu aldı. "Bu tehlikeli ilaçları eski yerine koymamız iyi olur, dostum. Ne de olsa, düzenli ve tertipli olmak zorundayız."

Kutuyu Hastings'e vererek kitaplığın önüne bir sandalye çekti ve üstüne çıktı. "Yine düzen ve tertip hastalığın mı depreşti?" diye sordu Hastings. "Fakat işin içinde bundan başka şeyler de olduğuna eminim."

"Ne demek istiyorsun, dostum?"

"Carelli'yi ürkütmek istemiyorsun. Dün gece o ilaçları kim inceledi?

Carelli. Onları masada görürse, şüphelendiğimizi anlayabilir."

Poirot hafifçe Hastings'in başına vurdu. "Ne kadar zekisin, dostum." Kutuyu aldı.

"Seni iyi tanıyorum," dedi Hastings. "Beni yanıltamazsın."

Poirot kitaplığın tepesinden parmağıyla aldığı tozu dostunun yüzüne sürdü. "Yanılttım bile, sevgili dostum." Yüzünü ekşitti. "Hizmetkârları övmekte biraz acele etmişim. Rafta bir karış toz var. Keşke elimde nemli bir bez olsaydı!"

"Sevgili Poirot," diye güldü Hastings. "Sen temizlikçi değilsin ki."

Poirot, "Maalesef," dedi. "Ben sadece dedektifim!"

"Ama orada dedektiflik konusu olacak bir şey yok. Aşağı in artık."

"Dediğin gibi, burada hiç..." Poirot birden heykel gibi kaskatı kesildi.

"Ne oldu?" diye sordu Hastings sabırsızca. "Aşağı in, Poirofe Dr. Carelli her an burada olabilir. Seni bu şekilde görmesini istemezsin, değil mi?"

"Haklısın, dostum." Poirot yavaşça sandalyeden indi. Yüzünde gayet ciddi bir ifade vardı.

"Tanrı aşkına, sorun ne?"

"Bir şey düşünüyordum." Poirot'nun gözleri uzaklara dalmıştı.

"Ne düşünüyorsun peki?"

"Toz, Hastings, toz." Poirot'nun sesi bir tuhaftı.

Dr. Carelli içeri girdi. Poirot'yla birbirlerinin dilinde nazikçe selamlastılar.""Ah, Mösyö Poirot. Vous voulez me questionner?"

"Si, signer dotlore, si lei permelte," diye cevap verdi Poirot.

"Ah, Lei parla Italiano?"

"Si, ma prefensco parlare in Francese."

"Amors," dedi Carelli. "Ou'esfce que vous voulez me demander?"

Hastings sabırsızlanarak araya girdi. "Ne konuşuyorsunuz, Tanrı aşkına?"

"Ah, zavallı Hastings başka dil bilmez," dedi Poirot. "Bunu unutmuşum. İngilizce konuşalım."

"Özür dilerim, tabii." Carelli dobra bir ifadeyle Poirot'ya döndü. "Beni çağırdığınız iyi oldu, Mösyö Poirot. Yoksa ben size gelecektim."

"Öyle mi?" Poirot masanın yanındaki sandalyelerden birini gösterdi.

Carelli oraya, Poirot koltuğa, Hastings de kanepeye oturdu. "Evet." dedi İtalyan doktor. "Londra'da acil bir işim var."

Poirot, "Lütfen, devam edin," dedi.

"Elbette, dün geceki durumu gayet iyi anlıyorum. Çok değerli bir belge çalındı. Ve ben evdeki tek yabancıyım. Sorguya çekilmem çok

doğaldı. Hatta bunun yapılması için kendim ısrar edecektim. Onurlu bir adam olarak, bana da bu yakışırdı."

"Öyle," diye onayladı Poirot. "Ya bugün?"

"Bugün durum değişti. Dediğim gibi, Londra'da acil bir işim var."

"Ve gitmek istiyorsunuz?"

"Evet."

"Akla yakın gözüküyor," dedi Poirot. "Sen de aynı fikirde değil misin, Hastings?"

Hastings yorumda bulunmadı, ancak bunu hiç de mantıklı bulmadığı belliydi.

"Belki bu konuyu Bay Amory'yle siz konuşmalısınız, Mösyö Poirot," dedi Carelli. "Nahoş bir durumla karşılaşmak istemem."

"Hizmetinizdeyim, Mösyö le docteur. Şimdi, bir iki ayrıntı hakkında bana yardımcı olabilir misiniz?"

"Memnuniyetle," dedi Carelli.

Poirot bir an düşündü. "Madam Lucia Amory eski bir dostunuz mu?"

"Hem de çok eski bir dost." Carelli içini çekti. "Onunla bu sapa yerde böyle beklenmedik şekilde karşılaşmam büyük rastlantı."

"Beklenmedik şekilde mi, dediniz?" diye sordu Poirot. ' "Hem de fazlasıyla." Carelli kısa bir süre dedektifi süzdü.

"Hem de fazlasıyla," diye tekrar etti Poirot. "İnanayım mı?"

Havada ani bir gerilim oldu. Carelli sert bir ifadeyle Poirot'ya baktı, ancak tek kelime etmedi.

"Bilimdeki son gelişmelerle ilgileniyor musunuz?" diye sordu Poirot.

"Tabii. Ben bir doktorum."

"Ah, ama konu bununla ilgili değil. Siz yeni bir aşıyla, yeni bir X ışınıyla, yeni bir mikropla

ilgilenebilirsiniz belki... Fakat yeni icat edilen bir patlayıcı sizin ilgi alanınızın dışında kalıyor olmalı."

"Hepimiz bilimin her alanıyla ilgilenmeliyiz," diye üsteledi Carelli. "Bilim insanın tabiat karşısındaki zaferidir. İnsan, tabiatın bütün karşı çıkışına rağmen, onun sırlarını birer birer keşfediyor."

Poirot başını salladı. "Söyledikleriniz gerçekten etkileyici. Şairane! Fakat dostum Hastings'in siz gelmeden az önce hatırlattığı gibi, ben sadece bir dedektifim. Olayları daha gerçekçi bir bakış açısıyla değerlendiririm. Sir Claud'un bu icadı... çok para ediyordu, öyle değil mi?"

"Öyle olmalı." Carelli baştan savarcasına söylemişti bunu. "Konunun bu yönünü fazla düşünmedim."

"Prensip sahibi bir adam olduğunuzu görüyorum," dedi

Poirot. "Aynı zamanda, güzel bir hayatı da seviyorsunuz. Seyahat etmek oldukça pahalı bir zevk, öyle değil mi?"

"İnsan yaşadığı dünyayı tanımalı." Carelli'nin sesi kuruydu.

"Doğru," dedi Poirot. "Üzerinde insanları da tanımalıyız. İçlerinden bazıları çok meraklı oluyor. Mesela, formülü çalan hırsız. Ne kadar meraklı biri olduğu belli!"

"Haklısınız. Çok meraklı biri olmalı."

"Üstelik, şantajcının teki," dedi Poirot.

Carelli, "Ne demek istiyorsunuz?" dedi sertçe.

"Şantajcı," diye tekrarladı Poirot. Kısa, gergin bir sessizlik oldu. "Konudan uzaklaştık. Sir Claud Amory'nin ölümünden."

"Sir Claud Amory'nin ölümü mü? Konu bu muydu?"

"Elbette," diye hatırladı Poirot. "Siz bilmiyordunuz. Korkarım, Sir Claud kalp krizinden ölmedi. Zehirlenmiş." Tepkisini görmek için dikkatle İtalyanın yüzüne baktı.

"Ah!" Carelli başını salladı.

"Bu sizi şaşırtmadı mı?"

"Doğrusu, hayır. Dün gece de kuşkulanmıştım zaten."

"Konunun büyük ciddiyet kazandığını biliyorsunuz o halde," dedi Poirot. Ses tonu değişmişti. "Bugün evden ayrılamazsınız, Dr. Carelli."

Carelli, Poirot'ya doğru eğildi. "Sir Claud'un ölümünün, formülün çalınmasıyla bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Kesinlikle. Sizce de öyle değil mi?"

Carelli telaş ve endişeyle cevap verdi. "Aile içinde Sir Claud'un ölümünü isteyen yok muydu sanıyorsunuz? Onun ölümü ev halkı için ne anlam ifade ediyor, biliyor

musunuz? Özgürlük demek, Mösyö Poirot. Özgürlük ve biraz önce belirttiğiniz gibi, para demek. İhtiyar tam bir despottu."

Poirot, "Bütün bunları dün gece mi anladınız, Mösyö /e âocteur?" diye sordu masum bir ifadeyle.

"Bunda garip olan ne? Gözlerim görüyor benim. Ev halkından en az üç kişi Sir Claud'un ortadan kalkmasını istiyordu." Carelli ayağa kalkarak şöminenin üzerindeki saate baktı. "Fakat şu anda bu konu beni ilgilendirmiyor."

Hastings heyecanla öne doğru eğilirken, Carelli devam etti. "Korkarım, Londra'daki randevuma yetişemeyeceğim,"

"Üzgünüm, Mösyö le docteur," dedi Poirot. "Ama elimden ne gelir?"

"Benimle işiniz bitti mi?" diye sordu Carelli.

"Şimdilik evet."

Dr. Carelli kapıya doğru yürüdü. "Size bir sözüm daha var, Mösyö Poirot." Kapıyı açıp tekrar Poirot'ya döndü. "Bazı kadınları fazla zorlamak çok tehlikelidir."

Poirot ona nazikçe selam verdi; Carelli de buna alaycı bir karşılık vererek çıkıp gitti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Carelli odadan çıkınca, Hastings bir süre ardından bakakaldı. "Ne demek istedi, Poirot?"

Dedektif omuz silkti. "Öylesine bir laftı işte."

"Fakat, Poirot," diye itiraz etti Hastings. "Carelli'nin sana bir şey anlatmaya çalıştığına eminim!"

Dedektifin cevabı, "Tredwell'i çağırır mısın, Hastings?" oldu, Hastings zile basarken sormadan edemedi. "Şimdi ne yapacaksın?"

Poirot'nun yanıtı gizemliydi. "Söylediğim gibi, Hastings, sabır büyük bir erdemdir."

Tredwell içeri girerek nazikçe, "Evet, efendim?" diye sordu her zamanki gibi. Poirot, "Ah, Tredwell," dedi sevinçle. "Bayan Caroline Amory'ye birkaç dakikasını bana

ayırmasını istediğimi söyler misin lütfen?"

"Elbette, efendim."

"Teşekkür ederim, Tredwell."

Hastings uşağın ardından heyecanla söze girdi. "Ama o yaşlı hanım yatakta! Kendisini iyi hissetmiyorsa, onu ayağa kaldırman doğru olmaz."

"Dostum Hastings her şeyi nasıl da biliyor! Demek Bayan Caroline Amory yatakta, ha?"

"Öyle değil mi?"

Poirot dostunun omzuna vurdu. "Benim öğrenmek istediğim de bu işte!"

"Fakat... Hatırlamıyor musun? Richard Amory demişti ki..."

Dedektif dikkatle dostuna bakıyordu. "Hastings, bir adam öldü. Peki ailesinin buna tepkisi ne oldu? Yalanlar, yalanlar, yalanlar! Madam Lucia Amory neden

gitmemi istedi? Mösyö Amory neden gitmemi istedi ve neden halasıyla görüşmemi engellemeye çalıştı? Caroline Amory öğrenmemi istemedikleri ne söyleyebilir? Karşımızda büyük bir dram var, Hastings! Basit bir suç değil, büyük bir dram! Dokunaklı, insani bir dram!"

Caroline Amory içeri girmeseydi, Poirot aynı heyecanla defVam edecekti. "Mösyö Poirot," dedi kadın kapıyı kaparken. "Tredwel! beni görmek istediğinizi söyledi."

"Evet, matmazel." Poirot yaşlı hanımefendinin yanına gitti. "Size birkaç soru sormak istiyorum sadece. Oturmaz mıydınız?" Poirot onu masanın yanındaki sandalyelerden birine götürünce, kadın oturdu ve çekinerek ona baktı. Poirot, "Yanlış duymadıysam, hastaydınız," diyerek masanın öbür

tarafına oturdu. Bakışları endişelendiğini ifade eder gibiydi.

"Büyük bir deprem yaşadığımı tahmin edersiniz." Caroline Amory içini çekti. "Korkunçtu! Fakat insan kendine hakim olmalı. Hizmetkârlar telaş içinde." Caroline Amory soluk soluğa konuşuyordu. "Hizmetkârların nasıl olduklarını bilirsiniz, Mösyö Poirot. Cenazelere bayılırlar! Ölüm onlar için düğünden çok daha hoştur. Sevgili Dr. Graham! Bana çok yardımcı oldu. Pek zeki bir doktor. Barbara'ya da çok düşkün üstelik. Richard onu sevmiyor, ama... Ben ne diyordum? Haa, Dr. Graham. Çok genç. Geçen sene iltihabımı tedavi etti. Sık hastalanmam aslında. Yeni kuşak benden daha dayanıksız. Lucia dün gece bayılacak gibiydi. Adeta sinir küpü. Damarlarında İtalyan kanı dolaştığından, böyle olması normal

zaten. Yine de, elmas kolyesi çalınmışken kendisinden beklenmeyecek kadar sakindi..."

Caroline Amory soluk almak için duraksayınca, Poirot tabakasından çıkardığı sigarayı yakmaktan vazgeçerek bir soru sordu. "Madam Lucia Amory'nin kolyesi mi çalındı? Ne zaman, matmazel?"

Bayan Amory biraz düşündü. "İki ay önceydi... Richard babasıyla büyük bir kavga etmişti."

Poirot elindeki sigaraya baktı. "İçmemin bir sakıncası yok umarım, matmazel?" Caroline Amory zarifçe gülümseyerek başını salladı. Poirot cebinden çıkardığı kutudan aldığı kibritle sigarasını yakarak, devam etmesi için Bayan Amory'ye baktı. Karşısındaki konuşmayınca, Poirot onu harekete geçirdi. "Mösyö Amory'nin babasıyla tartıştığını söylüyordunuz."

"Ah, ciddi bir şey değildi," dedi Caroline Amory. "Richard'ın borçları yüzünden! Elbette, bütün genç adamlar borçlanır. Fakat Claud böyle değildi. Delikanlılığında bile çok çalışkandı. Sonraları deneyleri için büyük masraflar gerekti tabii. Ona Richard'ı bu kadar parasız bırakmaması gerektiğini söyledim. İki ay önce baba oğul büyük bir kavgaya tutuştular. Ardından Lucia'nın kolyesi çalındı, fakat Lucia polise gitmemekte direndi. Çok kötü günlerdi. Çok da tuhaf! Heyecan, hep heyecan!"

"Dumanın sizi rahatsız etmediğine emin misiniz, matmazel?" Poirot sigarasını gösterdi.

"Tabii ki hayır. Bence erkekler sigara içmeli." Sigarasının tam yanmadığını farkeden Poirot önündeki masadan kibrit kutusunu aldı tekrar. "Genç ve güzel bir hanımın mücevherinin çalınmasını

böyle soğukkanlılıkla karşılaması tuhaf değil mi?" Sigarası yandıktan sonra, Poirot kullanılmış iki kibriti kutuya koydu; kutuyu cebine yerleştirdi.

"Evet, tuhaf. Ben de öyle düşünmüştüm. Hem de çok tuhaf! Fakat, en ufak şekilde bile etkilenmiş görünmedi. Ah, oturmuş ilginizi çekmeyen konularda dedikodu yapıyorum deminden beri."

"Fakat siz çok ilgimi çekiyorsunuz, matmazel. Madam Amory dün gece kendisini iyi hissetmeyerek yemekten kalktığında, doğruca yukarı mı çıktı?"

"Hayır, buraya geldi. Onu kanepeye oturttuktan sonra, Richard'la baş başa bırakarak yemek salonuna döndüm. Yeni evlileri bilirsiniz, Mösyö Poirot! Benim gençliğimde erkekler çok romantik olurlardı! Aloysius Jones adında bir delikanlı

tanımıştım. Birlikte kriket oynardık. Yine konudan uzaklaştım işte. Richard ve Lucia'dan söz ediyorduk. Sizce de birbirlerine çok yakışmıyorlar mı, Mösyö Poirot? Geçen kasımda İtalya'daki göllerden birinin kıyısında tanışmışlar ve ilk görüşte birbirlerine aşık olmuşlar. Sonra da bir hafta içinde evlendiler. Lucia'nın hayatta kimsesi yok. Çok hüzün verici; fakat bunun iyi olduğunu düşünüyorum bazen. Bir sürü akrabası olsa, bu sorun olurdu, değil mi? Yabancıları bilirsiniz! Onlar... ah!" Yerinde dönerek, mahcup bir ifadeyle Poriot'ya baktı. "Bağışlayın lütfen!"

"Önemli değil, önemli değil," diye mırıldandı Poirot. Bu arada Hastings'e muzipçe bakmıştı.

Bayan Amory, "Düşüncesizlik ettim," diye özür diledi. Yüzüne ateş basmıştı. "Öyle demek istemedim...

Sizin durumunuz farklı tabii. Savaşta, Leş Braves Beiges, yani, Cesur Belçikalılar, derdik hep."

Poirot, "Lütfen üzülmeyin," diye teselliye çalıştı. Sonra, kadının savaştan söz edişi ona bir şeyi hatırlatmış gibi ekledi. "Yanılmıyorsam... o bir kutu dolusu ilaç savaştan kalma. Hepiniz dün gece onları incelediniz, değil mi?"

"Doğru, öyle yaptık."

"Niçin peki?" diye sordu Poirot.

Bayan Amory biraz düşündü. "Nasıl olmuştu? Ah, evet, hatırlıyorum. Ben sakinleştirici gerektiğini söyleyince, Barbara ilaç kutusunu kitaplıktan indirdi. Sonra erkekler yanımıza geldiler. Dr. Ca'relli'nin dedikleri beni çok korkuttu."

Soruşturmanın seyri Hastings'! heyecanlandırmıştı. Poirot yaşlı kadının devam etmesini istedi. "Yani, Dr. Carelli'nin ilaçlarla ilgili söyledikleri mi? Yanlış

anlamadıysam, kutudaki bütün ilaçlara tek tek baktı, öyle değil mi?"

"Evet. Sonra şişelerden birini gösterdi. Yanlış hatırlamıyorsam, zararsız görünen bir ismi vardı; bromid. Ben bunu deniz tutmasına karşı kullanırım. Kendisi bunun on iki sağlıklı insanı öldürecek güçte olduğunu söyledi."

"Hiyosirı hidrobromid mi?" diye sordu Poirot.

"Anlayamadım?"

"Dr. Carelli'nin anlattığı ilaç hiyosin hidrobromid miydi?"

Bayan Amory, "Evet, oydu!" dedi heyecanla. "Ne kadar zekisiniz! Sonra Lucia şişeyi ondan alarak, Carelli'nin melekler gibi deliksiz bir uykuya dalmaya dair sözlerini tekrarladı. Bu yeni moda şairane terimlerden nefret ediyorum. Ünlü şair Lord Tennyson'dan sonra kimse böyle şiirsel laflar etmeye..."

"Ne adamdı!" diye mırıldandı Poirot.

"Bir şey mi dediniz?"

"Lord Tennyson'ı düşünüyordum da. Devam edin lütfen. Sonra ne oldu?"

"Sonra mı?"

"Dün gece bu odada olanları anlatıyordunuz..."

"Ah, tabii. Barbara ahlaksız bir şarkı dinlemek istedi. Yani, gramofonda. Tanrıya şükür, onu durdurmayı başardım."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Poirot. "Ya doktorun gösterdiği o ilaç şişesi... dolu muydu?"

Bayan Amory, "Evet," dedi hiç tereddüt etmeden. "Çünkü Dr. Carelli deliksiz uykudan söz ederken, şişedeki hapların yarısının yeteceğini söylemişti."

Bayan Amory ayağa kalkarak masadan uzaklaşınca, Poirot da yanına gitti. "Bildiğiniz gibi, şu Dr. Carelli'den hoşlanmıyorum, Mösyö

Poirot. O adamda tuhaf bir şeyler var. Bana hiç samimi gelmiyor, üstelik çok da kaypak gözüküyor. Arkadaşı olduğu için, Lucia'nın yanında bir şey diyemedim tabii. Fakat hiç hoşlanmıyorum. Lucia herkese güvenmeye hazır! O adam eve sızıp formülü çalmak için bir şekilde Lucia'nın güvenini kazanmış olmalı."

Poirot esrarengiz bakışlarla süzdü kadını. "Yani, Sir Claud'un formülünü çalanın Dr. Carelli olduğundan şüpheniz yok, öyle mi?"

Bayan Amory şaşkınlıkla baktı dedektife. "Mösyö Poirot! Başka kim çalmış olabilir? Evdeki tek yabancı o! Elbette, kardeşim evimizdeki bir misafiri suçlamak istemezdi. Bu yüzden kağıdın iade edilmesi için bir fırsat verdi. Bence çok incelikli bir düşünce. Gerçekten çok incelikli."

Poirot onun suyuna giderek, "Haklısınız," dedi ve yaşlı hanımefendinin omzuna sarıldı. Bayan Amory'nin bunu hiç hoş karşılamadığı belliydi. "Matmazel, bir deney yapacağım. Bunun için sizin yardımınıza ihtiyacım var." Poirot kolunu çekti. "Dün gece ışıklar söndüğünde nerede oturuyordunuz?"

"Şurada!" Bayan Amory kanepeyi gösterdi.

"Tekrar oraya oturur musunuz lütfen?"

Bayan Amory kanepeye oturdu. "Şimdi, matmazel. Belleğinizi zorlamanızı istiyorum sizden! Gözlerinizi kapar mısınız lütfen?"

Bayan Amory kendisinden isteneni yaptı. "Tamam," dedi Poirot. "Şimdi de dün geceye döndüğünüzü farzedin. Her yer karanlık. Hiçbir şey göremiyorsunuz. Fakat sesleri

duyuyorsunuz. Geriye dönün lütfen."

"Ne duyuyorsunuz?" diye sordu Poirot. "Karanlıkta ne duyduğunuzu anlatın bana."

Dedektifin heyecanından etkilenen Bayan Amory onun isteğini elinden geldiğince yerine getirmeye çalıştı ve kesik kesik anlatmaya başladı. "Soluk sesleri. Art arda soluk sesleri. Sonra, devrilen bir sandalyenin gürültüsü. Ve metalik bir klik sesi..."

"Böyle mi?" Poirot cebinden çıkardığı anahtarı yere attı. Hiç ses çıkmamıştı. Birkaç saniye bekleyen Bayan Amory bir şey duymadığını söyledi. "Yoksa böyle bir ses miydi?" Poirot anahtarı yerden alarak sehpaya vurdu.

"Duyduğum ses tam olarak buydu!" dedi Bayan Amory heyecanlanarak. "Ne kadar ilginç!"

"Lütfen devam edin, matmazel."

"Şey, Lucia bağırdı ve Sir Claud'a seslendi. Sonra kapı vuruldu."

"Hepsi bu mu? Emin misiniz?"

"Evet, sanırım... Bir dakika! En başta tuhaf bir ses duydum. Sanki ipeğin yırtılışı gibi. Birisinin elbisesi olabilir."

"Kimin elbisesiydi sizce?" diye sordu Poirot.

"Lucia'nın olmalı. Barbara'nın olamaz, çünkü o şurada, tam yanımda oturuyordu."

Poirot, "Çok ilginç," diye mırıldandı düşünceli bir edayla.

Bayan Amory, "Hepsi bu kadar," diye tamamladı sözünü. "Gözlerimi açabilir miyim artık?"

"Elbette, matmazel." Bayan Amory gözlerini açar açmaz, Poirot sordu. "Sir Claud'un kahvesini kim koydu? Siz mi?"

"Hayır. Lucia koydu."

"Tam olarak ne zaman koyduğunu hatırlıyor musunuz?"

"O korkunç ilaçlar hakkında konuştuktan hemen sonra, yanılmıyorsam."

"Bayan Lucia, Sir Claud'un kahvesini kendisi mi götürdü?" diye sordu Poirot.

Bayan Amory uzun uzun düşündü. "Hayır..."

"Hayır? Kim götürdü öyleyse?"

"Bilmiyorum... Emin değilim... Bir düşüneyim. Ah, tamam. Hatırladım! Sir Claud'un fincanı sehpada Lucia'nın fincanının yanındaydı. Çok iyi hatırlıyorum; çünkü Bay Raynor, Sir Claud'un kahvesini çalışma odasına götürecekken, Lucia yanlış fincanı götürdüğünü söyledi. Bu gerçekten tuhaf, çünkü iki fincandaki kahve de koyu ve şekersizdi."

'Yani, Sir Claud'un kahvesini Mösyö Raynor götürdü?"

"Evet... en azından... yo, hayır. Fincanı Richard aldı, çünkü Barbara, Bay Raynor'ı dansa davet etmişti."

"Ah! Babasının kahvesini Mösyö Amory götürdü o halde?"

"Doğru," diye onayladı Bayan Amory.

"Mösyö Amory'nin kahveyi götürmeden hemen önce ne yaptığını söyleyebilir misiniz? Dans mı ediyordu?"

"Hayır. İlaçları kutuya koyuyordu. Düzgün bir şekilde."

"Anlıyorum," dedi Poirot. "O halde, Sir Claud kahvesini çalışma odasında içti?"

"İçmeye orada başlamıştı. Ama sonra fincanını alarak buraya geldi. Kahvenin tadının acı olduğundan yakınıyordu. Sizi temin ederim, Mösyö Poirot, kahve en iyi kaliteydi. Londra'daki ordu pazarından özel olarak getirtmiştim. Hani, su Viktorya Caddesi'ndeki mağaza.

Tren istasyonundan fazla uzak değil..."

Kapı açıldı ve Edward Raynor içeri girdi. "Konuşmanızı böldüysem, özür dilerim. Mösyö Poirot'yla konuşmak istiyordum. Fakat sonra da gelebilirim."

"Hayır, hayır," diye atıldı Poirot. "Bu sevimli hanımefendiye çektirdiğini azap sona erdi zaten."

Bayan Amory kalktı. "Yararlı olamadığım için üzgünüm." Kapıya gitti.

Poirot ondan önce kapıya gitti. "Aksine, çok yararınız oldu, matmazel. Tahmininizden çok fazla üstelik." Kapıyı açarak kadının çıkmasını bekledi.

ONUNCU BÖLÜM

Bayan Amory çıkınca Poirot dikkatini Edward Raynor'a yöneltti. "Buyrun, Mösyö Raynor." Sandalyelerden birini gösterdi. "Sizi dinliyorum."

Raynor oturdu ve heyecanla Poirot'ya baktı. "Sir Claud'un ölümüyle ilgili haberi Bay Amory'den yeni duydum. Yani, ölüm sebebiyle ilgili gerçeği. Çok olağandışı bir durum, mösyö."

"Şaşırdınız mı?" diye sordu Poirot.

"Elbette. Böyle bir şey aklıma bile gelmezdi." Poirot sekreterin yanına giderek bulduğu anahtarı ona verdi. Bir yandan da Raynor'ı dikkatle süzüyordu. "Bu anahtarı daha önce gördünüz mü, Mösyö Raynor?"

Sekreter anahtarı kaşlarını çatarak elinde evirip çevirdi. "Sir Claud'un kasasının anahtarına benziyor.

Fakat Bay Amory'den duyduğuma göre, Sir Claud'un anahtarı zincirine takılı halde her zamanki yerindeymiş." Raynor anahtarı Poirot'ya iade etti.

"Yanılmıyorsunuz; bu kasanın anahtarı," dedi Poirot. "Fakat kopyalanmış bir anahtar." Sözünün burasında kelimeleri özenle vurgulayarak konuşmaya başladı. "Dün gece sizin oturduğunuz sandalyenin altında bulundu."

Raynor istifini bozmamıştı. "Onu benim düşürdüğümü sanıyorsanız, yanılıyorsunuz."

Poirot bir an karşısındakini süzdükten sonra, bu cevapla yetinir gibi başını salladı. "Size inanıyorum." Kanepeye oturarak ellerini ovuşturdu. "İşimize dönelim, Mösyö Raynor. Siz, Sir Claud'un özel sekreteriydiniz, değil mi?"

"Doğru."

"Yani, işlerinden epeyce haberdardınız?"

"Evet. Bilimsel eğitim aldım ve bazen deneylerinde kendisine yardımcı oldum."

"Bu talihsiz olaya ışık tutacak bir şey biliyor musunuz?" diye sordu Poirot.

Raynor cebinden bir mektup çıkardı. "Yalnızca bu."

Yerinden kalkıp mektubu Poirot'ya verdi. "Görevlerimden biri de, Sir Claud'a gelen mektupları açmak ve düzene koymaktı. Bu iki gün önce gelmişti."

Poirot mektubu yüksek sesle okudu. "'Koynunuzda bir yılan besliyorsunuz.' Koynunuzda mı?" Devam etmeden önce Hastings'e döndü. "'Selma Goetz'den ve onun yakınlarından sakının. Sırrınız biliniyor. Dikkatli olun.' 'Gözcü' diye imzalanmış. Hmm, çok ilginç ve dramatik. Hastings, işte bu çok

hoşuna gidecek." Poirot mektubu dostuna verdi.

Edward Raynor, "Bu Selma Goetz kim olabilir?" diye sordu.

Poirot arkasına yaslanarak parmak uçlarını birleştirdi. "Sanırım merakınızı giderebilirim, mösyö. Selma Goetz gelmiş geçmiş en başarılı uluslararası casustur. Aynı zamanda çok güzel bir kadındı. İtalya, Fransa, Almanya ve galiba son olarak da Rusya adına çalıştı. Olağanüstü bir kadındı."

İrkilen Raynor sert bir sesle sordu. "Neden geçmiş zaman kullandınız?"

"Selma Goetz öldü," dedi Poirot. "Geçen kasım ayında Cenova'da." Şaşkın bir ifadeyle başını iki yana sallayan Hastings'in elinden mektubu aldı.

"O halde bu mektup bir şaşırtmaca," dedi Raynor. Poirot, "Acaba?" diye mırıldandı. "Mektupta 'Selma Goetz ve onun

gibiler' diyor. Selma Goetz ardında bir kız evlat bıraktı, Mösyö Raynor. Çok güzel bir kız. Annesinin ölümünden sonra ortadan kayboluverdi." Poirot mektubu cebine koydu. "Yoksa bu mümkün mü..." Raynor sustu. "Evet? Bir şey mi diyordunuz, mösyö?" Raynor dedektife yaklaşarak, "Bayan Lucia Amory'nin İtalyan hizmetçisi," dedi heyecanla. "Bayan Lucia onu İtalya'dan beraberinde getirdi. Çok güzel bir kız. Adı Vittoria Muzio. Selma Goetz'ün kızı olabilir mi?"

"Bu bir olasılık." Poirot etkilenmiş gibi cevaplamıştı.

"Onu size yollayayım." Raynor ayağa kalktı.

Poirot da kalkmıştı. "Hayır, durun bir dakika. Onu şüphelendirmemeliyiz. ünce Madam Lucia Amory'yle konuşmak istiyorum. O genç hizmetçi hakkında ondan bilgi alabilirim."

"Haklı olabilirsiniz," diye onayladı Raynor. "Bayan Lucia'ya hemen haber vereceğim."

Sekreter kararlı bir ifadeyle odadan çıkarken, Hastings heyecanla Poirot'nun yanına gitti, "işte, Poirot! Carelli'yle o İtalyan hizmetçi yabancı bir devlet adına işbirliği yapıyorlar! Sen de aynı fikirde değil misin?"

Derin düşüncelere dalan Poirot dostunun dediklerini duymamıştı bile.

"Poirot? Sen de öyle düşünmüyor musun? Carelli ve o İtalyan hizmetçi bu işte birlikte olmalılar."

"Ah, evet. Bu tam senden beklenecek bir düşünce, dostum."

Hastings gücenmişti. "Peki senin fikrin ne o zaman?"

"Öncelikle, cevaplanması gereken bazı sorular var, sevgili Hastings. Madam Lucia Amory'nin gerdanlığı neden iki ay önce çalındı? Neden

hemen polise haber vermedi? Neden..."

Lucia Amory elinde çantasıyla odaya girince, Poirot sustu. "Beni görmek istemişsiniz, Mösyö Poirot. Doğru mu?"

"Evet, madam. Size birkaç sorum var." Poirot masanın yanındaki sandalyelerden birini gösterdi. "Oturmaz mıydınız?"

Lucia gösterilen sandalyeye otururken, Poirot dostu Hastings'e döndü. "Şu gördüğümüz bahçe ne de güzel, dostum." Poirot, Hastings'in koluna girerek onu camlı kapıya götürdü. Hastings önce isteksiz göründü, fakat Poirot nazik olduğu kadar kararlıydı. "Evet, dostum. Tabiatın ihtişamına bir bak. Bu güzelliklerle baş başa kalmak için her olanağı değerlendirmelisin."

Başta odayı terketmekte gönülsüz davranan Hastings kapıdan çıkınca,

sıcak ve güneşli havada dolaşmanın zevkli olacağını düşündü. Çimenlik alandan geçerek ardında düzenli bir bahçenin uzandığı çite doğru yürüdü.

Çit boyunca ilerlerken, baş başa konuştukları belli olan Barbara Amory'yle Dr. Graham'ın seslerini işitti. Çift çitin diğer tarafındaydı. Sir Claud'un ölümü ve formülün çalınmasıyla ilgili Poirot'nun işine yarayacak bir şey duyma ümidiyle durup dinledi.

"... güzel ve genç kuzeni için bir taşra doktorundan daha iyi bir kısmet düşündüğü belli. Birbirimizi görmemizi engellemesinin nedeni bu olmalı," diyordu Kenneth Graham.

"Richard bazen yaşından beklenmeyecek kadar tutucu oluyor," diye karşılık verdi Barbara'nın sesi. "Bunun cesaretini

kırmasına izin verme, Kenny. Ben ona aldırmıyorum bile."

"Ben de aldırmayacağım," dedi Dr. Graham. "Dinle, Barbara. Seninle burada buluşmak istedim çünkü ailen görmeden baş başa konuşmamız gerekiyordu. Öncelikle şunu söylemeliyim ki, amcanın dün gece zehirlendiğine kuşku yok."

"Ya?" Barbara pek heyecanlanmamış!

"Şaşırmış görünmüyorsun."

"Şaşırdım herhalde. Ne de olsa, insanın ailesinden birileri her gün zehirlenmez, değil mi? Aslında, amcamın ölümüne pek üzülmedim. Hatta, sevindim desem yeridir."

"Barbara!"

"Bunu duyduğuna şaşırmış numarası yapına, Kenny. O huysuz ihtiyarın davranışlarını sana defalarca anlatmıştım. Bizlerle değil, o aptal deneyleriyle ilgilenirdi sadece. Richard'a çok kötü

davranırdı; Lucia'yı karısı olarak İtalya'dan getirdiğinde kadıncağızı hiç iyi karşılamamıştı. Oysa Lucia çok tatlı bir kadın ve tam Richard'a uygun bir eş."

"Barbara, sevgilim. Sana bir şey sormak zorundayım. Benden laf çıkmaz, biliyorsun. Gerekirse seni koruyacağım. Amcanın ölümü hakkında bir şey biliyor musun? Richard'ın, içinde bulunduğu mali sorunlar nedeniyle, mirası ele geçirmek için babasını öldürebileceğinden şüpheleniyor musun?"

"Bu konuyu kapatalım, Kenny. Beni buraya kuzenimi cinayetle suçlamak için değil, kulağıma tatlı şeyler fısıldamak için çağırdığını sanmıştım."

"Sevgilim, Richard'ı herhangi bir şeyle suçladığım yok. Fakat bir gariplik olduğunu kabul etmelisin. Richard babasının ölümünü polisin

soruşturmasını istemiyor. Ortaya çıkacaklardan korkuyor sanki. Polisin işe karışmasını engelleyemez elbette, ancak resmi soruşturma başlattığım için bana çok kızgın. Ben bir doktor olarak vazifemi yaptım sadece. Nasıl olur da Sir Claud'un kalp krizinden hayata veda ettiği yolunda ölüm belgesi imzalayabilirdim? Tanrı aşkına, birkaç hafta önce onu muayene ettiğimde kalbi sapasağlamdı!"

"Kenny, bunları dinlemek istemiyorum artık. Ben içeri giriyorum. Sen bahçe kapısından çıkarsın, değil mi? Sonra görüşürüz."

"Barbara, benim tek isteğim..." Fakat Barbara çoktan gitmişti. Dr. Graham inler gibi içini çekti. Hastings yapacağı en uygun şeyin, ikisine de gözükmeden hızlı ve

sessiz adımlarla eve dönmek olduğunu düşündü.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Poirot arkadaşı Hastings'! bahçeye gönderdikten sonra camlı kapıyı kapayarak Lucia Amory'ye döndü.

Lucia'nın gözlerinde endişe vardı. "Anladığım kadarıyla, hizmetçimi merak ediyorsunuz. Bay Raynor'dan duydum. Ama o çok iyi bir kızcağız. Yanlış bir şey yaptığını hiç sanmam."

"Madam, sizinle görüşmek istediğim konu hizmetçiniz değil."

Lucia şaşkındı. "Ama Bay Raynor dedi ki..."

Poirot sözünü kesti. "Korkarım, kendimce sebeplerden ötürü Bay Raynor'ın öyle sanmasını istedim."

"Neden?" Lucia'nın sesinde ihtiyatlı bir ifade vardı.

"Madam, dün bana iltifat ettiniz. Beni ilk gördüğünüz anda... bana

güvendiğinizi söylemiştiniz."

"Evet?"

"Bana şimdi de güvenmenizi rica ediyorum, madam."

"Ne demek istiyorsunuz?"

Poirot ciddileşti. "Gençsiniz, güzelsiniz, beğeniliyorsunuz, seviliyorsunuz... her kadının istediği şeyler bunlar. Fakat bir eksiğiniz var, madam. Sırlarınızı paylaşabileceğiniz bir baba! Beni babanızmışım gibi kabul edin lütfen."

Lucia bir şey söyleyecekken, Poirot sözünü kesti. "İtiraz etmeden önce iyi düşünün, madam. Sizin ricanız üzerine burada kaldım. Size yardım etmek için. Bunu hâlâ istiyorum."

Lucia ansızın patlayıverdi. "Buradan gitmekle bana en büyük yardımı yapmış olursunuz, mösyö."

"Madam, polis çağrıldığından haberiniz var mı?"

"Polis mi?"

"Evet."

"Fakat kim çağırdı? Ve neden?"

"Dr. Graham ve meslektaşı diğer doktorlar," dedi Poirot. "Sir Claud'un zehirlendiği anlaşıldı."

"Ah, hayır! Hayır! Olamaz!" Lucia şaşırmaktan çok, korkuya kapılmıştı.

"Gördüğünüz gibi, bir an önce karara varmak zorundasınız, madam. Şimdi hizmetinizdeyim. Sonra da adaletin hizmetinde olacağım."

Lucia ona güvenip güvenemeyeceğini anlamaya çalışırcasına Poirot'nun yüzüne bakıyordu. "Ne yapmamı istiyorsunuz?" diye sordu sonunda.

Poirot oturdu. Kendi kendine, "Ne yapmanızı?" diye mırıldandı. Sonra da, "Neden bana gerçeği anlatmıyorsunuz, madam?" dedi müşfik bir sesle.

Lucia bir an tereddüt etti. Ardından elini ona uzattı. "Ben..." Kısa bir kararsızlığın ardından, ifadesi sertleşti. "Sizi anlamakta zorluk çekiyorum, Mösyö Poirot."

"Öyle mi? Buna üzüldüm, madam."

Kendisini biraz toparlayan Lucia, "Benden ne istediğinizi açıkça söylerseniz, sorularınızı cevaplayabilirim," dedi soğuk bir ifadeyle.

"Hercule Poirot'yla cebelleşiyorsunuz demek! Pekâlâ. Bunu iyi bilmelisiniz, madam, her şeye rağmen gerçeği ortaya çıkaracağız." Poirot hafifçe masaya vurdu. "Ama süreç daha sancılı geçecek."

"Benim saklayacak bir şeyim yok," dedi Lucia dikleşerek.

Poirot, Edward Raynor'ın verdiği mektubu cebinden çıkararak Lucia'ya uzattı. "Bu mektup birkaç gün önce Sir Claud'a gelmiş."

Lucia mektuba şöyle bir baktıktan sonra geri verdi. "Ne olmuş?"

"Daha önce Selma Goetz adını duymuş muydunuz?"

"Hayır! Kim o?"

"Geçen kasım ayında... Cenova'da ölmüş," diye açıkladı Poirot'

"Öyle mi?"

"Belki Cenova'da onunla karşılaştınız?" Poirot mektubu cebine soktu. "Aslında, karşılaştığınıza eminim."

Lucia, "Hayatımda Cenova'ya ayak basmadım," diye çıkıştı.

"Ya sizi orada gören olduysa?"

"Bu... imkansız."

Poirot ısrar etti. "Fakat kocanızla Cenova'da tanışmadınız mı, madam?"

"Bunu Richard mı söyledi? Ne kadar aptalmış. Onunla Milano'da tanışmıştık.".

"Öyleyse, Cenova'da görüştüğünüz kadın..."

Lucia sinirlenmişti. "Oraya hiç gitmediğimi söyledim size!"

"Ah, kusura bakmayın! Biraz önce demiştiniz. Yine de çok tuhaf!"

"Nedir tuhaf olan?"

Poirot gözlerini kapayarak arkasına yaslandı. Sesi hafiflemişti. "Size ufak bir öykü anlatacağım, madam." Cebinden bir not defteri çıkardı. "Londra'da yayınlanan bazı gazetelere foto muhabirliği yapan bir dostum var. Nasıl denir... Lido kumsalında güneşlenen asil hanımların gizlice resimlerini çeker. Bu gibi şeyler işte." Poirot not defterinde bir şey aradı. "Bu dostum geçen kasım ayında, Cenova'da tanınmış bir hanıma rastlamış. Bu hanım şimdilerde kendisine Barones Giers diyormuş ve ünlü bir Fransız diplomatın arkadaşıymış. Bu ilişki herkesin

dilindeymiş, fakat bunun hanımefendi için bir önemi yokmuş; çünkü bu sayın diplomat ona aşıkmış. Arılıyorsunuz, değil mi?" Poirot masumca bir ifade takınmıştı. "Umarım canınızı sıkmıyorum, madam?"

"Hayır ama bütün bunları bana ne diye anlatıyorsunuz?"

Poirot not defterine bakarak devam etti. "Sadede geliyorum, madam. Dostum çektiği fotoğraflardan birini bana gösterdi. Barones Giers'in çok güzel bir kadın olduğunda hemfikir olduğumuz için, diplomatın hali bizi şaşırtmadı."

"Hepsi bu mu?"

"Hayır, madam. Barones yalnız değildi. Resim kızıyla yürüyüşteyken çekilmiş. Kızının da unutulmayacak kadar güzel bir yüzü var." Poirot gösterişli bir hareketle ayağa kalkarak not

defterini kapadı. "Ve tabii o yüzü buraya geldiğim an tanıdım."

Lucia, Poirot'ya bakarak derin bir soluk aldı; sonra toparlandı. "Sevgili Mösyö Poirot, nasıl da farkedemememişim. Sorularınızın anlamını şimdi çözdüm. Barones Giers'le kızını çok iyi hatırlıyorum elbette. Kızı sıkıcı bir tipti, fakat annesi beni büyülemişti. Sık sık yürüyüşlere çıkardık. Benimle vakit geçirmek onun da hoşuna gidiyordu. Hata buradan kaynaklanıyor olmalı. Beni onun kızı sandılar," Lucia arkasına yaslandı.

Poirct'nun başını sallayarak onaylaması Lucia'yı gözle görünür biçimde rahatlatmıştı. Dedektif ansızın öne eğildi. "Fakat Cenova'ya hiç gitmediğinizi söylemiştiniz."

Gafil avlanan Lucia soluğunu tuttu. "Elinizde fotoğraf falan yok." Yarı soru, yarı şüphe ifadesiydi bu.

"Hayır." diye itiraf etti Poirot. "Yok, madam. Selma Goetz'in Cenova'da kullandığı sahte ismi biliyorum sadece. Gerisi benim uydurduğum zararsız bir hikayeydi."

Lucia ayağa fırladı. Gözleri öfkeden çakmak çakmaktı. "Beni tuzağa düşürdünüz!"

Poirot omuz silkti. "Evet, madam. Korkarım başka çarem yoktu."

"Bütün bunların Sir Claud'un ölümüyle ne ilgisi var?" Lucia kızgınlık içinde etrafına bakındı.

Poirot cevaplamak yerine, kayıtsız bir ifadeyle başka bir soru sordu. "Madam..." Ceketindeki hayali bir toz zerresini silkeledi. "Kısa bir sure önce kıymetli bir gerdanlığınızı kaybettiğiniz doğru mu?"

Lucia'nın bakışları ateş saçıyordu. "Tekrar soruyorum." Sesi dişlerinin arasından tıslayarak çıkıyordu. "Bütün bunların Sir Claud'un ölümüyle ne ilgisi var?"

Poirot ağır ağır, kelimeleri vurgulayarak cevap verdi. "Önce bir gerdanlık çalınıyor. Ardından, değerli bir formül. Her ikisi de çok para ediyor."

"Bütün bunların anlamı ne?"

"Öğrenmek istediğim şu, madam. Dr. Carelli bu sefer ne kadar para istedi?"

Lucia arkasını döndü. "Ben... ben... Artık sorularınıza cevap vermeyeceğim." 'Sesi fısıltı halinde çıkmıştı.

"Korktuğunuz için mi?" Poirot kadına yaklaştı.

Lucia ona doğru dönerken, başını geriye attı. "Hayır, korkmuyorum. Neden söz ettiğinizi anlamıyorum sadece! Dr. Carelli niçin benden para istesin?"

"Konuşmamak için," dedi Poirot. "Amory'ler çok gururlu bir aile ve siz Selma Goetz'in kızı olduğunuzu öğrenmelerini istemiyorsunuz!"

Lucia içini çekerek karşısındakine baktı; sonra tabureye çökerek yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Richard'ın bundan haberi var mı?"

"Henüz yok, madam."

Genç kadın ümitsizliğe kapılmıştı. "Ona söylemeyin, Mösyö Poirot! Yalvarırım ona bir şey söylemeyin! Aile adı ve şerefi onun her şeyidir! Onunla evlenmem alçakça bir hareketti. Fakat çaresizdim! Annemle birlikte yaşamak zorunda kaldığım o hayattan nefret ediyordum. Yine de, başka seçeneğim yoktu. Annemin ölümünden sonra nihayet özgür kaldım. Yalanlar ve entrikalarla dolu o dünyadan kurtulmuştum sonunda! Richard'la tanışmam, hayatımın en güze! olayıydı. Onu sevdim, o da benimle evlenmek istedi. Richard'a gerçek kimliğimi nasıl söyleyebilirdim? Hem neden söyleyecektim ki?"

"Fakat sonra," dedi Poirot nazik bir ifadeyle. "Dr. Carelli sizi bir yerlerde Mösyö Amory'yle Sorup tanıyınca, şantaj yapmaya başladı?"

"Evet, ama benim kendime ait param yoktu. Gerdanlığımı satarak istediği parayı verdim. Bununla kalacağını sanıyordum. Fakat dün tekrar ortaya çıkarak buraya geldi. Sir Claud'un formülünden haberi olmuş."

"Formülü onun için çalmanızı mı istedi sizden?"

Lucia içini çekti. "Evet."

"Çaldınız mı peki?" Poirot kadının yanına gitti.

"Artık ne söylesem de inanmazsınız." Lucia basını hüzünle iki yana salladı.

Poirot genç kadını anlayış dolu bir ifadeyle süzüyordu. "Hayır, çocuğum. Sana hâlâ inanıyorum. Cesur ol ve Poirot Baba'ya güven, olur mu? Bana gerçeği söyle. Sir

Claud'un gizli formülünü çaldın mı?"

"Hayır, çalmadım! Çalmadım! Fakat bunu yapmaya niyetlendiğim doğru. Carelli çıkardığım kalıbı kullanarak kasa anahtarının bir kopyasını yaptı."

Poirot cebinden çıkardığı anahtarı ona gösterdi. "Bu mu?"

Lucia anahtara baktı. "Evet. Gayet kolay olacak gibi gözüküyordu. Carelli bana anahtarı verdi. Tam çalışma odasında kasayı açacak cesareti toplamaya çalışırken Sir Claud beni kasanın önünde yakaladı. Yemin ederim, gerçek bu!"

"Size inanıyorum, madam." Poirot anahtarı cebine koyduktan sonra koltuğa oturarak parmak uçlarını birleştirdi. "Yine de, Sir Claud'un elektriklerin kesilmesi fikrine hevesle razı oldunuz?"

"Üstümün aranmasını istemiyordum," diye açıkladı Lucia. "Carelli bana anahtarla birlikte bir de not vermişti ve ikisi birden elbisemin cebindeydi."

"Onları ne yaptınız?" diye sordu Poirot.

"Işıklar söndüğünde, anahtarı olabildiğince uzağa fırlattım. Bu tarafa." Edward Raynor'ın bir gece önce oturduğu sandalyenin olduğu tarafı gösterdi.

"Ya Carelli'nin size verdiği not?"

"Onu ne yapacağımı bilmiyordum." Lucia kalkıp kitapların konduğu masaya gitti. "Bunlardan birinin sayfaları arasına koydum." Eline bir kitap aldı. Sayfalarını karıştırdı. "İşte, hâlâ burada." Kâğıt parçasını uzattı. "Görmek ister misiniz?"

"Hayır, madam. O özel bir mesaj."

Lucia notu ufacık parçalar halinde yırtarak çantasına koydu. Poirot dikkatle ona bakıyordu. "Bir şey

daha, madam. Dün gece elbiseniz yırtıldı mı?"

"Benim mi? Hayır." Lucia şaşırmıştı.

"O karanlık esnasında, bir elbisenin yırtıldığını işittiniz mi?"

Lucia biraz düşündü. "Siz söyleyince hatırladım. Evet, galiba duydum. Ama benim elbisem değildi. Bayan Amory'rıin ya da Barbara'nın olmalı."

"Üstünde durmayalım," dedi Poirot. "Dün gece Sir Claud'un kahvesini kim koydu?"

"Ben koydum."

"Sonra fincanı kendi fincanınızın yanına, sehpaya koydunuz, değil mi?"

"Evet."

Poirot ayağa kalkıp, masanın üstünden ona doğru eğildi. "Zehri hangi fincana koydunuz?"

Lucia'nın nutku tutulmuştu. "Nereden biliyorsunuz?"

"Benim işim bu. Hangi fincan, madam?"

Lucia içini çekti. "Kendiminkine."

"Neden?"

"Çünkü... ölmek istiyordum. Richard, Careili'yle aramda bir şeyler olduğundan kuşkulanıyor, bir ilişki olduğunu sanıyordu. Ne büyük bir yanılgı! Carelli'den nefret ediyorum! Formülü çalamadığıma göre, Richard'a gerçeği anlatacağından emindim. İntihar etmekten başka yol yoktu. Ansızın bastıran deliksiz bir uyku. Aynen böyle demişti."

"Kim?"

"Dr. Carelli."

Poirot, "Anlamaya başlıyorum," dedi ağır ağır. Sonra masadaki fincanı gösterdi. "Bu sizin fincanınız mı? Hiç içilmemiş."

"Evet."

"Neden içmekten vazgeçtiniz?"

"Richard benimle yurtdışına gideceğini, bunun için bir şekilde para bulacağını söyledi. Bana... yeniden ümit verdi."

"Beni dikkatle dinleyin, madam." Poirot iyice ciddileşmişti. "Dr. Graham bu sabah, Sir Claud'un yanındaki fincanı götürdü."

"Evet?"

"Meslektaşları o fincanda kahve telvesinden başka bir şey bulamayacaklar."

Lucia bakışlarını kaçırıyordu. "El... Elbette."

"Doğru, o halde?"

Lucia uzun uzun boşluğa baktıktan sonra aniden parlayıverdi. "Neden bana öyle bakıyorsunuz? Beni korkutuyorsunuz!"

"Dediğim gibi, bu sabah Sir Claud'un yanındaki fincanı tahlile götürdüler. Dün gece Sir Claud'un yanında duran asıl fincanı alıp götürdüklerini varsayalım bir de."

Poirot kapının yanındaki sehpaya giderek, saksıdaki fincanı çıkardı. "Bu fincanı götürdüklerini varsayalım!"

Lucia ayağa fırlayarak yüzünü elleriyle kapadı. "Biliyorsunuz!"

Poirot yanına gitti. "Madam!" Sesi sertleşmişti. "Fincanı tahlil edince bir şey bulamayacaklar. Fakat ben dün gece asıl fincandaki kalıntılardan numune almıştım. Sir Claud'un kahvesinde hiyosin olduğunu söylesem ne dersiniz?"

Lucia dehşet içinde kalmıştı. Bir an ayakta sallandıktan sonra, kendisini derhal toparladı. "Çok haklısınız. Onu öldürdüm." Sesi aniden yükseldi. "Onu öldürdüm! Hiyosini onun kahvesine ben koydum." Masaya giderek dolu fincanı aldı. "Fakat bunda... sadece kahve var!"

Dolu fincanı ağzına götürdüğü an, Poirot ileri atılarak elini fincanla kadının dudakları arasına koydu. Bir

an bakıştılar, ardından Lucia hıçkırıklara boğuldu. Poirot fincanı alıp tekrar masaya koydu. "Madam!"

"Neden bana engel oldunuz?" diye sordu Lucia.

"Madam, hayat çok güzel. Neden onu bırakıp gitmek istediniz?"

"Ben... Tanrım!" Lucia kanepeye çöküp, hıçkırarak ağlamaya başladı.

Poirot'nun sesinde nazik, müşfik bir ifade vardı şimdi. "Bana gerçeği söylediniz. Zehri kendi fincanınıza koymuştunuz. Size inanıyorum. Fakat diğer fincanda da zehir vardı. Sizden yine gerçeği istiyorum. Sir Claud'un kahvesine zehri kim koydu?"

Lucia dehşetten donakalmıştı. "Hayır, hayır, yanılıyorsunuz! O yapmadı! Sir Claud'u ben öldürdüm!" İsteri krizine tutulmuş gibiydi.

"Kim öldürmedi? Kimi korumaya çalışıyorsunuz, madam?"

"O yapmadı diyorum size!" Lucia hıçkırarak ağlıyordu.

O sırada kapıya vuruldu. "Polis gelmiş olmalı!" dedi Poirot. "Zamanımız kalmadı. Size iki konuda söz verebilirim, madam. Birincisi, sizi koruyacağım..."

"Ben öldürdüm diyorum!" Lucia'nın sesi çığlığa dönüşmüştü.

Poirot onu duymamış gibi, "İkinci sözüm," diye devam etti. "Kocanızı kurtaracağım!"

Lucia afallayarak ona bakakaldı.

Tredwell içeri girdi. "Scotland Yard'dan Müfettiş Japp geldi, efendim."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Müfettiş Japp, genç polis memuru Johnson'la birlikte on beş dakika içinde kütüphanedeki araştırmayı bitirmişti. Orta yaşlı, tıknaz bir adam olan Japp; Poirot'yla bahçedeki çabuk biten sürgünden dönmüş olan Hastings'le konuşuyordu.

"Evet," dedi Japp polis memuruna. "Bay Poirot'yia eski dostuz. Ondan sıkça söz ettiğimi biliyorsun. İlk kez birlikte çalıştığımızda, halen Belçika polis teşkilatının bir üyesiydi. Abercrombie sahtekarlığı davasıydı, değil mi, Poirot? Adamı Brüksel'de enselemiştik. Ne günlerdi! Ya 'Baron' Altara'yı hatırlıyor musun, dostum? Tam sana göre bir olaydı! Avrupa'daki polis bozuntularından kaçmayı başarmıştı. Fakat biz onu

Antwerp'te yakaladık. Bay Poirot'nun sayesinde tabii."

Japp, Johnson'dan Poirot'ya döndü. "Ve sonra yine bu ülkede karşılaştık, değil mi, Poirot? Sen o zaman emekli olmuştun. Styles'taki o esrarengiz olayı çözmüştün, hatırlıyor musun? En son iki yıl önce aynı davada çalıştık, değil mi? Londra'daki o

İtalyan asilzadenin davasında. Seni tekrar gördüğüme sevindim, Poirot. Ve çok da şaşırdım tabii. Eh, bu davada da birlikte çalışacağız, öyle mi?"

Poirot güldü. "Zaaflarımı bilirsin, dostum!"

"Çok esrarengiz bir adamsın." Japp eski dostunun omzuna hafif bir şaplak indirdi. "Ben içeri girerken konuştuğun Bayan Amory çok güzel bir kadın. Yanılmıyorsam, Richard Amory'nin karısı, değil mi? Keyfin yerinde yani!"

Müfettiş bir kahkaha atarak masaya bitişik sandalyelerden birine oturdu. "Her neyse; bu tam sana göre bir dava. Zehirlenme olaylarından nefret ederim. Çok az ipucu olur. En son ne yiyip içtiklerini, bunları kimin servis yaptığını araştırır durursun! Dr. Graham kendinden çok emin. Ona göre, ilaç kahvenin içindeymiş ve o dozda zehir etkisini anında göstermiş. Kesin sonucu adli tıptan gelecek rapordan sonra öğreneceğiz, ancak elimizde yeterince bilgi var."

Japp ayağa kalktı. "Bu odada işim bitti. Önce Bay Amory'yle sonra Dr. Carelli'yle konuşacağım. Galiba adamımız o. Ama insan daima acık kapı bırakmalı derim hep." Çıkışa doğru yürüdü. "Geliyor musun, Poirot?"

"Tabii, sana eşlik edeceğim."

"Ve Yüzbaşı Hastings de gelecek elbette." Japp güldü. ''Gölgen gibi peşinde, öyle değil mi Poirot?"

Poirot dostuna bir şey anlatmak istercesine baktı. "Belki de Hastings burada kalmayı tercih eder."

Konuyu kavrayan Hastings, "Evet, burada bekleyeceğim," dedi.

"Eh, nasıl istersen." Japp şaşırmıştı. Arkalarında genç polis memuruyla odadan çıkarlarken, Barbara Amory bahçe kapısından içeri girdi. Üstünde pembe bir bluz ve açık renk kumaş pantolon vardı. "Ah! Demek buradasınız. Başımıza neler geldi böyle!" Kanepeye oturdu. "O adamlar polis miydi?"

"Evet." Hastings onun yanına oturdu. "Scotland Yard'dan Müfettiş Japp. Kuzeninize birkaç soru sormaya gitti."

"Sizce bana da bazı şeyler soracak mı?"

"Sanmam. Sorsa bile, bunda korkacak bir yan yok."

"Ben korkmuyorum," dedi Barbara. "Aslında, çok heyecanlı olurdu! Ben sansasyona bayılırım. Ya siz?"

Hastings bu soru karşısında şaşırmıştı. "Ben... bilemiyorum. Hayır, sansasyondan hoşlanmam."

Barbara Amory esrarengiz bir ifadeyle ona baktı. "Çok ilginç bir adamsınız. İngiltere dışında nerelerde bulundunuz?"

"Güney Amerika'da birkaç yıl geçirdim."

"Biliyordum!" Barbara elini gözlerine siper edip uzaklara bakar gibi yaptı. "Göz alabildiğine uzanan dümdüz toprak. Eski moda bir adam oluşunuza şaşmamak gerekir."

Hastings gücenmisti. "Üzgünüm," dedi gerilerek.

"Ama bu çok hoşuma gidiyor," diye atıldı Barbara. "Pek şirin bir

adamsınız."

"Eski moda demekle ne kastettiniz?"

"Görgü kurallarına özen gösteriyorsunuz. Gerekmedikçe yalan söylemiyorsunuz. Olaylara hep insancıl yönden bakıyorsunuz."

"Öyle," dedi Hastings şaşırarak. "Siz öyle değil misiniz?"

"Ben mi? Mesela Sir Claud'un ölümü üzücü bir olaymış gibi davranmamı mı bekliyorsunuz?"

"Üzücü değil mi?" Hastings afallamıştı.

"Tanrı aşkına!" Barbara ayağa fırlayarak sehpanın kenarına oturdu. "Bana kalırsa, bu şimdiye kadar olan en güzel şey. İhtiyarın nasıl despot ve gaddar olduğunu siz bilemezsiniz!" Barbara tıkanırcasına sustu.

"Ben... fakat..."

Barbara sözünü kesti. "Ne o, dürüstlükten hoşlanmaz mısınız? Tersini düşünmüştüm oysa. Bu kıyafeti giymek yerine siyahlara bürünüp yas tutuyor numarası yapmamı mı tercih ederdiniz?"

"Evet," dedi Hastings.

"Numara yapmanıza gerek yok. Böyle diyeceğinizi tahmin etmiştim. Fakat hayat yalanlarla boşa harcanmayacak kadar kısa. Claud Amca bizlere iyi davranmazdı. Hepimizin içten içe onun ölümüne sevindiğini biliyorum. Evet, Caroline Hala'nın bile. Zavallı kadıncağız, o adama bizden daha uzun süre katlanmak zorunda kaldı."

Barbara birden sakinleşti. "Bir süredir düşünüyorum. Caroline Hala, Sir Claud'u zehirlemiş olabilir. Dün geceki kalp krizi çok tuhaftı. Düşünün ki, yıllardır duygularını bastıran Caroline Hala güçlü bir ruhsal kompleks..."

"Teorik olarak bu mümkün," diye mırıldandı Hastings.

"Formülü kimin çaldığını merak ediyorum. Herkes kalyanın çaldığına inanıyor, ancak ben Tredwell'den şüpheleniyorum."

"Uşağınızdan mı? Tanrı aşkına, neden?"

"Çünkü çalışma odasına hiç yaklaşmadı."

Hastings şaşırmıştı. "Ama o halde nasıl..."

"Ben hep en az kuşku duyulan kişiden şüphelenirim. En karmaşık cinayet davalarında her zaman böyle olur. Ve bizim olayımızda da en az şüphelenilecek kişi Tredwell."

"Sizden başka tabii," dedi Hastings gülerek.

"Ah, ben mi?" Barbara kalkarak ondan uzaklaştı. "Ne kadar ilginç..."

"İlginç olan ne?" Hastings de ayağa kalkmıştı.

"Aklıma gelen bir şey. Bahçeye çıkalım. Burası beni boğuyor." Barbara camlı kapıya yürüdü.

"Maalesef ben burada kalmalıyım," dedi Hastings.

"Neden?"

"Bu odadan ayrılamam."

"Bu oda sizde saplantı haline gelmiş, Bay Hastings. Dün geceyi hatırlıyor musunuz? Hepimiz formülün çalınması yüzünden son derece şaşkındık. Sonra siz içeri girdiniz ve, 'Burası ne kadar hoş bir oda,' dediniz. İkinizin odaya girişi unutulmayacak bir andı. Yanınızda o ufak tefek adam ve nazik tavrınızla siz."

"Poirot'nun ilk bakışta insana tuhaf göründüğünü itiraf etmeliyim," dedi Hastings. "Ve kendine has huyları vardır. Mesela, tam bir düzen hastasıdır. En küçük dağınıklık, karşısındaki insanın kıyafetindeki

en önemsiz bozukluk bile onun için işkenceden farksızdır."

'Birbirinizden ne kadar farklısınız," dedi Barbara gülerek. "Poirot'nun olayları çözme yöntemi tamamiyle kendisine özgüdür. Düzenli ve sistemli çalışmaya bayılır. Ayak izleri ve sigara külü gibi ayrıntılar bile onun için delil teşkil eder. Öte yandan bunların da tek başlarına anlam ifade etmeyeceğini söyler. Sonra yumurta biçimi kafasını gösterir ve, 'Gri beyin hücreleri!' der heyecanla."

"Yine de, onun sizin kadar sevimli olmadığına inanıyorum," dedi Barbara. "'Burası ne hoş bir oda' deyişinizi unutamıyorum."

"Ama gerçekten hoş bir oda."

"Sizinle aynı fikirde değilim." Barbara elinden tutarak onu camlı kapıya götürmeye çalıştı. "Bu kadar yeter. Hadi, benimle gelin."

"Anlamıyorsunuz." Hastings elini kurtardı. "Poirot'ya söz verdim."

"Bu odadan ayrılmayacağınıza dair mi? Ama neden?"

"Size açıklayamam."

Barbara bir süre sustu; sonra aniden tavır değiştirerek Hastings'in arkasına geçti. Bir şiirden dizeler okumaya koyuldu. "'Çocuk alev alan güvertede duruyordu...'"

"Kusura bakmayın, anlayamadım?"

"'Ondan başka herkesin terkettiği yerde.' Ee, şirin adam?"

"Sizi hiç anlamıyorum," dedi Hastings.

"Anlamanız gerekmiyor zaten. Gerçekten çok şirin bir insansınız." Barbara koluna girdi. "Hadi, sizi baştan çıkarayım. Size hayranım."

"Benimle şakalaşıyorsunuz."

"Hayır, size bayılıyorum. Her halinizle savaş öncesi dönemi

temsil ediyorsunuz."

Hastings bu sefer kadının onu camlı kapıya götürmesine karşı çıkamadı. "Siz de olağanüstü bir kadınsınız. Tanıdığım kızların hiçbirine benzemiyorsunuz."

"Bunu duymak beni çok mutlu etti. Bu iyiye işaret." Camlı kapıların önünde karşılıklı duruyorlardı.

"İyiye işaret mi dediniz?"

"Evet. Bu tür sözler bir kızı ümitlendirir."

Hastings'in yüzüne ateş basarken, onu bahçeye sürükleyen Barbara neşeyle güldü.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Barbara'yla Hastings'in bahçeye çıkışlarının ardından, kütüphane ancak bir iki dakika boş kalmıştı. Sonra koridor kapısı açıldı ve elinde nakış torbasıyla Caroline Amory girdi. Doğruca kanepeye giderek, minderlerin arkasında bir şey aramaya başladı. O sırada Dr. Carelli içeri girdi. Elinde şapkası ve küçük bir valiz vardı. Caroline Amory'yi görünce, rahatsız ettiğini düşünerek özür diledi.

Bayan Amory doğruldu. Yüzü hafifçe kızarmıştı. "Örgü şişimi arıyordum." Elindeki şişi gösterdi. "Minderin arkasına düşmüş." Carelli'nin elindeki çantayı gördü. "Gidiyor musunuz, Dr. Carelli?'

Adam çantasıyla şapkasını sandalyelerden birinin üstüne

koydu. "Konukseverliğinizi daha fazla istismar etmek istemedim."

Bayan Amory sevincini gizlememişti. "Böyle düşünüyorsanız..." Ev halkının tabi olduğu koşullar aklına geldi sonra. "Fakat bazı formaliteler var ve..."

"Hepsi halloldu," dedi Carelli. "Gitmeniz gerektiğine inanıyorsanız..." "Evet."

"Arabayı hazırlasınlar öyleyse." Bayan Amory şöminenin yanındaki zili çalmak üzere o tarafa gitti.

"Buna gerek yok. Her şey ayarlandı."

"Ama valizinizi kendiniz taşıyorsunuz. Bu hizmetkârlar! Hepsinin ahlakı bozulmuş!" Bayan Amory kanepeye oturup örgüsünü eline aldı. "Dikkatlerini işlerine veremiyorlar, Dr. Carelli. Akıllan başka yerlerde. Ne tuhaf, öyle değil mi?"

Carelli huzursuz görünüyordu. "Çok ilginç," diye kaçamak bir cevap verip telefona baktı.

Bayan Amory bir yandan örgüsünü örerken, bir yarıdan da havadan sudan konuşuyordu. "Sanırım on iki çeyrek treniyle gideceksiniz. Acele etmelisiniz. Niyetim sizi telaşlandırmak değil elbette. Telaş..."

"Haklısınız," diye sözünü kesti Carelli. "Fakat daha çok zamanım var. Telefonu kullanabilir miyim acaba?"

Bayan Amory bir an başını kaldırıp baktı. "Elbette." Örgüsüne devam etti. Carelli'nin görüşmeyi yaparken yalnız kalmak isteyebileceği aklına gelmemiş havasındaydı.

Carelli, "Teşekkür ederim," diye mırıldanarak, telefon rehberinde bir numara arar gibi yaptı. Sabırsız bakışları Bayan Amory'deydi.

"Sanırım yeğeniniz Barbara sizi arıyordu."

Bayan Amory örgüsüne ara vermeden yeğeni hakkında konuşmaya başladı bu kez. "Sevgili Barbara! Ne tatlı bir kız. Burada onun yaşında bir kıza göre çok tekdüze ve sıkıcı bir hayatı var. Ama şimdi durum değişecek tabii." Yüzünden memnun bir ifade gelip geçti. "Ben unumu eledim eleğimi astım. Fakat Barbara neşeli, hareketli bir hayatı hak ediyor. Dünyanın bütün Beeswax'leri bile bunun yerini tutamaz."

Dr. Carelli'nin yüzünde şaşkınlıkla huzursuzluk arası bir ifade belirdi. "Beeswax mi?"

"Evet, Beeswax... yoksa Bemax mıydı? Vitaminleri kastediyorum. B, C ve D vitaminleri. Beriberi hastalığına yakalanmanızı önleyenler hariç, hepsi. İngiltere'de beriberi hastalığı olmadığı için ona

gerek yok. Bay Raynor'a da her gün kahvaltıdan sonra Beeswax almasını önerdim. Zavallı çocuk çok solgun. Lucia'ya da kullanmasını söyledim, fakat yapmıyor." Caroline Amory başını iki yana salladı. "Ben çocukken, Beeswax, yani Bemax içmezsem karamela yemem yasaklanırdı. Fakat devir değişti. Evet, değişti."

Carelli öfkesini saklamakta güçlük çekiyordu artık. "Evet, Bayan Amory," dedi elinden geldiğince nazik bir sesle. Sonra sorunu doğrudan halletmeye karar verdi. "Barbara sizi çağırıyor galiba."

"Beni mi çağırıyor?"

"Evet. Duymuyor musunuz?"

Bayan Amory kulak kabarttı. "Hayır. Ne tuhaf." Örgüsünü topladı. "Kulaklarınız çok hassas olmalı, Dr. Carelli. Aslında benimkiler de iyi işitir. Hatta denmişti ki..."

Örgüsünü düşürünce, Carelli yerden alıp verdi. "Teşekkür ederim, Dr. Carelli. Amory'lerin kulakları hassastır. Babanım duyuları da çok sağlamdı. Seksen yaşında bile gözlüksüz okurdu." Örgüsünü tekrar düşürünce, Carelli yine kaldırıp verdi.

"Teşekkür ederim, Dr. Carelli. Babam gerçekten sağlıklı bir adamdı. Hep kuş tüyü yatağında uyur, pencereleri hiç açmazdı. Gece ayazının sağlığa zarar verdiğini söylerdi. Ne yazık ki, gut hastalığına yakalandığında ona bakması için tutulan hemşire pencereleri ardına kadar açıyordu. Zavallı babam bu yüzden öldü."

Örgüsünü üçüncü kez düşürünce, Carelli yün yumağını bu sefer eline sıkıca tutuşturduktan sonra kapıya kadar ona eşlik etti. Bayan Amory ara vermeden konuşmaya devam ediyordu. "Hemşireleri pek

sevmem. Dr. Carelli. Hastaları hakkında dedikodu yaparlar, çok çay içerler, hizmetkârları da ezmeye çalışırlar."

"Haklısınız, hanımefendi." Carelli sabırsız bir hareketle kapıyı açtı.

"Teşekkür ederim," dedi Bayan Amory. Carelli onu adeta iteleyerek odadan çıkarıp kapıyı kapadı. Çalışma masasına koşarak ahizeyi kaldırdı. "Burası Market Cleve 314. Londra'dan bir numara bağlamanızı rica ediyorum. Soho 8853... Hayır, 53... Evet... Bekliyorum... Tamam."

Carelli telefonu kapayıp bir süre sabırsızca tırnaklarını kemirdikten sonra çalışma odasının kapısına yürüdü. Kapıyı açtı ve odaya girdi. Aynı anda Edward Raynor koridor kapısından kütüphaneye adımını atmıştı. Şöyle bir etrafına bakındıktan sonra şömineye gitti ve çıraların durduğu vazoya elini uzattı. Carelli çalışma odasından

çıkıp kapıyı kaparken, Raynor onu gördü.

"Burada olduğunuzu bilmiyordum, Dr. Carelli."

"Bir telefon bağlattım, onu bekliyordum."

"Ya!"

Carelli, "Polis müfettişi ne zaman geldi?" diye sordu kısa bir sessizliğin ardından.

"Galiba yirmi dakika önce. Onu gördünüz mü?"

"Sadece uzaktan."

"Scotland Yard'dan," diye açıkladı Raynor. "Bu civarda başka bir olay üzerinde çalışıyordu sanırım. Bölge polisi haber verince hemen gelmiş."

"Büyük şans, öyle değil mi?"

"Evet." Raynor o anda çalan telefonu açmak üzere hareketlenirken Carelli önüne geçti. "Sanırım bu benim beklediğim telefon. İzin verirseniz..."

"Tabii. Hemen çıkıyorum."

Raynor odadan çıkar çıkmaz Carelli ahizeyi kaldırdı. Sesini alçaltmıştı. "Alo? Miguel'le mi görüşüyorum?.. Evet?.. Kahretsin, hayır... İmkansızdı... Hayır, anlamıyorsun, yaşlı adam dün gece öldü... Hemen buradan ayrılıyorum... Japp burada... Japp. Biliyorsun, Scotland Yard müfettişi... Hayır, henüz onunla karşılaşmadım... Ben de öyle umuyorum... Her zamanki yerde, bu gece dokuz buçukta... Tamam."

Carelli telefonu kapayıp şapkasını başına yerleştirdi. Valizini alarak bahçeye açılan camlı kapıya gitti. Tam çıkacakken, içeri girmekte olan Hercule Poirot'yla çarpıştı. "Pardon, Mösyö Poirot."

"Önemli değil." Poirot yolu tıkamayı sürdürdü.

"Geçmeme izin verirseniz..."

"İmkansız," dedi Poirot nazikçe.

"Israr etmek zorundayım."

"Maalesef." Poirot dostça gülümsüyordu.

Carelli aniden Poirot'ya saldırdı. Ancak Poirot atik davranıp ustalıkla yana çekilerek onu geriye itti. Aynı anda, İtalyan doktorun elindeki çantayı almayı da başarmıştı. Tam o sırada, Poirot'nun ardından odaya giren Müfettiş Japp, Carelli'yi yakaladı.

"Hey, neler oluyor?" diye sordu Müfettiş Japp. "Yüce Tanrım, ama bu Tonio!"

"Ah!" Poirot onlardan uzaklaştı. "Bu beyefendiyi gözünün ısıracağına emindim, dostum."

"Onu çok iyi tanıyorum," diye onayladı Japp. "Tonio çok ünlü biridir. Öyle değil mi, Tonio? Mösyö Poirot'nun hareketine şaşırdığını tahmin ediyorum. O numaranın adı neydi, Poirot? Jujitsu mu? Zavallı Tonio!"

Poirot valizi masanın üstüne koyup açarken, Carelli, Japp'e hitaben hırlarcasına konuştu. "Aleyhimde kullanabileceğiniz bir şey yok. Beni tutamazsınız."

"Acaba?" dedi müfettiş. "Formülü çalan ve ihtiyarı öldüren kişiyi fazla uzakta aramayacağız bence." Poirot'ya döndü. "Bu iş tam Tonio'rıun alanına giriyor. Onu kaçmaya çalışırken yakaladığımıza göre, mal üzerinde çıkarsa hiç şaşmam."

"Sana katılıyorum," dedi Poirot.

Japp, Carelli'nin üstünü ararken, Poirot da çantayı karıştırıyordu.

"Evet?" diye sordu Japp.

"Burada bir şey yok." Dedektif valizi kapadı. "Düşkırıklığına uğradım doğrusu."

"Kendinizi çok akıllı sanıyorsunuz, değil mi?" diye tısladı Carelli. "Ama size şunu söyleyebilirim..." Poirot sakin ancak kararlı bir sesle sözünü

kesti. "Bu hiç de akıllıca olmaz bayım."

Carelli şaşırmıştı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Mösyö Poirot haklı," dedi Japp. "Çenenizi kapasanız iyi olur." Koridor kapısını açarak seslendi, "Johnson!" Genç polis memuru başını içeri uzattı. "Aileyi biraraya toplar mısın?" dedi Japp. "Hepsi buraya gelsin."

"Tabii, efendim." Johnson uzaklaştı.

"İtiraz ediyorum! Ben..." Carelli soluk soluğaydı. Birden valizini kaptığı gibi camlı kapıya koştu. Fakat ardından atılan Japp onu yakaladı ve kanepeye savurdu. Çantayı da elinden almıştı. "Şimdilik kimse canınızı yakmadı. Bu yüzden, sakin olun." Carelli korkuyla sindi.

Poirot ağır adımlarla camlı kapıya yürüdü. Carelli'nin çantasını sehpanın yanına koyan Japp,

"Lütfen gitmeyin, Mösyö Poirot," diye seslendi ardından. "Durum giderek ilginç bir hal alıyor."

"Hayır, sevgili Japp. Bir yere gittiğim yok. Bu aile toplantısı gerçekten de ilginç geçecek."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Amory ailesi birkaç dakika sonra kütüphanede toplanmaya başladığında, Carelli hâlâ bir karış suratla kanepede oturuyordu. Poirot da camlı kapının yanında ayaktaydı. Ardında Hastings'le bahçeden içeri giren Barbara, Carelli'nin yanına oturdu. Hastings de Poirot'nun yanına gitti. "Hastings," diye fısıldadı Poirot. "Hepsinin oturduğu yerlere dikkat etmeni istiyorum."

"Bu ne işe yarayacak?"

"Psikolojik açıdan önemli, dostum."

Lucia içeri girdi ve masanın sağındaki sandalyeye oturdu. Caroline Amory'yle Richard birlikte geldiler. Caroline tabureye oturdu. Richard masanın öbür tarafına geçerek her an korumak istercesine gözlerini karısına dikti. En son

gelen Edward Raynor koltuğun arkasına geçti. Johnson kapıyı kapayarak orada beklemeye başladı.

Richard Amory, Müfettiş Japp'i ailenin henüz görüşmediği iki ferdiyle tanıştırdı. "Halam, Bayan Caroline Amory ve kuzenim Barbara Amory."

"Bütün bunların anlamı ne, müfettiş?" diye sordu Barbara.

Japp onu duymazdan geldi. "Herkes burada, değil ini?" Şömineye gitti,

Caroline Amory şaşkın ve endişeliydi. "Anlamıyorum... bu beyin burada ne işi var?"

"Sana açıklamam gereken bir şey var," dedi Richard. "Dr. Graham babamın zehirlenerek öldüğünü söyledi."

"Ne?" diye Caroline Amory dehşet içinde inledi.

Richard, "Hiyosinle zehirlenmiş," diye ekledi.

Raynor irkilmişti. "Hiyosinle mi? Ama benim gördüğüm..." Susup Lucia'ya baktı.

Müfettiş Japp, Raynor'a yaklaştı. "Ne gördünüz?"

Sekreter mahcup olmuş gibiydi. "Hiç... En azından..." Sesi hafifleyerek duyulmaz oldu.

"Kusura bakmayın, Bay Raynor. Fakat gerçeği öğrenmek zorundayım. Haydi. Herkes bir şey gizlediğinizin farkında."

"Önemli bir şey değil. Eminim mantıklı bir açıklaması vardır."

"Neyin açıklaması, Bay Raynor?" diye sordu Japp.

Raynor hâlâ tereddütteydi.

"Evet?" diye üsteledi Japp.

"Sadece..." Raynor kararını vererek anlatmaya koyuldu. "Bayan Lucia Amory'nin o küçük tabletlerden bir miktarını avucuna boşalttığını gördüm."

"Ne zaman?"

"Dün gece. Sir Claud'un çalışma odasından çıkarken gördüm. Diğerleri gramofonun basındaydılar. Bayan Lucia tablet dolu tüplerden birini aldı sanırım hiyosindi ve içindekilerden çoğunu avucuna döktü. Sonra Sir Claud beni çalışma odasına çağırdı."

"Bunu neden daha önce söylemediniz?" diye soran Japp, bir şey söylemek isteyen Lucia'yı susturdu. "Bir dakika lütfen, Bayan Amory. Önce Bay Raynor'ı dinleyelim."

"Sonra bu konu aklımdan çıktı," dedi Raynor. "Bay Richard Amory az önce Sir Claud'un hiyosinle zehirlendiğini söyleyince hatırladım. İki olay arasında aniden kafamda bir ilişki kurduğum için irkildim demin. O tabletler hiyosin olmayabilirdi elbette. Belki de

başka bir ilaçtı Bayan Lucia Amory'nin aldıkları."

Japp, Lucia'ya döndü. "Evet, hanımefendi. Ne diyecektiniz?"

Lucia gayet sakin ve kararlıydı. "Uyumak için bir şeylere ihtiyacım vardı."

Japp tekrar Raynor'a baktı. "Bayan Amory'nin tüpü hemen hemen boşalttığını mı söylemiştiniz?"

"Bana öyle gelmişti."

Japp, "Uyuyabilmek için o kadar hapa ihtiyacınız olduğunu sanmıyorum," dedi Lucia'ya hitaben. "Bir iki tanesi yeterdi. Gerisini ne yaptınız?"

Lucia düşündü. "Hatırlamıyorum." Devam edecekken, Carelli ayağa fırlayarak, "Görüyor musunuz, müfettiş?" dedi. "İşte katil bu kadın!"

Hastings hışımla kalkarak Carelli'den uzaklaşan Barbara'nın yanına gitti. "Gerçeği

öğreneceksiniz, müfettiş," diye devam etti Carelli. "Buraya bu kadınla görüşmeye geldim. Bana haber yollayarak, Sir Claud'un formülünü ele geçireceğini ve bana satabileceğini bildirmişti. Ben geçmişte bu tür işlerle uğraşırdım."

Japp, "Fazla bir şey anlattınız sayılmaz," diyerek, Carelli'yle Lucia'nın arasında durdu. "Bu kadarını zaten biliyorduk." Lucia'ya döndü. "Bütün bunlara ne diyorsunuz, madam?"

Lucia kül gibi bir yüzle ayağa kalkarken, Richard yanına geldi. "Buna daha fazla izin vermeyeceğim..."

Japp onu susturdu. "Lütfen, bayım."

"Şu kadına bir bakın," diye devam etti Carelli. "Hiçbiriniz onun gerçek yüzünü görmüyorsunuz. Ama ben biliyorum! O, Selma Goetz'in kızı! Dünyanın gelmiş geçmiş en kepaze kadınının kızı!"

"Bu doğru değil, Richard!" diye bağırdı Lucia. "Yalan! Sakın onu dinleme..."

Richard, "Vücudundaki bütün kemikleri kıracağım!" diye hırladı Carelli'ye.

Japp ona yaklaştı. "Sakin olun lütfen. Meselenin özüne inmek zorundayız." Tekrar Lucia'ya döndü. "Devam edin, Bayan Amory/

Lucia kısa bir suskunluğun ardından konuşmaya çalıştı. "Ben... ben..." Önce kocasına baktı, sonra Poirot'ya dönerek elini ümitsizce uzattı.

"Cesaret, madam," dedi Poirot. "Bana güvenin ve gerçeği anlatın. Artık yalana gerek yok. Gerçekleri anlatmanın tam zamanı.

Lucia tekrar yardım istercesine ona bakınca, Poirot, "Cesaret, madam," diye tekrarladı. Si, si. Cesur olun ve konuşun." Poirot tekrar camlı

kapının yanına giderek orada durdu.

Lucia bu kez daha uzun bir sessizliğin ardından hafif bir sesle söze başladı, "Selma Goetz'in kızı olduğum doğru. Fakat bu adamdan evimize gelmesini istediğim ya da ona Sir Claud'un formülünü satmayı teklif ettiğim doğru değil. Bu şahıs buraya bana şantaj yapmaya geldi!"

"Şantaj!" Richard karısının yanına yaklaştı. Lucia kocasına baktı. Sesinde telaşlı bir ifade vardı. "Formülü ona getirmezsem, annemle ilgili bildiklerini sana açıklamakla tehdit etti beni. Fakat formülü ben çalmadım. Carelli çalmış olmalı. Bunun için fırsatı vardı. Çalışma odasında yalnız kalmayı başardı. Herkesi formülü benim çaldığıma inandırmak için zehri içmemi istediğini şimdi anlıyorum. Beni adeta hipnotize

ederek..." Richard'ın omzunda hıçkırarak ağlamaya başladı.

"Lucia, zavallı sevgilim!" Richard karısına sarıldı; ardından sakinleştirmesi için Caroline Amory'ye teslim ederek Japp'e döndü. "Müfettiş, sizinle yalnız konuşmak istiyorum."

Japp yardımcısı Johnson'a bakarak başını salladı. "Pekâlâ." Johnson çıkmaları için Lucia'yla Bayan Amory'ye kapıyı açarken, Hastings ve Barbara bu fırsattan yararlanarak camlı kapıdan tekrar bahçeye çıktılar. Edward Raynor odadan ayrılırken, "Çok üzgünüm, Bay Amory," dedi Richard'a.

Carelli valizini alarak Raynor'ın peşinden odadan çıkarken, Japp, "Bayan Caroline Arhory'den ve tabii Dr. Carelli'rfen gözünü ayırma," dedi Johnson'a. Carelli kapıda durup onlara bakarken, Japp, "Kimse

saçma bir harekete kalkışmasın," diye devam etti.

"Anlıyorum, efendim." Johnson, Carelli'nin peşi sıra kütüphaneyi terketti.

"Kusura bakmayın, Bay Amory." Japp, Richard'a döndü. "Fakat Bay Raynor'ın anlattıklarından sonra, her türlü tedbiri almak zorundayım. Ve söyleyeceklerinize tanıklık etmek üzere Mösyö Poirot'nun da burada kalmasını rica ediyorum."

Richard ani karara varmış bir adamın edasıyla müfettişe yaklaştı ve derin bir soluk alarak anlatmaya başladı. "Müfettiş!"

"Evet?"

"Gerçeği itiraf etmenin zamanı geldi," dedi Richard kesin bir dille. "Babamı ben öldürdüm."

Japp gülümsedi. "Buna inanmamızı beklemeyin, bayım."

Richard afallamıştı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Hayır, bayım. Zokayı yutmadık. Genç eşinize çok bağlı oluşunuzu anlayışla karşılıyorum. Ne de olsa, yeni evlisiniz. Fakat kötü bir kadın uğruna boynunuzu yağlı ilmeğe uzatmaya değmez. Bu kadın ne kadar güzel olsa da."

"Müfettiş Japp!" Richard enikonu öfkelenmişti.

Bu çıkıştan etkilenmeyen Japp, "Bana kızmanıza gerek yok,"'dedi. "Lafı dolandırmadan size gerçeği anlattım ve Mösyö Poirot'nun da aynı şeyleri söyleyeceğinden kuşkum yok. Kusura bakmayın ama iş iştir; cinayet de cinayettir. Hepsi bu." Japp başıyla kısa bir selam verip odadan çıktı.

Richard istifini bozmadan kanepede oturan Poirot'ya dönerek, "Siz de bana aynı şeyleri mi söyleyeceksiniz, Mösyö Poirot?" dedi soğuk bir sesle.

Ayağa kalkan Poirot cebinden tabakasını çıkarıp bir sigara aldı ve soruya soruyla karşılık verdi. "Mösyö Amory, karınızdan ilk olarak ne zaman şüphelendiniz?"

"Ben asla..."

Poirot onun sözünü keserken, masadaki kibrit kutusunu aldı.

"Sizden rica ediyorum, Mösyö Amory. Bana gerçeği anlatın. Eşinizden şüphelendiğinizi biliyorum. Benim gelişimden önce başlamıştınız şüphelenmeye. Beni evden bu nedenle uzaklaştırmaya çalıştınız. İnkâr etmeyin. Hercule Poirot'yu kandırmak imkansızdır." Dedektif sigarasını yaktıktan sonra, kendisinden çok daha uzun boylu genç adama bakarak gülümsedi. Kibrit kutusunu tekrar masaya koymuştu. İki adam arasında komik bir tezat vardı.

Richard, 'Yanılıyorsunuz," dedi gergin bir ifadeyle. "Vahim bir

şekilde yanılıyorsunuz hem de. Lucia'dan nasıl şüphelenirim?"

"Öte yandan, sizin aleyhinizde de bazı şeyler var." Poirot düşünceli bir edayla kanepeye oturdu tekrar, "ilaçlarla siz de haşır neşir oldunuz, kahveyi siz verdiniz, paraya acilen ihtiyacınız var. Evet, bu durumda sizden de şüphelenilmesi çok doğal."

"Müfettiş Japp sizinle aynı fikirde değil ama."

"Ah, Japp. Her zaman çok sağduyuludur." Poirot gülümsedi. "Ne de olsa, o aşık bir kadın değil."

"Aşık bir kadın mı?" Richard şaşırmıştı.

"Size bir psikoloji dersi, mösyö. Eve ilk geldiğimde, eşiniz burada kalıp katili bulmam için adeta yalvardı bana. Suçlu bir kadın bunu yapar mıydı?"

"Yani..."

"Yani," diye sözünü kesti Poirot. "Bugün güneş batmadan önce, karınızın önünde diz çökerek sizi bağışlaması için yalvaracaksınız."

"Siz ne diyorsunuz?"

"Belki fazla konuştum." Poirot ayağa kalktı. "Bana güvenin, mösyö. Kendinizi Hercule Poirot'ya emanet edin."

Richard, "Lucia'yı kurtarabilir misiniz?" diye sordu ümitsizce.

Poirot ciddi bir edayla baktı ona. "Bunu yapmaya zaten söz vermiştim fakat bu denli zor olacağını bilemezdim. Bana zorluk çıkarmadan ve soru sormadan dediklerimi yapacağınıza söz vermelisiniz. Buna söz veriyor musunuz?"

Richard, 'Tabii," dedi gönülsüzce.

"Çok iyi. Şimdi beni iyi dinleyin. Önereceğim hareket tarzı zor ya da imkansız değil. Aslında, gayet mantıklı. Bu eve kısa süre sonra

araştırma için polisler gelecek. Her tarafı didik didik edilecek. Siz ve aileniz için oldukça nahoş bir durum. Evden ayrılmanızı öneririm."

"Yani evi polise mi teslim edeyim?" diye sordu Richard kuşkuyla.

"Evet, önerim bu. Kurallar gereği fazla uzaklaşmayacaksınız tabii. Kasabadaki otelin gayet rahat olduğu söyleniyor. Orada oda ayırtın. Polis sizleri sorguya çekmek istediğinde kolayca bulur böylece."

"Otele ne zaman çıkmamızı öneriyorsunuz?"

Poirot sevinçle atıldı. "Bana kalırsa... hemen!"

"Evi terketmemiz tuhaf olmayacak mı?"

"Kesinlikle hayır." Poirot tekrar gülümsedi. "Aksine, bir hassasiyet ifadesi olarak algılanacaktır. Bu evde artık bir saat bile oyalanmayı aklınıza getirmeyin. Sizi temin

ederim, gayet yerinde bir hareket olacak."

"Peki, Müfettiş Japp ne diyecek bu işe?"

"Bu konuyu bana bırakın," dedi Poirot.

"Yaptığımızın ne işe yarayacağını hâlâ anlayabilmiş değilim."

"Tahmin ediyorum." Poirot kendisinden gayet emin görünüyordu. Omuz silkti. "Anlamanız da gerekmiyor. Fakat ben, yani Hercule Poirot, ne yaptığımı biliyorum. Bu yeterli." Richard'ın omuzlarını tuttu. "Gidin ve gereken düzenlemeleri yapın. Uğraşamayacak durumdaysanız, bu işler için Raynor'ı görevlendirin. Gidin! Gidin!" Richard'ı iteklercesine kapıya götürdü.

Ona son bir defa ümitsizce bakan Richard odadan çıkmıştı. "Ah, şu İngilizler! Ne kadar inatçı oluyorlar," dedi Poirot. Sonra camlı

kapıya giderek seslendi. "Matmazel Barbara!"

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Barbara Amory kapıda belirdi. "Ne oldu? Bir sorun mu var?"

Poirot en sıcak gülümsemesini takındı. "Ah, matmazel. Birkaç dakika için sizi dostum Hastings'e izin verebilir misiniz acaba?"

Barbara çapkın bir ifadeyle baktı. "O şirin adamı benden

ayırmak istiyorsunuz demek!"

"Sadece çok kısa bir süre için, matmazel. Söz veriyorum!"

"Öyleyse anlaştık, Mösyö Poirot." Barbara bahçeye seslendi. "Hayatım, gelir misin lütfen?"

"Teşekkür ederim," dedi Poirot gülümseyerek hafifçe eğilirken. Barbara bahçeye çıkmıştı. Biraz sonra Hastings camlı kapıdan içeri girdi. Biraz utanmış görünüyordu.

"Ee, ne diyorsun?" diye sordu Poirot canı sıkılmış gibi yaparak.

Hastings özür dilercesine gülümserken, Poirot, "Masum numarası yapmak seni kurtarmaz," dedi. "Seni burada gözcü olarak bırakıyorum, oysa sen o genç ve güzel hanımla bahçede yürüyüşe çıkıyorsun. Genellikle güvenilir bir insansın, mon cher, fakat güzel kadınlara karşı zaafın var. Zut alors!"

Hastings kıpkırmızı kesildi. "Gerçekten üzgünüm, Poirot. Tam bahçeye çıkmıştım ki, camdan senin odaya girdiğini gördüm ve dışarda kalmamın önemli olmadığını düşündüm."

"Yani gelip de yüzüme nasıl bakacağını bilemedin," dedi Poirot. "Fakat bu hareketinin giderilemez zararları olabilirdi, dostum. Carelli'yi burada tek başına

buldum. Hangi delili yok ettiğini Tanrı bilir."

"Gerçekten çok üzgünüm, Poirot. Hem de çok."

"Telafisi imkansız bir zarara yol açmadıysan, şansımız var demektir. Fakat şimdi, mon ami, küçük gri beyin hücrelerimizi çalıştırmanın zamanı geldi." Poirot dostunun yanağına hafif bir şaplak indirdi.

"Güzel! İşe koyulalım!"

"Güzel değil, dostum. Aksine, çok kötü ve belirsiz." Poirot'nun yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. "Dün geceki kadar karanlık hatta." Bir an düşündü. "Fakat... Evet... Bir fikrim var.. Evet, bundan başlayacağız!"

Hastings'in kafası karışmıştı. "Biraz açıklar mısın?"

Poirot'nun sesi ciddi bir ifadeye büründü. "Sir Claud ne sebepten öldü, Hastings? Buna cevap ver. Sir Claud neden öldü?"

Hastings bakakalmıştı. "Bunu biliyoruz ya."

"Öyle mi? Emin misin?"

"Şey... evet." Hastings pek emin görünmüyordu oysa. "Zehirlendiği için öldü."

Poirot elini sabırsızca salladı. "Tamam da niçin zehirlediler onu?"

Hastings düşündü. "Hırsız, kimliğinin anlaşıldığından şüphelenmiş olmalı..."

Poirot başını ağır ağır iki yana sallıyordu. Hastings devam etti. "Çünkü hırsız... kim olduğunun anlaşıldığından korkuyordu..." Poirot'nun hâlâ başını olumsuz anlamda salladığını görünce sustu.

"Düşün, Hastings... Hırsızın şüphelenmediğini varsayalım."

"Pek anlamadım," diye itiraf etti Hastings.

Poirot önce arkasını döndü, sonra kolunu kaldırdı. "Sana olayların

gelişimini sırasıyla, daha doğrusu olması gerektiği şekilde tekrar anlatayım."

Poirot devam ederken Hastings masanın etrafındaki sandalyelerden birine oturdu.

"Sir Claud bir gece koltuğunda ölüyor." Poirot koltuğa oturup bir an düşündü. "Evet, Sir Claud koltuğunda ölüyor. Bu ölüme neyin sebep olduğu bilinmiyor. Büyük ihtimalle kalp krizi denip geçilecek. Özel evraklarının incelenmesi ancak birkaç gün sonra başlar. Aranacak tek belge de vasiyeti. Yeni patlayıcıyla ilgili notlarının kayıp olduğuysa ancak cenazeden sonra ortaya çıkacak. Formülün tamamlandığı ise belki hiç anlaşılamayabilir. Bunun hırsıza sağlayacağı avantajı görüyor musun, Hastings?"

"Evet."

"Nedir o?" diye sordu Poirot.

"Ne, nedir?"

"Güvenlik. Hırsıza sağlayacağı avantaj bu. Değerli emaneti istediği zaman elinden çıkarabilir. Üzerinde hiçbir baskı yok. Formülün varlığı bilinse bile, hırsızın izini kaybettirecek bol zamanı olacak."

"Bu da bir fikir," dedi Hastings kuşkuyla.

"Elbette bir fikir! Kafa ürünü! Ben Hercule Poirot değil miyim? Şimdi, bu fikrin bizi nereye götüreceğine bakalım. Sir Claud'un öldürülmesi, anlık kararla yapılmış bir iş değildi. Önceden planlanmıştı. Çok daha önceden. Şimdi nereye vardığımızı görüyor musun?"

"Hayır. Böyle şeyleri göremediğimi bilirsin. Sir Claud'un kütüphanesinde olduğumuzu görüyorum sadece."

"Haklısın, dostum. Sir Claud'un kütüphanesindeyiz. Vakit de sabah değil, akşam. Derken, ışıklar söndü.

Hırsızın planları aksamaya başlamıştı."

Poirot koltuğunda iyice dikelip parmağını sallayarak konuşmaya devam etti. "Normal koşullarda, Sir Claud ertesi güne kadar kasasını açmayacak ve formülün çalındığını anlamayacaktı. Ama artık işler değişmiş, tıpkı talihsiz yaşlı adamın dediği gibi, hırsız kapana kısılmıştı. Evet. Fakat, aynı zamanda katil olan hırsız, Sir Claud'un bilmediği bir şey biliyordu. Bu da, Sir Claud'un biraz sonra sonsuza dek susturulacağıydı. Hırsız ışıkların karartıldığı kısıtlı süre içinde formülü güvenli bir yere saklamak zorundaydı. Gözlerimizi kapayalım, Hastings. Hiçbir şey göremiyoruz. Fakat duyabiliyoruz. Bayan Caroline Amory'nin karanlıkta neler işittiğini tekrarla, dostum."

Hastings hafızasını zorladı. Duraksayarak anlatmaya başladı.

"Soluk sesleri."

Poirot başını salladı. "Art arda soluk sesleri." Hastings konuşurken başını sallamaya devam ediyordu.

"Devrilen bir sandalyenin gürültüsü... Metalik bir tıkırtı... Sanırım bu anahtar olmalı."

"Doğru," dedi Poirot. "Anahtar. Devam et."

"Bir çığlık. Bağıran Lucia; Sir Claud'a sesleniyor. Ardından kapı vuruldu ve... Bir dakika! En başta, yırtılan bir ipeğin sesi duyulmuş!" Hastings gözlerini açtı.

Poirot, "Evet, yırtılan ipek!" dedi heyecanla. Önce masaya, sonra şömineye gitti. "Her şey o karanlık saniyelerde gizli, Hastings. Gel gör ki, kulaklarımız bize... hiçbir şey anlatmıyor." Çıraların konduğu vazoyu düzeltti.

"Bu lanet şeyleri düzeltip durmaktan vazgeç, Poirot! Sürekli onlarla oynuyorsun!"

Poirot dikkat kesilerek elini vazodan çekti. "Ne dedin? Evet, doğru." Vazonun içindekilere baktı. "Bir saat önce de düzeltmiştim onları. Şimdi tekrar düzeltme ihtiyacı duydum." Birden heyecanlandı. "Neden sence?"

"Yamuk durdukları için." dedi Hastings sıkıntıyla. "Senin şu düzen hastalığın!"

"İpeğin yırtılması! Hayır, Hastings! Ses aynı." Çıralarla birlikte duran, ateşi tutuşturmaya yarayan katlanmış kâğıt parçalarına bakıp vazoyu aldı. "Yırtılan kâğıt!" Şömineden uzaklaştı.

Heyecanı Hastings'e de bulaşmıştı. "Ne var?" Poirot'nun yanına koştu.

Poirot kanepeye boşalttığı kâğıt parçalarını incelemeye koyuldu. Bazılarını Hastings'e veriyordu. "Bu, bu, bir de bu."

Hastings kâğıt parçalarından birini açarak okudu. "C19 N23..."

"Evet, evet!" dedi Poirot. "İşte formül."

"Bu harika!"

"Çabuk! Onları tekrar katlayalım!" Hastings dediğini yapmaya başladı. "Çok yavaşsın!" dedi Poirot. "Çabuk! Çabuk!" Kağıtlar katlandıktan sonra vazoya koyup, vazoyu şöminenin üzerine bıraktı.

Hastings şaşkın halde yanına gitti.

"Ne yaptığımı anlamadın, değil mi, Hastings? Söyle, bu vazodakiler nedir?"

"Ateş yapmakta kullanılan çıralar ve kağıtlar elbette."

"Hayır, man ami, bunlar peynir!"

"Peynir mi?"

"Evet, dostum. Peynir."

"Poirot, sen iyi misin?" dedi Hastings alayla. "Başın falan ağrımıyor ya?"

Poirot bunu duymazdan geldi. "Peyniri ne amaçla kullanırsın, mon

ami? Sana söyleyeyim. Fare kapanında yem olarak kullanırsın. Ve şimdi fareyi bekleyeceğiz."

"Ve fare de..."

"Tuzağa düşecek," diye tamamladı Poirot. "Bundan emin ol. Ona bir mesaj yolladım. Mutlaka cevap verecektir."

Hastings bu sözlerin anlamını sormaya zaman bulamadan, Edward Raynor içeri girdi. "Demek buradasınız, Mösyö Poirot ve Yüzbaşı Hastings. Müfettiş Japp sizinle konuşmak istiyor. Kendisi yukarıda."

ON ALTINCI BÖLÜM

"Hemen geliyoruz." Poirot ardında Hastings'le kapıya giderken, Raynor şömineye yürüdü. Poirot eşikte aniden durarak Raynor'a döndü. "Bu arada, Mösyö Raynor..." Tekrar odanın ortasına doğru ilerledi. "Dr. Carelli bu sabah kütüphaneye girdi mi acaba?"

"Evet. Onu burada buldum."

"Ah!" Bu cevap Poirot'yı memnun etmişti. "Ne yapıyordu peki?"

"Sanırım telefon ediyordu."

"Siz odaya girdiğiniz sırada mı?"

"Hayır, o sırada Sir Claud'un çalışma odasından kütüphaneye giriyordu."

Poirot biraz düşündü. "Siz tam olarak neredeydiniz?"

Hâlâ şöminenin yanında olan Raynor, "Herhalde burada bir

yerdeydim," dedi.

"Dr. Carelli'nin telefonda ne konuştuğunu duydunuz mu?"

"Hayır. Yalnız kalmak istediğini belli edince, odadan çıktım."

"Anlıyorum." Poirot cebinden kalemle not defterini çıkardı. Birkaç kelime karaladıktan sonra sayfayı kopardı. "Hastings!"

Kapıda bekleyen Hastings yanına geldi. "Bunu Müfettiş Japp'e verir misin lütfen?"

Onun çıkışını izleyen Raynor, "Bütün bunların anlamı ne?" diye sordu.

Poirot kalemle not defterini cebine koydu. "Müfettişe birkaç dakika sonra yanına gideceğimi ve katilin adını söyleyeceğimi bildiren bir not gönderdim."

Raynor, "Sahi mi?" diye sordu heyecanla. "Kim?"

Kısa bir sessizlik oldu. Poirot'nun güçlü kişiliği sekreteri etkisi altına almıştı. "Evet," dedi Poirot. "Katilin kim olduğunu bildiğimi sanıyorum. Yakın zamanda çözdüğüm bir davayı hatırlattı bana. Lord Edgware cinayetini asla unutamam! Ben, Hercule Poirot neredeyse mağlup olacaktım! Hem de boş bir beynin çok basit hileleri karşısında! Biliyor musunuz Mösyö Raynor, basit zekalı insanlar genellikle karmaşık olmayan suçlar işler, sonra da işin peşini bırakırlar. Sir Claud'un katilinin cinayetine heyecan katmayı isteyecek kadar zeki ve üstün olmasını umalım." Poirot'nun gözlerinde heyecanlı ışıltılar vardı.

"Sizi anlamıyorum. Yani, katilin Bayan Lucia Amory olmadığını mı söylüyorsunuz?"

"Hayır, Madam Amory değil. O küçük notu bu yüzden gönderdim.

Zavallı kadın yeterince perişan oldu. Artık sorguya çekilmemeli."

Raynor bir an düşündükten sonra, "O halde, Carelli olmalı!" dedi heyecanlanarak.

Poirot parmağını ona doğru salladı. "Mösyö Raynor, küçük sırlarımı biraz daha saklamama izin verin lütfen." Mendiliyle alnını sildi. "Mon Dieu, bugün hava ne kadar sıcak!"

"Bir şey içmek ister miydiniz? Kusura bakmayın, daha önce teklif etmem gerekirdi."

"Çok naziksiniz. Mümkünse, viski rica ediyorum."

"Tabii. Bir dakika lütfen." Raynor odadan çıkarken, Poirot camlı kapıya giderek bahçeye baktı. Sonra kanepenin minderlerini silkeledi, şömine rafındaki biblolar inceledi. Raynor tepsi içinde iki kadeh viski sodayla odaya döndü. Poirot şöminedeki nesnelerden birine uzandı.

"Yanılmıyorsam, bu değerli bir antika," dedi küçük bir çömleği eline alarak.

"Öyle mi?" Raynor ilgisiz görünüyordu. "Antikadan anlamam. Buyrun." Tepsiyi sehpaya koydu.

"Teşekkür ederim." Poirot yanına gitti.

"Şerefinize." Raynor kadehlerden birini ağzına götürdü.

Poirot da aynısını yaptı. "Sağlığınıza, dostum. Size şüphelerimden söz edeyim şimdi. İlk farkına vardığım..."

Aniden susarak, bir ses duymuş gibi kulak kabarttı. Önce kapıya, sonra Raynor'a bakıp, sessiz olması için parmağını dudağına götürdü.

Raynor başını salladı. İki adam kapıya yaklaştılar. Poirot ona odada kalmasını işaret ederek, kapıyı hızla açtı ve dışarı fırladı. Sonra şaşkın halde Raynor'ın yanına döndü. "Çok tuhaf. Bir şey işittiğime yemin

edebilirim. Nadiren yanılırım oysa. A votre sante, dostum." Viskiyi bir dikişte içti.

"Ah!" Raynor da içkisini içti.

"Bir şey mi dediniz?"

"Hayır. Zihnim çok dolu da."

Poirot kadehini masaya bıraktı. "Siz İngilizlerin şu viskinize bir türlü alışamadım, Mösyö Raynor. Tadı hoşuma gitmiyor. Biraz acı." Koltuğa oturdu.

"Öyle mi? Kusura bakmayın. Benimki acı değildi oysa." Raynor kadehini sehpaya koydu. "Biraz önce bana bir şey söylüyordunuz."

Poirot şaşırmış gibi görünüyordu. "Öyle mi? Ne diyordum acaba? Soruşturmaları adım adım nasıl ilerlettiğimi anlatıyordum galiba. Voyons Bir ipucu diğerini izler. Bir sonraki aşamada elde ettiğimiz bilgiler bir öncekine uyuyor mu? A merveille! Güzel! Devam edebiliriz! Sıradaki meseleye geçelim

öyleyse... hayır! Bu çok ilginç! Halkalardan biri eksik. Düşünelim. Araştıralım. Önemsiz görünen bir ayrıntı, fakat yine de eksik. Çok önemli! Muhteşem!"

Raynor, "Anlıyorum," dedi şüpheyle.

Poirot parmağını öyle şiddetle salladı ki, Raynor geriye çekildi. "Dikkat! Bir dedektif, 'küçük ve önemsiz' dediği zaman, çuvallıyor demektir. 'Böyle olamaz, bunu aklımdan sileceğim' dediği zaman da. Böylesi bir düşünüş tarzı başarısızlığa götürür." Poirot kafasına bir şaplak indirdi. "Size ne dediğimi hatırladım şimdi! Bu da küçük, önemsiz gerçeklerden biriydi. Sizinle toz hakkında konuşmak istiyordum, Mösyö Raynor."

Raynor kibarca gülümsedi. "Toz mu?"

"Evet, toz. Dostum Hastings bana hizmetçi değil dedektif olduğumu hatırlatmıştı. Kendini çok zeki sanıyor, ancak o kadar emin değilim. Hizmetçiyle dedektifin ortak bir yanları vardır. Hizmetçi ne yapar? Temizlik yaparken, kıyıda köşede gizli kalmış şeyleri bulup ortaya çıkarır. Dedektif de aynısını yapmaz mı?"

Raynor sıkılmış gibiydi. "Çok ilginç, Mösyö Poirot." Masanın yanındaki sandalyeye oturdu. "Bütün diyeceğiniz bu muydu?"

"Pek sayılmaz," dedi Poirot. Öne eğildi. "Siz İngilizlerin şu hoş deyimiyle, anlatmaya çalışayım: Gözüme toz atamadınız, ' Mösyö Raynor! Çünkü toz yoktu. Anlıyor musunuz?"

Raynor dikkatle süzdü onu. "Korkarım, hayır."

"O ilaç kutusunun üstünde hiç toz yoktu. Matmazel Barbara bu

gerçeği zaten dile getirmişti. Fakat normal şartlar altında tozlu olmalıydı. Çünkü kutunun durduğu raf..." Poirot söz konusu rafı gösterdi. "... bir parmak tozla kaplıydı. O zaman anladım ki..."

"Neyi anladınız?"

"Kutunun yakın zaman önce oradan indirildiğini. Sir Claud'un katilinin dün gece kutunun yanına gitmesine gerek yoktu; çünkü kullanacağı zehri önceden almıştı. Yalnızca uygun zamanı bekliyordu. Sizin dün gece kutuya yaklaşmanıza gerek yoktu, çünkü ihtiyacınız olan hiyosini daha önceden temin etmiştiniz. Fakat kahveyi elinize aldınız, Mösyö Raynor."

Raynor sabırlı olmaya çalışarak gülümsedi. "Tanrım! Beni Sir Claud'u öldürmekle mi suçluyorsunuz?"

"inkâr mı edeceksiniz?"

Raynor, "Hayır," dedi eskisinden sert bir ses tonuyla. "Neden inkâr edeyim? Yaptığım şeyle gurur duyuyorum. Plan aksaksız yürüyecekti. Fakat Sir Claud'un dün gece kasayı açması işi bozdu. Daha önce hiç böyle yapmamıştı."

Poirot uyuklamaya başlamıştı. "Bunları bana neden anlatıyorsunuz?"

"Neden olmasın? Çok anlayışlısınız. Sizinle konuşmak çok zevkli." Raynor güldü. "Evet, işler yolunda gitmedi. Fakat aksaklıklara karşın hedefe ulaşmış olmaktan da gurur duyuyorum." Yüzünde muzaffer bir ifade belirdi. "O kısacık zamanda kağıdı saklayacak yer bulmam büyük başarı. Formülün nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?"

İyice uykusu gelen Poirot konuşmakta zorlanıyordu. "Sizi... anlamıyorum."

"Bir hata yaptınız, Mösyö Poirot," dedi sekreter küçümseyerek. "Zekamı hafife aldınız. Az önce zavallı Carelli'nin katil olduğuna inanmış gibi yapmanızı bana yutturamadınız. Sizin kadar zeki bir adam Carelli'nin... Bunu düşünmeye bile değmez. Gördüğünüz gibi, büyük hedeflere oynuyorum. O kâğıt parçası benim için elli bin pound değerinde." Raynor arkasına yaslandı. "Benim gibi yetenekli bir adamın bu parayla neler yapabileceğini bir düşünün!"

"Ben.,, bunu... düşünmek bile... istemiyorum."

"Nasıl isterseniz. Herkes istediği şeyleri düşünmekte özgürdür."

Poirot kendisini toplamakta güçlük çeker gibi öne doğru eğildi. "Dediğiniz gibi olmayacak. Size engel olacağım. Ben, Hercule Poirot..."

"Hercule Poirot hiçbir şey yapamayacak." Raynor alayla güldü. "Viskinin tadı acıyken bile anlamadınız. O kutudan bir değil, birkaç şişe zehir almıştım, Mösyö Poirot. Size Sir Claud'dan daha fazla zehir verdim."

"Ah, mon Dieu!" Poirot kalkmaya çalıştı. Sesi hafiflemişti. "Hastings! Hast..." Koltuğa yığılırken gözleri kapandı.

Raynor ayağa kalktı; Poirot'nun tepesine dikildi. "Uyumamaya çalışın, Mösyö Poirot. Formülün saklandığı yeri görmek istemiyor musunuz?"

Poirot gözlerini açmamıştı. "Carelli'nin dediği gibi, ani, deliksiz, meleklere yaraşır bir uyku." Raynor şömineye giderek vazodan aldığı kâğıtları cebine koydu. Camlı kapıdan çıkarken, "Elveda, Mösyö Poirot," dedi omzunun üstünden.

Dışarı adımını atacakken, Poirot'nun canlı, neşeli sesiyle olduğu yerde kaldı. "Zarfı da almayacak mısınız?"

Raynor hızla dönerken, Müfettiş Japp bahçeden kütüphaneye girmişti. Raynor kısa bir kararsızlık anından sonra kaçmaya çalıştı. Fakat Müfettiş Japp ve aniden ortaya çıkan Johnson onu yakaladılar.

Poirot koltuktan kalkarak gerindi. "Sevgili Japp, hepsini duyabildiniz mi?"

Müfettiş, Johnson'ın yardımıyla Raynor'ı odanın ortasına sürükledi. "Hem de her kelimesini. Mesajın için teşekkürler, dostum. Bu odada konuşulanlar terastan gayet iyi duyuluyor. Üzerini arayalım. Bakalım ne bulacağız?" Raynor'ın cebinden çıkardığı kâğıt parçalarını sehpaya attıktan sonra, zehir şişesini çıkardı. "İşte hiyosin! Şişe boş!"

"Ah, Hastings!" diye selamladı Poirot içeri giren dostunu. Hastings elindeki viskisoda kadehini dedektife verdi.

"Görüyor musunuz?" Poirot kadehi Raynor'ın yüzüne tuttu. "Sizin komedinizde rol almadım; aksine sizi kendi oyunumda oynattım. Yolladığım notta Japp ve Hastings'e verdiğim talimatlar vardı. Sıcaktan yakınarak işinizi kolaylaştırdım. İçki teklif edeceğinizi biliyordum. İlk adımınız bu olacaktı. Kapıya gittiğimde, Hastings başka bir viskisodayla beni bekliyordu. Çabucak kadehleri değiştirdikten sonra yanınıza döndüm ve... tiyatroyu sürdürdüm."

Poirot kadehi Hastings'e geri verdi. "Ve ben kendi rolümde çok başarılıydım."

Poirot'yla Rayhor birbirlerini bakışlarıyla tarttılar. İlk konuşan Raynor oldu. "Bu eve ayak

bastığınızdan beri sizden korktum. Planım yürüyebilirdi oysa. O lanet formül sayesinde kazanacağım parayla hayatım kurtulacaktı. Fakat siz geldikten sonra, başaracağımdan kuşku duymaya başladım."

"Zeki bir adam olduğunuzu anlamıştım zaten." Poirot koltuğa oturdu tekrar.

Japp, Raynor'a haklarını çabucak okudu. "Edward Raynor, sizi Sir Claud Amory'yi kasten öldürmek suçundan tutukluyorum. Söyleyeceğiniz her şey aleyhinizde delil olarak kullanılabilir." Johnson'a Raynor'ı götürmesini işaret etti.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Raynor odadan çıkarılırken Caroline Amory kütüphaneye girdi. İki adama endişeyle bakarak Poirot'ya koştu. "Mösyö Poirot, doğru mu? Zavallı kardeşimi Bay Raynor mı öldürmüş?"

"Korkarım öyle, matmazel."

Caroline Amory hayret içindeydi. "Ah! Buna inanamıyorum! Ne korkunç! Ona hep aileden biri gibi davrandım oysa. Ve Beeswax ve her şey..." Tam arkasını dönerek odadan çıkacakken, Richard içeri girerek geçmesi için kapıyı tuttu. Bayan Amory kaçarcasına odadan çıkarken, Barbara bahçe kapısından kütüphaneye daldı.

"Konuşamayacak kadar dehşet içindeyim!" dedi kız. "Edward Raynor ha! Kimin aklına gelirdi?

Bunu keşfeden çok zeki biri olmalı! Kim o?"

Poirot'ya manidar manidar baktı, fakat dedektif müfettişe döndü. "Cinayeti çözen Müfettiş Japp, matmazel."

Japp'in yüzü aydınlandı. "Bir şey diyeyim mi, Mösyö Poirot? Gerçek bir centilmensiniz!" Japp hızlı adımlarla odadan çıkarken, şaşkın haldeki Hastings'in elinden viski kadehini aldı. "Müsaadenizle, delili almak zorundayım, Yüzbaşı Hastings!"

"Cinayeti gerçekten Müfettiş Japp mi çözdü?" Barbara mahcup bir edayla Poirot'ya yaklaştı. "Yoksa siz mi, Mösyö Hercule Poirot?"

Poirot, Hastings'in omuzlarına sarıldı. "Matmazel, asıl başarı dostuma ait. Beni doğru yola sevk eden, çok zekice bir laf etmişti. Bunu anlatması için onu bahçeye götürün hadi."

Poirot ikisini camlı kapıya doğru itti. Barbara komik biçimde içini çekti. "Ah, tatlı Hastings."

Richard Amory, Poirot'ya bir şey diyecekken, koridor kapısından Lucia girdi. Kocasını orada görünce şaşırmıştı. "Richard..."

Richard yanına gitti. "Lucia!"

Lucia birkaç adım attı. "Ben..."

Richard ona biraz daha yaklaşmıştı. "Sen..."

İkisi de ne diyeceklerini bilemiyordu. Sonra Lucia, Poirot'yu görüp yanına gitti. Ellerini ona uzatmıştı. "Mösyö Poirot! Size nasıl teşekkür edeceğiz?"

Poirot kadının ellerini tuttu. "Dertleriniz sona erdi, madam!"

"Katil yakalandı. Ama dertlerim bitti mi acaba?" Lucia'nın sesi burukluk doluydu.

"Hâlâ mutlu görünmüyorsunuz, çocuğum."

"Bir daha hiç mutlu olabilecek miyim acaba?"

"Elbette olacaksın." Poirot'nun gözleri ışıldıyordu. "Yaşlı dostunuz Poirot'ya güvenin." Lucia'yı sandalyeye oturttuktan sonra, sehpadaki formül parçalarını Richard'a verdi. "Mösyö, Sir Claud'un formülünü size teslim etmekten onur duyarım. Kâğıt parçaları yapıştırılınca eskisinden farksız olacak."

"Tanrım, formül!" Richard heyecanlanmıştı. "Onu unutmuştum. Görmek bile istemiyorum aslında. Başımıza büyük dert açtı. Babamın ölümüne neden oldu. Bizim hayatımızı da mahvedecekti neredeyse."

"Onu ne yapacaksın, Richard?" diye sordu Lucia.

"Bilmiyorum. Sen ne yapardın?"

Lucia yanına gidip, "İzin verir misin?" diye fısıldadı.

"Seve seve." Richard kâğıt parçalarını karısına verdi. "Bu lanet şeye istediğini yapabilirsin."

"Teşekkür ederim." Lucia şömineye giderek, birer birer tutuşturduğu kâğıt parçalarını odunların içine attı. "Dünyada yeterince acı var. Daha fazlasını düşünmek bile istemiyorum."

"Madam," dedi Poirot. "Binlerce poundu gözünüzü kırpmadan ateşe atmanız karşısında büyülendim."

"Bunlar sadece külden ibaret," diye içini çekti Lucia. "Tıpkı hayatım gibi."

Poirot homurdandı. "Oh, la, la! Hepimiz tabutlarımızı ısmarlayalım bari! Oysa ben mutlu olmak, dans etmek ve şarkı söylemek istiyorum." Richard'a döndü. "Bu küçükhanım önüne bakıyor ve kocamı aldattım, diye üzülüyor. Mösyö de yüzümüze bakamıyor ve karımdan şüphelendim, diye

hayıflanıyor. Oysa ikiniz de birbirinizin kollarında olmaya can atıyorsunuz. Yanılıyor muyum?"

Lucia çekinerek kocasına yaklaştı. "Richard..."

Poirot araya girdi. "Madam, Sir Claud formülü sizin çalmayı planladığınızdan şüphelendi, çünkü birisi hiç kuşkusuz Carelli'nin eski bir meslektaşı ona isimsiz bir mektup göndererek anneniz hakkındaki gerçeği açıkladı. Fakat biliyor musun koca bebek, kocanız Müfettiş Japp'e kendisini suçlu göstermeye çalıştı ve sizi kurtarmak için, Sir Claud'u öldürdüğünü söyledi."

Lucia inleyerek, sevgi dolu gözlerle kocasına baktı.

"Ve mösyö," dedi Poirot, Richard'a dönerek. "Bu genç hanım yarım saat önce, sizin yapmış olduğunuzdan korkarak, cinayeti kendisinin işlediğini söyledi."

"Lucia!" Richard karısına yaklaştı.

"İngiliz terbiyesiyle yetiştiğinize göre, birbirinize benim yanımda sarılmayacaksınız sanırım."

Lucia dedektifin ellerini tuttu. "Mösyö Poirot, sizi asla, asla unutmayacağım!"

"Ben de sizi, madam." Poirot kadının elini öptü.

"Poirot," dedi Richard. "Hayatımı ve evliliğimi kurtardınız. Duygularımı nasıl anlatacağımı..."

"Kendinizi yormayın, dostum. Hizmetinizde olmaktan mutluyum."

Lucia ve Richard birbirlerine sarılarak, göz göze bahçeye çıktılar. Poirot camlı kapıya kadar arkalarından gitti. "Tanrı sizi korusun, mes enfants! Ha, Barbara'yı görürseniz, Hastings'! bana göndermesini söyleyin lütfen. Artık Londra'ya dönmeliyiz." Poirot kapıya arkasını dönerek şömineye baktı.

"Ah!" Poirot vazoyu son bir kez düzeltti. "Voilâ! Şimdi düzen ve tertip sağlandı işte!" Sonra, halinden memnun bir halde odadan çıktı.